

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

Cu ocazia expoziției „Muncă și Voe Bună”, un grup de muncitori greci au venit să ne viziteze.
1. Dl. Colas, ambasadorul Greciei, având alături pe dl. Stavri Cunesco, în mijlocul muncitorilor greci, la expoziția „Muncă și Voe Bună”.

MUNCITORII GRECI AU VIZITAT BUCUREȘTII

2. Muncitoarele cântând cântece populare grecești în fața pavilionului lor din expoziția „Muncă și Voe Bună”.

(Foto I. B. URSIAN)

SĂRBĂTORIREA ZILEI DE 14 IULIE, ÎN CAPITALĂ

Aniversarea revoluției franceze, a fost sărbătorită și la București în ziua de 14 Iulie, de către membrii coloniei franceze. La Ambasada Franței, dl. Lebrun președintele coloniei, având în dreapta pe dl. Spitzmüller, însărcinatul cu afaceri al Franței își pronunță discursul.

PATRONUL COLONIEI JUGOSLAVE

Colonia Jugoslavă din Capitală și-a sărbătorit patronul în ziua de Sf. Paul (stil vechi). Iată-l pe dl. ambasador Iovan Ducici înconjurat de membrii coloniei, în ziua serbării.

NE AMERICANIZĂM!

Femeea Ecaterina Iorgu din satul Icoana, comuna Floru, județul Olt, a născut, săptămâna trecută, patru copii pe cari i-a botezat: Petrică, Elena, Ioana și Maria. Atât mama cât și pruncii sunt perfect sănătoși. În fotografiile noastre: Cei patru copilași în pătucul lor; și Părinții.

MARINA FRANCEZA

Situația din ultimele zile a făcut ca lumea să se intereseze de forțele armate ale diverselor puteri. O armă care este prea puțin cunoscută, în ceea ce privește organizarea ei intimă, este, fără îndoială, marina. Și cu toate acestea, pentru a pricepe organizarea unei flote, nu este nevoie de pregătire specială.

La ce folosește marina? Marina are ca misiune protecția tuturor intereselor mai apropiate sau mai depărtate de metropolă, ale imperiilor, prin distrugerea navelor de luptă propriu zise, adică a cuirasatelor și crucișătoarelor dușmane, în timp ce crucișătoarele ușoare, torpiloarele și submarinele au misiunea să apere și să protejească liniile de comunicație cu coloniile. Oare flota franceză este în măsură, în acest moment, să-și îndeplinească rolul? Actualmente, flota franceză dispune de 180.000 tone cuirasate, 350.000 crucișătoare, torpiloare și avizouri, 90.000 tone submarine, 22.500 tone nave port-avioane, adică 622.000 tone nave de luptă. Italia dispune de 165.000 tone cuirasate, 250.000 tone crucișătoare, torpiloare și avizouri, 100.000 tone submarine, 4880 tone nave port-avioane, adică un total de 519.000 tone.

Germania dispune de 154.000 tone cuirasate, 145.000 tone crucișătoare, torpiloare și avizouri, 20.000 tone submarine, adică un total de 319.000 tone. De ce forțe dispune flota engleză? Iată: 670.000 tone cuirasate, 790.000 tone crucișătoare, torpiloare și avizouri, 80.000 tone submarine, 210.000 tone nave port-avioane, adică un total de 1.750.000 tone, nave de luptă.

Considerând aceste cifre, e lesne de înțeles de partea cui se află superioritatea. Flota de războiu franceză se distinge mai ales prin omogenitatea diferitelor tipuri de nave, prin similitudinea de formă, amenajament, forță ofensivă, protecție și viteză.

CUM PUNE FRANȚA ÎN SERVICIU NAVELE SALE

Un lucru foarte însemnat este felul în care sunt puse în serviciu, navele de luptă.

Când marina franceză înscrie în lista navelor de luptă o nouă unitate, înseamnă că este complet terminată, că nu mai are nevoie nici măcar de un șurub, că mașinile sunt puse la punct, tunurile sunt în baterie, munițiile în depozit și că toate probele de viteză, de tir și așa mai departe, au fost efectuate cu succes. Prin urmare, nava este aptă de luptă.

Nu este acelaș caz în alte marine, unde în scopuri de reclamă se pune în inventarul flotei, nave cărora nu li s'au încercat încă motoarele și al căror echipament mai urmează să se facă.

Pentru a se construi un cuirasat e nevoie de patru ani, deoarece construcția se compune dintr-o muncă de adunare de materiale, de montare a diverselor aparate, provenind din diferite surse și a căror livrare trebuie să se urmeze într-o ordine strictă și într'un timp rigid, pentru a se împiedica orice sistare a lucrului.

E GATA SĂ RĂSPUNDĂ CHEMĂRII ÎN LARGUL OCEANELOR

Se susține că marina franceză construiește mai încet decât alte marine. Cu toate acestea, considerându-se lucrul efectuat, trebuie să se recunoască că nu este vorba de o întârziere propriu zisă. În ultimul an au survenit într'adevăr unele întârzieri, din cauza modificării orelor de lucru, însă astăzi totul a fost remediat.

Se poate afirma, prin urmare, că flota de războiu franceză, e gata să intre în foc. Escadrelle protejează întreaga coastă franceză, iar diviziile de crucișătoare apără coloniile, asigurând ușurința comunicației cu Metropola. În consecință, toate navele franceze au efectivele complete și pe picior de războiu, în permanență.

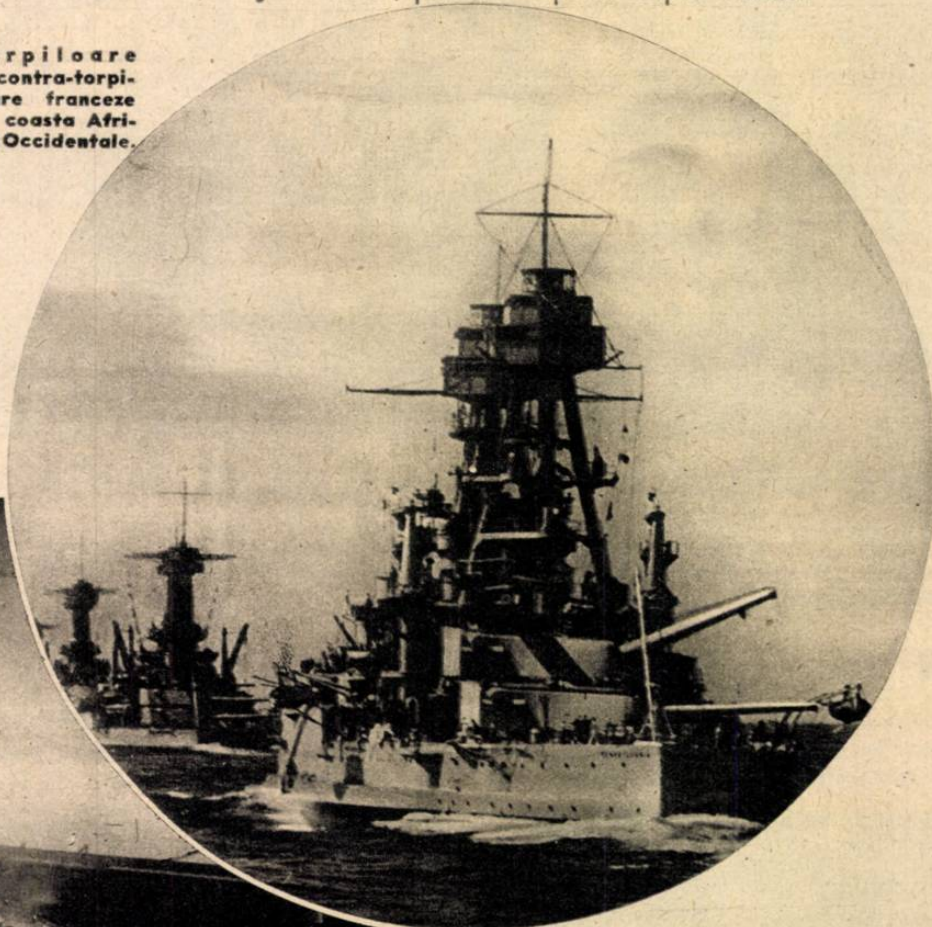
COMPUNEREA UNEI FLOTE

În primul rând, într'o flotă de războiu contează cuirasatul, nava cea mai însemnată, mai puternic armată și mai bine apărută, care dispune de viteză pe o rază de acțiune mare, fiind bine aprovizionată în alimente, combustibil și muniții, astfel încât poate da maximum de randament.

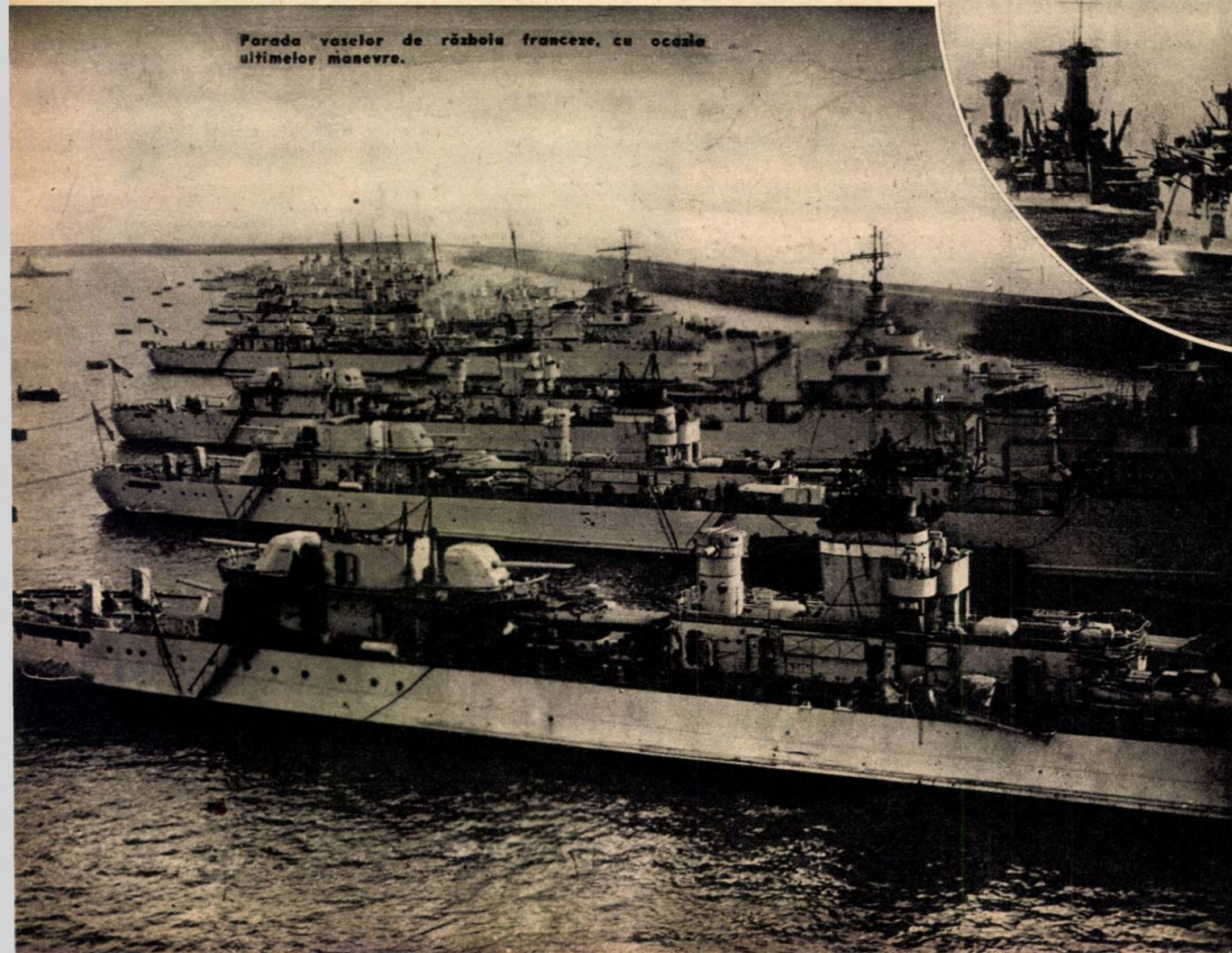
În al doilea rând vine crucișătorul cuirasat, destinat, la început, acțiunilor îndepărtate și rapide, iar nu luptelor navale. Diferența între cuirasat și crucișătorul cuirasat este că în timp ce primul e mai bine apărut și dispune de o forță ofensivă mai mare, în defavoarea vitezei, la cel de al doilea contează viteza. Astăzi, ambele tipuri de nave au dat naștere unui al treilea tip, numit cuirasat de luptă, care se clasează după deplasament.

Crucișătoarele — cercetașe dispun de motoare puternice, cari le dau viteză extrem de mare, chiar și pe vreme furtunoasă. Ele au misiunea să cerceteze întinsul apelor și de îndată ce semnalează apariția flotei dușmane, să revie, cu maximum de viteză, la grosul flotei, pentru a raporta asupra misiunii.

Torpiloare
și contra-torpi-
loare franceze
pe coasta Afri-
cei Occidentale.

Parada vaselor de războiu franceze, cu ocazia ultimelor manevre.

Torpiloarele și submarinele sunt o completare a flotei. Franța poate fi mândră de unitățile de care dispune, deoarece în toate competițiunile navale ei au ieșit în frunte.

AVIAȚIA NAVALĂ

Aviația navală franceză nu dispune, pentru moment, decât de o singură unitate port-avion și anume „Bearn”. Nava aceasta transportă o escadrilă de vânătoare, o escadrilă de recunoaștere și o escadrilă de bombardament. Cuirasatele și crucișătoarele dispun și ele de două sau patru hidro-avioane, cari se lansează cu catapulte. Actualmente, Franța construiește încă două port-avioane, „Joffre” și „Painlevé”, fiecare de câte 22.000 tone.

Aviația navală neîmbarcată e stabilită la câteva baze, printre care enumerăm Cher-

Spre diferență de soldatul care este încadrat de obicei de aceeași gradată, și comandat de aceeași ofițeri, marinarul este subordonat unei autorități diferite, după postul pe care-l ocupă în vâltoarea luptei. Fie că este pus de veghe, spre a semnaliza apariția submarinelor sau avioanelor, fie că împlinește altă misiune. Formarea elementelor necesare a dat mult de lucru comandamentelor franceze, care a rezolvat problema, în sensul grefării unei instrucțiuni generale, cu instrucția tehnică. În starea actuală de lucruri se poate trage concluzia că marina de război franceză dispune de forțe care să-i asigure libertatea pe căile imperiale, în cazul unui război. Națiunea franceză poate conta pe marina ei.

Scena de mai sus a fost prinsă de reporterul nostru fotograf, în cursul unei serbări de binefacere la palatul St. James din Londra, cu care ocazie Regina-

Mamă Mary a primit ofrande bănești dela copii. Micuțul din fotografie își pierde aproape echilibrul la plecăriunea pe care o face.

Sudra Drs.
să fie
transparentă,
nu aparentă!

Nici unui bărbat nu-i place o femeie fardată, cu aspect de măscă.

Fiți cât mai naturală; este mult mai distins!

De o finețe perfectă... de o luminozitate mătăsoasă... pudra Three Flowers se menține cu parfumul ei plăcut, ore întregi.

Prin transparența ei delicată lasă să străbată tonurile calde ale feței Dv., astfel că nu veți arăta niciodată „pudrată”

Încercați chiar astăzi o cutie în culoarea care să se potrivească cu individualitatea Dv.

H U D N U T
Pudră si Cremă

căderea părului Dv. prin
PETROLE HAHN, loțiune
igienică suverană contra că-
derii părului, mătreței și
mâncărimei capului.

PETROLE HAHN, curăță și dă un aspect lucios părului fără a-l face gras, fixează coafura și îi păstrează suplețea naturală.

De vânzare pretutindeni
Refuzați contrafacările și cereți
numai flacoane în ambalaj original
PRODUS FRANCEZ

IBBS

Evitați distrugerea lentă a danturii Dv., spălându-vă dinții
dimineața și seara cu renumitul săpun de dinți Gibbs

HOLLYWOOD

LA PARIS

**Un adevărat caré de ași
s'a întâlnit în Capitala lumii:
Marlene Dietrich, Myrna Loy,
Sonja Henie și Cary Grant.**

SĂ FIM DREPTI: Marlene Dietrich e o excepție. Pe jumătate pariziană, cred că va deveni integral, astăzi când este cetățeană a liberei Americi. Oare trebuie să mulțumim pentru acest lucru, fiscului Statelor Unite? Aflăm c'a avut oarecare dezagremente când s'a imbarcat. Coborând însă din primul trasatlantic, cu bijuterii frumoase la gât și pe mână, precum și un câine legat cu o lesă de doi metri, urmată de o întreagă armată de hamali, ne-am liniștit însă. Prin urmare, fiscul n'a jăcmănit-o complet pe frumoasa vedetă, astfel după cum s'a povestit că s'ar fi întâmplat, pentru a garanta suma de 178.000 dolari.

Marlene Dietrich a declarat că n'a lăsat decât un gaș de puțină importanță, niște smaragde, în valoare de 50.000 dolari.

Marlene Dietrich a sosit în Franța spre a turna un film. Despre acest lucru se vorbește de un an de zile, fără ca producția să fi primit un titlu. E vorba de „Dede d' Anvers”. Marlene Dietrich protestează:

— Nu înțeleg de ce d'Anvers. Iubesc prea mult Parisul spre a accepta acest titlu.

— Deși nu este sigur că acest film va fi turnat, oamenii de specialitate susțin totuși că Marlene va lucra în studio-urile franceze, sub conducerea lui Joseph von Sternberg. Celebrul regisor a sosit în Franța la bordul aceleiași nave. Din suita ei mai face parte și soțul ei, precum și scriitorul Ernest Maria Remarque.

SONJA HENIE, SPORTIVA.

De fiecare dată când Sonja Henie sosește la Paris, firma la care e angajată, organizează un hockey-party, în onoarea ei. Anul trecut nu era decât o fetiță, cu obraji mai mult roșii decât rose, cu picioarele solide și aer stingherit. Nu facem decât să respectăm adevărul, spunând că era îmbrăcată strict după gustul american.

Astăzi, frumoasa fată e mult schimbată. Obrazul e mai delicat, a devenit sveltă, are desinvoltură în miș-

Iată-o asaltată de admiratori, dornici de autografe la un teatru din Paris.

Fermecătoarea și modesta Myrna Loy, care nu este numai o mare actriță, ci și o femeie încântătoare.

În ușa locuinței dela Paris.

Marlene Dietrich și Joseph von Sternberg asistând la cursele dela Auteuil.

cări și un fel de a se purta încântător, care a fermecat pe toți. A făcut deasemeni progrese remarcabile la limba franceză.

La Paris, unde s'a organizat un club în cinstea tinerei patinatoare și actrițe, admiratorii ei au primit-o cu toate onorurile. Ca să fi admis membru al acestui club, trebuie să povestești în toate amănunțele, toate filmele Sonjei Henie și să ai un echipament complet de patinator. Președintele și vice-președintele clubului au un total de 24 de ani și când și-au văzut idolul, au fost atât de intimidați, încât n'au fost în stare să mai scoată vreun cuvânt, vreme de 10 minute.

MYRNA LOY, STEAUA CĂLĂTOARE.

Myrna Loy este o adevărată stea călătoare. La

Sonja Henie a fost primită cu multă simpatie, la Paris.

Paris n'a stat decât două zile, ceea ce desigur n'a prea fost apreciat cu plăcere de cetățenii orașului lumină. E drept că Parisul nu constituia o noutate

pentru vedeta americană, deoarece-l mai vizitase odată, în 1935.

De data aceasta, soțul ei voind s'o scutească de călătoria lipsită de atracție, dintre Hâvre și Paris, a venit cu dânsa, cu automobilul, prin Normandia înflorită, pe la Versailles, St. Clous și infine pe Avenue Champs Elysées.

La plecare, Myrna Loy a luat trenul cu Marlene Dietrich. Suporterii celor două staruri au încercat să facă aprecieri, privitoare la mulțimea celor cari au venit să le conducă la gară. Pe cât se pare, succesul a fost de partea Myrnei Loy, care a atras un imens

(continuare în pag. 17-a)

IN SERILE CU PLOAIE...

E ora douăsprezece din zi și grădina de teatru este inundată de soare. Nu se găsește un colț de umbră. Directorul teatrului și-a făcut apariția și e radios.

— Cald! — observă un actor, care joacă table, sub o streășină cu un camarad.

— Las' să fie! — replică directorul. Las' să fie, ca să mai vie și lumea pe la noi!

Și zicând aceasta se îndreaptă spre birou, unde se află administratorul.

— E prea cald și mi se pare că o să plouă! — n'are de lucru și își dă cu părerea actorul, în timp ce-și continuă partida.

— Vezi-ți de treabă! — îi spune directorul.

Sau n'ai nevoie de chenzină! Pela ora trei după amiază, teatrul de vară e o mare de foc. Afundată într-o tăcere, materială par'că, moșăie, așteptând ca peste câteva ore să se redeștepte la o viață nouă. Pe la orele șase, doi oameni de serviciu, fixează scaunele, piaptă-nă pietrișul; pentru a-l stropi apoi.

Cerul s'a întunecat ușor într-o parte. Dar pe la ora opt, când reappare directorul, el e pur și limpede.

Directorul trece pe la casă, pentru a se interesa de mersul vânzării.

Apoi, radios, ia loc la o masă, degustând o țigare. Peste o jumătate de ceas, încep să-și facă apariția actorii, cari iau deasemenea loc la mese, întinzându-și oasele.

E ora nouă și ca prin farmec, cerul s'a acoperit cu nouri. Un fulger brăzdează zarea, urmat de un tunet prelung și rău prevestitor.

Directorul se schimbă la față, străbătut de sinistre presimțiri. Actorii îl privesc emoționați și unul din ei, care intenționa să-i solicite un avans devine pur și simplu afon.

E ora nouă și un sfert și portarul a descuiat intrarea principală. La ora când ar trebui să înceapă să se arate spectatorii, pornește de sus o ploaie serioasă și cu bășici, pentru răcorirea opiniei publice.

Directorul se plimbă în ploaie și nu-i vine să creadă că se udă. Brusc, își amintește:

— Care e ăla de spunea astăzi dimineață că are să plouă? Mi se pare că dumneata! N'ai spus dumneata?

— Ba da, dar mi-am dat și eu părerea!

— Dumneata ești o cobe domnule! De aia îți dau eu leafă, ca să-mi cobești? Uite pe cine ți-u eul!

— Dom'le Director eu n'am spus-o din rău. Sufăr de reumatism și am simțit că mă înjunghia în genunchiul drept.

— Ce mă privește pe mine reumatismul dumatăle? Eu atât îți cer: să nu te mai bagi altă dată unde nu-ți fierbe oala! Să nu-mi faci mie pe bocitoarea! Și pe astronomul!

— Bine dom'le director, dar eu mi-am dat așa cu părerea!

— Nu mă interesează părerea dumatăle.

Adresându-se altuia:

— Și dumneata ce tot îmi stai așa amărât ca Sfântul Elefterie? Par'că-mi porți ghină. Cum n'o să plouă, când dumneata ai un aspect de par'că ți s'ar fi înecat moșiile! Uite pe cine am angajat eu! Pe toți păguboșii, pe toți ghinionistii, pe toate cobebele din lume.

Buum! Și se aude un sgomot de par'că ar fi căzut tunetul în Piața Teatrului.

Directorul, împreună cu întreaga trupă sunt cutremurați. Din biroul, cât o chichineață, unde stau toți înghesuți, ploaia se aude ca răpăituri de mitraliere.

E ora zece și un sfert și în grădina s'au format răulețe, iar la capătul burlanelor s'au strâns ostroave cu spumă. Nu se mai aud însă răpăituri. Cineva a eșit în grădina și întinde brațul drept. Se întoarce în birou și anunță: A stat!

— Acum din partea mea, spune directorul, poate să plouă cât o vrea, până mâine. Tot aia e.

Toată lumea iese în curte și admiră puzderia de stele. Cerul e în mare sărbătoare, căci și-a aprins par'că toate becurile.

E aer curat, ca la Sinaia. Toți răsuflară îndelung.

Directorul își ia nevasta și pleacă să facă o plimbare la Șosea. Dela intrare se reîntoarce și strigă:

— Mă ăla, altădată să nu mai faci pe astronomul că te dau afară! Și tu nu mai făcea pe astronomul, că-mi porți ghină. Am băgat aci un milion pe montare și acum n'o să pierd banii din cauza voastră.

Actorul amărât solicită actorului — astronom un împrumut de șapte lei, căci „serile cu ploaie nu sunt plătite” — așa scrie la contract. I. MASSOFF

DIRECTORUL MARELUI ZIAR FRANCEZ „GRINGOIRE”, IN CAPITALĂ

DI. Raymond Recoulis, directorul marelui publicații franceze „Gringoire” ne-a vizitat, săptămâna trecută, cu care ocazie a făcut importante declarații ziariștilor noștri.

Pentru copilul Dvs.

puțină pastă de dinți OVENALL înseamnă sănătatea dinților pentru toată viața sa. Ingrijirea danturii din copilărie, previne cariile producătoare de dureri de dinți și scutește pe părinți de atâtea zile și nopți chinuitoare. Spuma bogată a pastei de dinți OVENALL produce copilului o adevărată plăcere, îi întărește gingia fragilă și-l face voios și bine dispus.

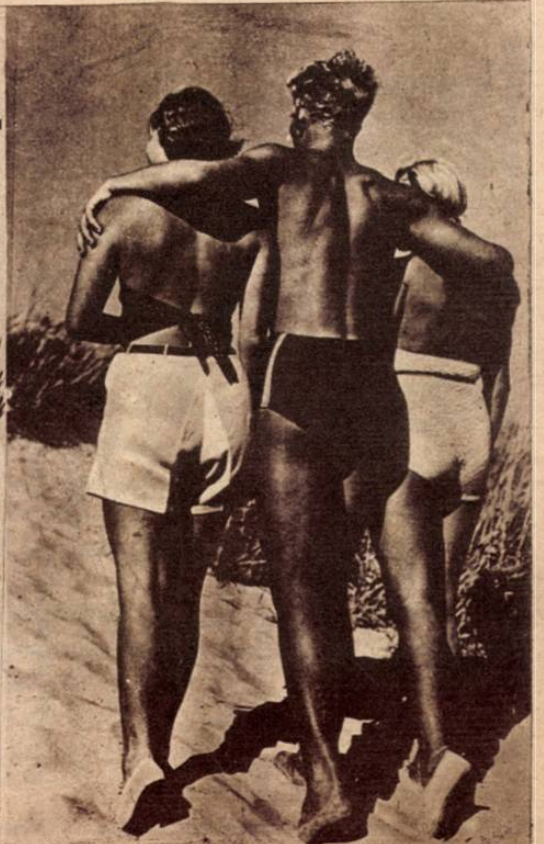
Ovenall

1 TUB „OVENALL” CONTEAZĂ CÂT 2 ALTELE, CANTITATIV ȘI CA EFECT

eu am grijă ca pielea Dvs. să se bronzeze frumos și bine, dându-vă astfel o înfățișare de vigoare și sănătate. Băile de soare sunt foarte sănătoase, dar niciodată nu trebuie făcute fără NIVEA.

Crema NIVEA în cutii și tuburi.

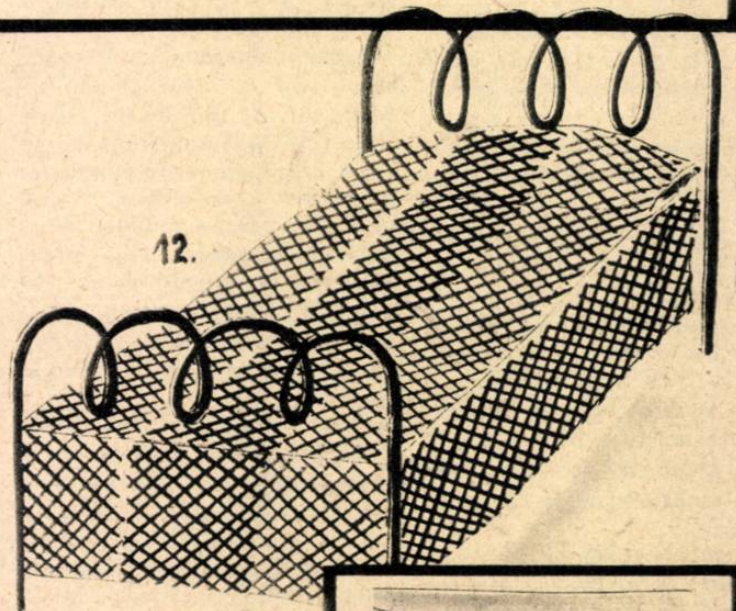
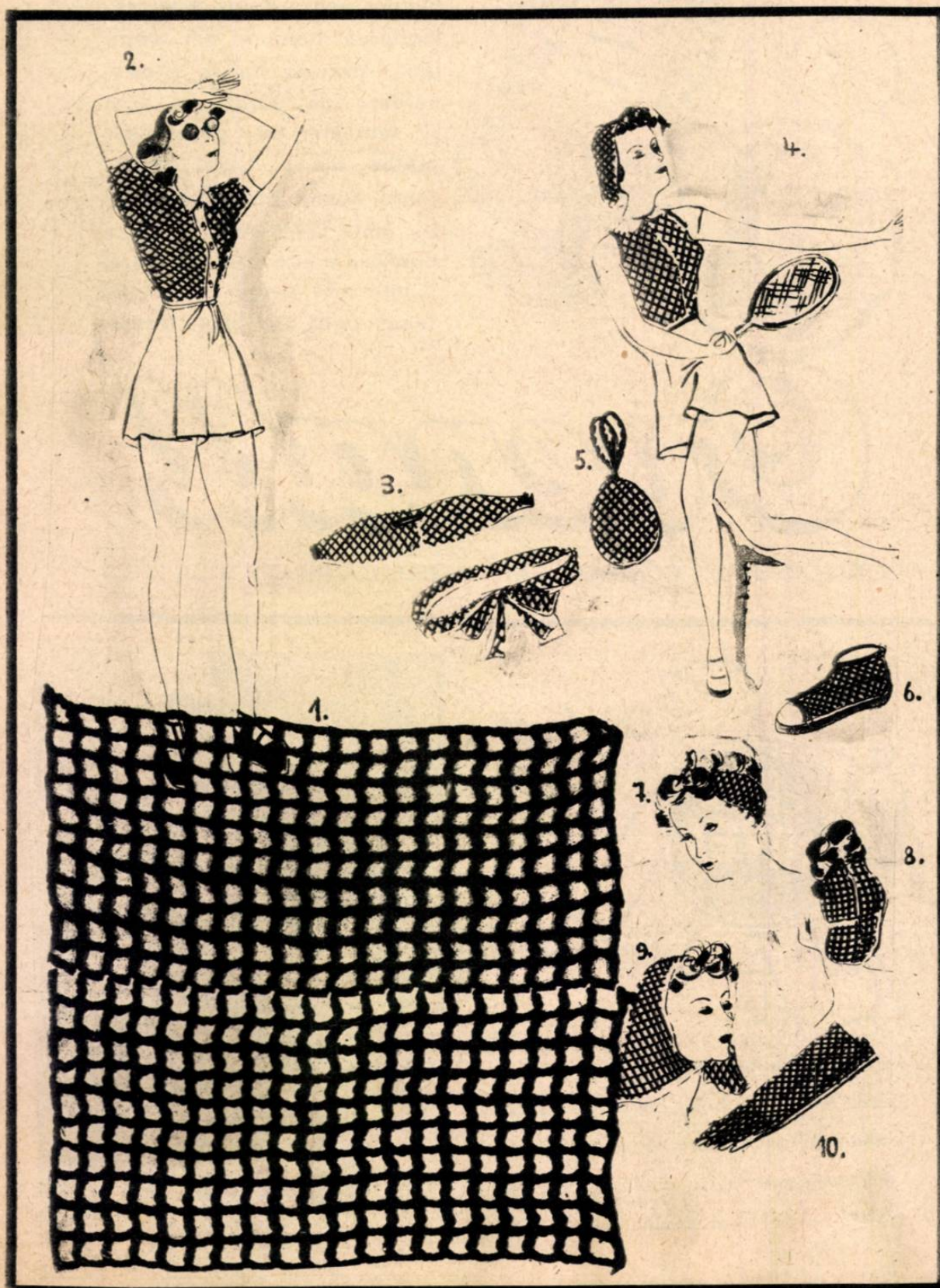
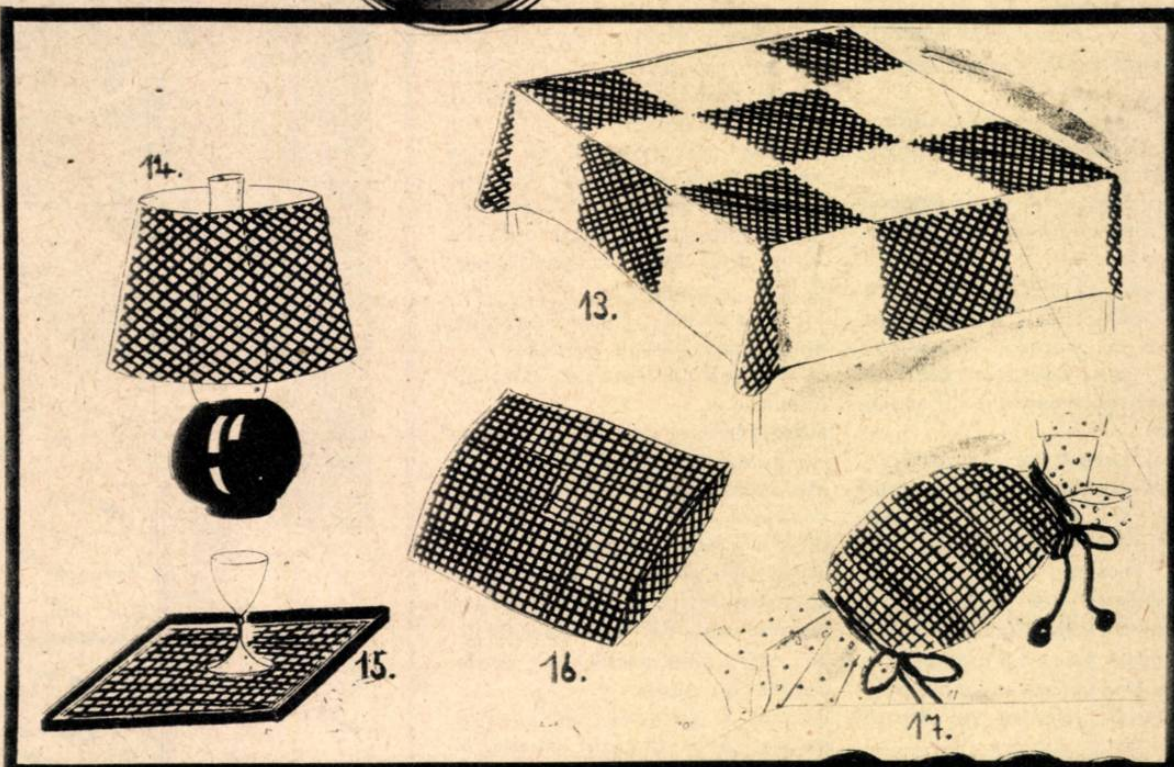
REALITATEA FEMEII

„PLASĂ” DE LÂNĂ DIN NOU LA MODĂ

CARE dintre noi nu știe să croșeteze o plasă din lână subțire sau din cotton perle? În această pagină dăm câteva sugestii, cu ajutorul cărora vă veți putea împodobi căminul, și vă veți putea confecționa anumite articole mici de toaletă. Lânica sau cottonul sunt ieftine și confecționarea plasei nu va face decât să vă distreze, în orele libere.

CLAUDE

1. Plasă de lână, în două culori. Ea se compune din lucrătură simplă: două lanțuri și un picioruș.
2. O bluză de plasă, pentru short.
3. Centuri pentru rochiile de dimineață, croșetate în două culori.
4. Swater fără mâneci pentru tenis, din aceeași plasă.
5. Geantă comodă pentru dimineață, combinată din două cercuri și două urechi din lână împletită, în coadă.

6. Gheată comodă, fără vârfuri, croșetată în același fel, din paiu special pentru sandale.
7. O eșarfă care să țină părul.
8. O plasă care să ferească părul de vânt și apă.
9. O basma în triunghi, din aceeași plasă croșetată.
10. Mănuși pe care le puteți face în orice culoare.
11. Perdea la fereastra casei dv. dela țară.
12. Cuvertură de pat, în două culori de lână.
13. Față de masă, combinată în patrate. Cele hașurate sunt din plasă de lână, cele albe din olandă sau orice altă pânză mai plină.
14. Abat-jour la lampa cu petrol, depe măsuta casei de țară.
15. Un fund de tavă din aceeași plasă de lână.
16. O pernă modernă, combinată din plasă în două culori.
17. Un sac pentru transportul pijamalelor și costumului de baie, la plajă.

„SUZANA IN BAIE (TERMALĂ)”

Artista americană de cinematograf, Miss Diana Stewart, face baie în cunoscutele izvoare de la Paso Robles, California. Izvoarele sunt radio-actiue și sunt vizitate anual de mii de persoane.

De curând a avut loc la Paris alegerea unei „Miss Tour Eiffel”. Fotografia noastră înfățișează ultimele concurente care trebuie să aibă o anumită înălțime, astfel că pentru a putea fi bine măsurate, și-au scos pantofii.

BIJUTERII IN VALOARE DE 1.375.000 DOLARI

Aceste trei fete au purtat bijuterii în valoare totală de 1.375.000 dolari la o expoziție de modă din New-York, organizată cu ocazia zilei coloniale a Belgiei.

POLIȚIA BELGRADULUI SE APĂRĂ DE ȚÂNTĂRI.

Malaria face anul acesta nenumărate victime, la Belgrad. Au fost declarate până acum mai mult de 3000 cazuri. Din această pricină, președintele direcțiunei poliției din Belgrad, a ordonat ca toți polițiștii cari fac de gardă în partea de jos a orașului, să poarte apărătoare pentru obraz și mâini.

Parfumul STYX

COTY

SUAV
TURBURĂTOR
DIVIN....

COTY

oferă
GRATUIT
la fiecare cutie de pudră
un flacon de parfum STYX.

Procurați-vă cutia dela furnizorul Dv. cu prețul obișnuit de **LEI 130**, dar grăbiți-vă... cantitatea fiind limitată.

Nu uitați, crema Coty (de zi și de noapte) este completarea absolut necesară a minunatei pudre Coty.

PRODUSE ORIGINALE COTY PARIS

TINERII ACEȘTIA CARI SURÂD ȘI CARE SE IUBESC SUNT... LEPROȘI

1. Aceste trei tinere fete, care râd, își povestesc ultimele cancanuri ale orașului, cu toate acestea nu sunt femei ca oricare altele, după cum nici orașul nu-i ca oricare altul; e Padre Bento din apropiere de Sao Paulo din Brazilia. Acel care intră aici nu mai iese niciodată, decât dacă se vindecă: sunt leproși. Una dintre fetele de pe fotografie are picioarele roșii de boală. A fost studentă în clipa în care s'a pronunțat boala. Lepra e contagioasă, dar procesul de contagiune este necunoscut. Principala regulă este izolarea totală a bolnavului. Orașul se împarte în două secțiuni: leprozeria și orașul sănătos, rezervat medicilor și personalului. Brazilia duce o luptă umană împotriva oribilului flagel. Victimele bolii sunt internate în leprozerii, adevărate orașe moderne, cu cinematografe, terenuri sportive și vile. Pentru ca nenorociții să-și uite durerea, mijloacele de distracție au fost multiplicat. Au loc baluri costumate. Rudele bolnavilor au voie să locuiască în leprozerie, numai dacă n'o mai părăsesc niciodată. În orașele leproșilor nu sunt decât 50/o oameni sănătoși.

2. Un gazetar stă de vorbă cu o tânără leproasă care n'are decât 15 ani. Între ei e o barieră invizibilă, demarcată de o linie: aici se termină orașul sănătos și începe leprozeria.

3. Acești doi tineri s'au cunoscut la Padre Bento. S'au iubit. Durerea i-a apropiat și astăzi fac planuri de viitor.

4. În Franța există leprozerii. Cea mai însemnată e la mănăstirea Du Gard, la Valbone. Nimeni nu-i poate vedea pe bolnavi, deoarece ei poartă un vâl albastru, care le acoperă fața. Mâinile frumoase care răsădesc aici niște salate, aparțin unei figuri devastate de boală.

5. Se găsește câte un bolnav care spre a-și înfrânge tristețea, caută un refugiu în muzică.

6. În pădurea de la Valbone, două siluete tragice privesc neconținut firul apei. Sunt leproși.

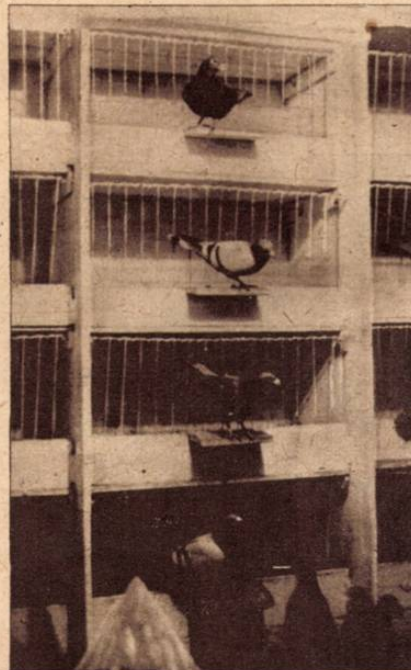
7. Când vine noaptea, leproșii se retrag în celulele lor, pentru a visa o lume mai puțin chinată.

O VECHIE PASIUNE A OMENIREI: DRESAREA PORUMBEILOR CĂLĂTORI

Cine a trecut vreodată prin Veneția nu poate să uite spectacolul, pe care în celebra piață „San Marco”, îl oferă mulțimea aceea de porumbei, care coborînd de pe acoperișul „Palatului Ducal” sau de pe „Torre dell'Orologio” și se așează pe umăr sau direct în palmă, zâmbind, parcă odată cu tine, în fața obiectivului fotografului ambulant. Dar iată că porumbeii nu au toți această viață de alinați ai soartei și ai turiștilor. Sunt unii care duc o existență, care dacă nu este lipsită de succese, nu este însă nici scutită de muncă și riscuri. Aceștia sunt porumbeii călători sau porumbeii „poștari”, pe care omenirea i-a cultivat și i-a folosit din primele timpuri ale civilizației.

S'a stabilit, în urma studiilor monumentelor egiptene, că încă cu trei mii de ani înainte de Hristos festivalurile faraonilor erau anunțate populației prin porumbeii călători, care se răspândeau pe întreg cuprinsul țării. Romanii i-au întrebuințat și la concursuri și în războaie, după cum au făcut-o și cruciații și toți oamenii de arme de atunci și până în zilele noastre.

În războiul mondial porumbeii călători au jucat un rol considerabil și au rămas în istorie faptele porumbeilor 2006, 183 și 787, toți francezi, care în luptele de la Verdun au asigurat comunicația cu comandamentele, atunci când toate mijloacele de legătură fuseseră distruse. Pentru eroismul lui, porumbelul 787, care a ajuns la țintă, aducând un important mesaj în momentul când își dădea sufletul, a fost glorificat de națiunea franceză, ridicându-i-se un monument la Verdun. Ca o curiozitate adăugăm că numai în timpul asediului Parisului, porumbeii călători au adus în capitala Franței două milioane jumătate de știri, datorită unui procedeu, după care șaisprezece pagini de gazetă se puteau fotografia pe o placă de 3×5 cm.

După un sbor de antrenament „poștarilor” s'au întors la celulele lor.

Tubul în care se introduce mesajul

Aspectul exterior al unei porumbări din Capitală.

Porumbelul păcii... dar și porumbelul războiului. — Sinaia - București în 92 minute. — Viața de antrenament și glorie a porumbelului poștar.

Porumbeii din piața San Marco nu cunosc decât sborurile de câteva sute de metri distanță.

Un porumbel pur sânge belgian, care a sburat distanța de 1020 klm., într-o singură zi, în 12 ore.

Cea mai iute porumbiță a Germaniei, importată în țară.

Un pui de porumbel călător, care fără niciun antrenament, a sburat distanța Sinaia-București (130 klm.) în 95 de minute.

Pe o astfel de placă intrau trei mii de informații, iar un porumbel putea duce dintr'odată optsprezece plăci, care nu cântăreau fiecare mai mult de un gram. În acest caz un singur porumbel putea duce dintr'odată aproximativ cincizeci și patru de mii de știri. Desăvârșirea microfotografiei face ca astăzi să se poată fotografia pe o peliculă de 3×5 cm. textul a 72 pagini de gazetă. Socotind că un porumbel poate duce douăsprezece pelicule, ajungem la concluzia că un singur „poștar” e în stare să transporte un tom întreg de aproape nouă sute pagini.

CUM SE FACE TRANSPORTUL ȘI CEVA DESPRE PERFORMANȚE

Înainte, transportul știrilor se făcea cu ajutorul unei pene de gâscă. În cotorul unei astfel de pene se introducea mesajul sau pelicula — de care am pomenit mai sus — se lega pana de coada porumbelului și pasărea pleca să-și îndeplinească misiunea. Astăzi se folosesc alte procedee mai perfecționate. Cel mai întrebuințat este acela al tubului-depeșă: un cilindru de câțiva centimetri, care se prinde cu ajutorul a două inele de unul din picioarele porumbelului.

După indicațiile date până acum e momentul să spunem câteva cuvinte despre antrenamentul porumbeilor călători. În primul rând cei folosiți astăzi, în mai toate țările, pentru transportul de mesaje sunt porumbeii de rasă belgiană, care se vând la sume variind între 3000 și 25.000 lei. Sunt unii care costă și mai mult, ajungând la prețul de cca. o sută de mii de lei perechea.

Porumbeii călători pot parcurge distanțe din cele mai mari. Până în prezent cea mai mare performanță o deține un porumbel belgian, care în 1930 a sburat distanța de două mii km., între Alger și Bruxelles. Viteza obișnuită

este de șaptezeci km. pe oră, o cifră care poate concura cu mașinismul modern. În primele ore de sbor porumbeii au o viteză care se apropie de suta de km. pe oră. Chiar la noi în țară s'a realizat pe distanța Sinaia-București (130 km.) o viteză de nouăzeci km. pe oră, porumbeii noștri acoperind această distanță într-o oră și jumătate.

Ca să poată să facă sborurile de lungă distanță, porumbeii poștari au nevoie de antrenament. El începe pe distanțe mici. Câteva sute de metri în jurul cuibului, apoi câțiva kilometri, câteva zeci, în sfârșit câteva sute și apoi mii. Porumbeii sunt duși în lăzi speciale la anumite distanțe — după cum am arătat mai sus — și lansați. După câteva tururi deasupra locului de unde li s'a dat plecarea se îndreaptă — cu un simț fenomenal al orientării — direct și pe drumul cel mai scurt, spre porumbărie, adică spre casa unde își au adăpostul zilnic. S'au văzut cazuri când porumbeii de numai câteva săptămâni, ca vârstă, și fără niciun antrenament prealabil, duși la distanțe de câteva sute de km. de

(Continuare în pagina 17-a)

Se duc VECHII BUCUREȘTI!

BUGUREȘTIUL LALELELOR ȘI AL TRANDAFIRILOR
FACE LOC UNEI METROPOLE MODERNE

O prăvălie
se mai găsea
pe șoseaua

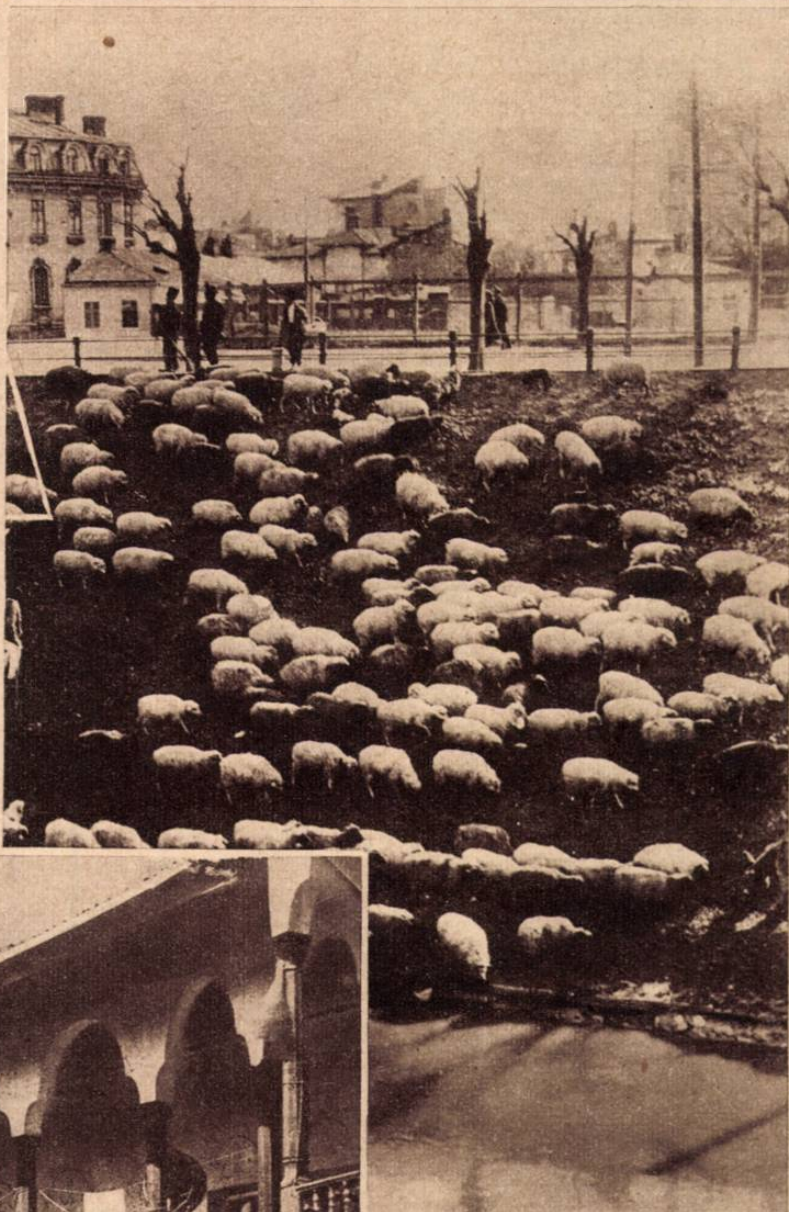
tavane erau
vapoare.
Firește, erau
se poate
gretă idilică
clipă, sonet
și cu ai tăi
chiar o a

În secolul
fi un „oraș
dău pentru
vedeau flori

Acest București
de odinioară
măcieși. În
ridicat treburile
devenit aceluși
cătune, și
trandafiri
miresmele
firilor” —

TURCII

În vâltoare
schită evoluția
ne-a învățat.
Turcii au fost
pânirea lor
vârât este
direa de c
și gândacii

Un urmaș
Bucur
nui, pe
Gârlei”.

Vechiul
Colții, din
pe jumătate
cutremur
cum se nă
tea vede
1890.

În ultimul timp, Capitala progresează cu pași uriași. A ajuns aproape de nerecunoscut. Se dărâmă case boerești, până și palate falnice, spre a face loc edificiilor în stil american.

Pe ici, pe colo, mai ales prin mahalalele depărtate, a mai scăpat de prăpăd câte o locuință pitorească, cu streășină lată și pridvor, înfășurată de o grădiniță, uneori urcată pe o colină. Modestele căsuțe cu prispă și cerdac, cu stâlpi de lemn, sau de zid, sunt unicele, cari mai reprezintă vechiul București. Totul se sacrifică pentru monumentalele case-block cu carcasă de metal și

O fetiță din zilele noastre examinând o poartă de fier din subsolul „Hanului Manuk”.

Hănul Manuk de odinioară a devenit „Hotelul Dacia” de azi.

Asta nu-i o casă veche, ci una nouă, pe la mahală.

Boer dela începutul secolului al XIX-lea.

ie ciudată, care
putea vedea prin
Șiulești.

Străzi pe lângă lacul
Floreasca înainte de asă-
nare.

ajate de beton, clădiri cari uneori fac impresia unor
șuate, sau a unor silozuri de grâne, în vreun port.
în progres! Totuși, cu toată măreția, bucureșteanul nu
deprinde, atât de repede, cu noua modă. Mulți re-
șile căsuțe de zid, între cari nu răsună, la fiecare
ria portarului, unde te simțiai într'adevăr acasă, tu
i, fiind despărțit de vecin printr'o grădiniță sau
evărată livadă.

„SUB BOLTA DE VIȚĂ”

al XIX-lea, Capitala noastră mai avea faima de a
-grădină”. Străinii, cari veneau pe la noi, ne invi-
a modesta noastră bogăție: la fiecare ferăstruie se
ri, iar la modă era cântecul:

„Colea'n grădiniță
Sub bolta de viță
Vin drăgușo,
Vin să te sărut!”.

rești pitoresc răsărise pe vremuri în locul pădurilor
ă, de stejari și ulmi, printre cari erau și tufșuri de
e lângă bătrâna biserică a lui Bucur ciobanul, s'au
tat, treptat, și alte lăcașuri de rugăciune, cari au
bi mănăstiri. Iar colibele și bordeele, rânduie în
u dat mâinile, printre pajiștile de lalele, măcieși și
e dulceață, cari își răspândeau, prin curți și uliți,
or. Și așa s'a născut „orașul lalelelor și al tranda-
astfel cum l-a botezat Alexandru Macedonski.

AU INFLUENȚAT ȘI EI EVOLUȚIA CAPITALEI.

u vremurilor de azi, lumea a uitat pe otomani. Dintr'o
atoare a marelui poet, citat mai sus, aflăm cine
t să iubim florile:

ist multă vreme o pacoste pentru țară; dar stă-
vremelnică avu și părțile ei bune. Căci fapt ade-
că dâșii au îndrumat la săparea de pături, la zi-
șmele, la facerea de ciuturi, la creșterea albinelor
r de mătase, din ale căror fire, femeile își torceau

borangicul. Și, odată cu dragostea apei, turcii au
mai adus dragostea pomilor roditori și a florilor.
Astfel s'au sădit la noi: piersicul, iasomia, liliacul și multe
alte neamuri de pomișori, pomi și flori.
Au mai adus acești turci, cu ei, rânduiala casei, ce i-a
fost lăsată femeii pe mână, cu țesutul pânzelor și al
scoartelor.

Din acest București n'a mai rămas aproape nimic! Unde
sunt câmpurile din mijlocul orașului, din a căror iarbă
eșiau macii înfloriți, zambilele, lalelele colilii? Unde mai
sunt acele curți de case, ce păreau că nu se mai sfâr-
șesc, și prin al căror mijloc, sălcii și plute bătrâne um-
breau câte-o cișmea de zid văruiată, pe care însă era
zugrăvită Maica Precista cu Domnul Christos

Azi, pe cuprin-
sul locurilor
asenate.

Turnului Tele-
foanelor nu-i
prea șade bine
pe Calea Vic-
toriei.

în brațe, îmbrăcată într'o
mantie albastră împodobită
cu stele...

Dar curțile în cari se plim-
bau cocorii și păunii?

Cine ar fi nebun să mai pă-
streze curți pentru niște pră-
pădite de flori și niște jer-
peliți de pomi? — se 'ntreba
poetul Macedonski, pe vre-
mea lui, prevăzând că Bucu-
reștii vor deveni un oraș
pustiu de verdeață.

Totuși, iată că poetul s'a în-
șelat. Incepe să reinvie tra-
diția! Cine n'a vizitat încă
regiunea lacurilor asenate,
dela Nordul orașului și n'a
văzut minunea săvârșită în
aceste locuri, să se grăbească
să se ducă pe acolo. E un
nou oraș grădină, care ră-
sare la Nordul vechi Capi-
tale, un oraș modern și în
același timp pitoresc, pe care
cei vechi niși nu și l-au pu-
tut închipui.

ALEX. F. MIHAIL.

al lui
cioba-
Cheul

rn al
rămat
te de
astfel
ai pu-
pela

Suverani DE OPERETĂ

Săptămâna trecută ziarele streine au relatat aventurile unui domn, de naționalitate îndoeinică și lipsit de orice scrupul care încercase să se aleagă rege al insulei Java; faptul că acest straniu individ n'a reușit să-și satisfacă ambiția, se datorește nu atât greutăților întâmpinate în calea unei asemenea întreprinderi cât mai ales nesocotințelor săvârșite de el însuși, nesocotințe dintre cari nu lipsiau furturile și excocheriile de rând.

În toate timpurile au existat indivizi cari s'au simțit ispițiți să instaureze o dinastie, să-și adune o avere pe căi lăaturalnice, încercând să obțină supremația asupra insulelor sau regiunilor uitate de geografi și de oamenii politici. Amintim astfel pe baronul *Teodor von Nanhof*, un aventurier din Westfalia, care a reușit să ajungă rege în Corsica.

Baronul, după ce făcuse datorii în lumea întreagă, se afla la Florența unde, tam-nesam, hotărî să pună stăpânire pe Corsica. Dar îi lipsiau banii; atunci hoinări vreme de trei ani prin Europa, făcu încercări pe lângă austriaci spre a obține ajutoare apoi oferî stăpânirea Corsicei Principelui de Württemberg, începu tratative cu sultanul și, în sfârșit, primi dela Beiu Tunisului o corabie înzestrată cu zece tunuri. Dela niște neguțători olandezi căpătă arme și munițiuni, grâu și echipament felurit, astfel că în ziua de 12 Mai 1936 el putea să debarce în portul Aleria. La început, lucrurile au mers strună: corsicanii, în aparență entuziasmați, într-o adunare constituțională aleseră pe Teodor ca rege. Teodor I adună trupe noi și învinse pe genovezi, dar curând după aceea Genova își lua revanșa și Suveranul trebui să fugă, urmărit de blestemul, acelora cari, cu câteva zile înainte, fuseseră supușii lui credincioși.

Domnia aceasta durase opt luni, după care *Teodor I* căzu în mizerie și, la Londra, soarta îl făcu să cunoască și faimosul Turn al datornicilor. *Walpole* se interesă de el și când aventurierul muri, Primul Ministru puse să i se scrie pe mormânt acest epitaf: „*Destinul i-a dat un regat, însă i-a refuzat pâinea*”.

* * *

Contele *Mauriciu de Benyovsky*, împăratul Madagascarului, omul căruia Franța îi datorește această posesiune, avea un temperament cu totul altul. În realitate, *Teodor I* era un lăudăros, pe când *Benyovsky* a fost un tânăr îndrăzneț, curajos, un om lipsit de scrupule și un mincinos patologic, dar în același timp plin de idei bune, de energie, capabil să facă bine omenirii întregi și să-și respecte cuvântul dat.

Fiul unui general de cavalerie ungur, el a luptat contra lui *Frederic cel Mare*, a călătorit mult și, în 1767, se alătură confederaților polonezi, căzu în mâinile rușilor, a fost deportat în Kamciatka unde organiză o răscoală a deportaților, învinse, asasină pe guvernator și apoi fugi cu un vaporas din portul Bolcheretz. Navighează aproape patru luni prin preajma insulelor Kuril, atinge coastele Japoniei, Formosa și ajunge la Macao. Acolo vinde vaporul și se învoiește să vină în Europa cu un bastiment francez; pe drum, face afaceri și le face destul de bine deoarece în scurtă vreme se îmbogățește. Ajuns în Madagascar, sigur de-acum că va obține autorizația Parisului, întemeiază o colonie franceză. Construește o fortăreață, creiază întreprinderi, deschide drumuri noi, încurajează prin toate mijloacele dezvoltarea plantațiilor și ajunge să se facă iubit de indigeni cari îl consideră de-acum șeful lor. Francezii încep să-l pizmuiască și guvernatorul din Ile-de-France, care fusese totdeauna dușmanul contelui, reușește să obțină destituirea lui.

Dar *Benyovsky* nici nu vrea să știe: el consideră colonia ca fiind proprietate personală a sa. Chiar în epoca aceea, un fapt neînsemnat prin sine însuși devine hotărâtor pentru destinul acestui suveran nerecunoscut. O negresă bătrână, care trăise în Ile-de-France pe lângă fiica lui *Ramilis*, ultimul mare principe al Madagascarului, văzând într-o zi pe contele *Mauriciu Benyovsky*, declară că el trebuia să fie fiul principesei, vestea se răspândi numai decât și *Bonyovsky* o primi cu destulă bucurie găsind astfel prilejul de a se face recunoscut ca proprietar legitim al insulei după care șefii indigeni se grăbiră să-l aleagă Împărat al Madagascarului.

Instaurând un regim nou, el organizează armata și pleacă în Europa cu intenția de-a se pune sub protecția unui stat oarecare, dar călătoria aceasta e nenorocoasă și, în 1784,

se întoarce acasă cu un vaporas pe care i-l oferise o casă comercială din Baltimore. La Antongil își reia funcțiile de Împărat, dar numai pentru scurtă vreme: francezii au organizat o expediție împotriva lui și el moare lovit de un obuz. A fost îngropat în Antongil și indigenii pomenesc de el chiar astăzi ca de ultimul lor rege.

* * *

Baronul *Thierry* s'a ales el însuși rege al Nouei Zelande, iar un oarecare *Thonnes* a fondat regatul Patagoniei și al Arancaniei. Dacă *Thonnes* ar fi fost englez, numele lui figura astăzi lângă al lui *Cecil Rhodes* întrucât teritoriul pe care năzuia să-l cucerească, partea de la miază-zi a statului Chile pe vremea aceea nu aparținea nimănui și ar fi fost de ajuns un mic ajutor spre a se instala ca stăpân în regiunile unde se alesese rege.

* * *

Un fel de rege de operetă a fost *Jacques Lebandy*, un foarte bogat comerciant de zahăr care s'a ales singur rege al Saharei, pe când *Philippe Pilen* a avut un vis mult mai modest și a luptat să fie ales rege al insulei Ereh unde a domnit nestingherit până în 1883 când Anglia l-a detronat. Curioase trebuie să fi fost gândurile ce se frământau în mintea celui subofițer care, în Tonkin, întemeiă regatul Sedang și se alege rege cu numele de Maria I. Nimeni n'a reușit să afle vreodată de ce își luase un nume feminin. După un an, francezii l-au alungat luând în stăpânire posesiunea.

Jules Brezet năzuia să pună bazele unei republici și în regiunea de miazănoapte a Braziliei el constituie statul liber Connan care a rezistat aproape doi ani. Ca să satisfacă cerințele poziției sale americanul *Harden-Hickey*, care se alesese rege la Trinidad, 1898, și-a limitat activitatea la vânzarea unui ordin cavaleresc, născocit de el însuși, comerț care a durat vreo patru ani.

Aproape toți acești Suverani au sfârșit rău, ca de pildă *William Walker* care încercase să ajungă rege în Nicaragua și a fost spânzurat de republicanii victorioși.

Ca încheiere, trebuie să adăugăm că printre pretenții la tronuri a fost și o femeie: *Lady Esther Stanhope*, nepoata lui *Willar Pitt*, care s'a instalat regină în Palmira, într-o colibă pierdută prin munți Libanului.

- 1 Teodoro Primo, regele Corsicei.
- 2 Lady Stanhope, regina Palmirei.
- 3 Filippe Pilon, regele Ereh-ului.
- 4 Harden Hickey, regele Trinidad-ului.
- 5 Jacques Lebaudy, regele Saharei.
- 6 Beynovsky, împăratul Madagascarului.

50.000

LEI PE LUNĂ CÂȘTIGĂ DEȚINUTELE DIN INCHISOAREA MODEL DIN STENLEY

Cinci mii de femei trăesc, izolate de lume, în închisoarea model din Stenley, care se află lângă unul din cele mai importante orașe din statul Missouri. Conform unei legi speciale, în care umanitatea se întrunește în mod armonios cu severitatea, ele își fac pedeapsa muncind într-o atmosferă de liniște și blândețe. Multe din aceste deținute, după ce-și capătă libertatea, reiau, în viață, o existență onestă, încât pot servi de exemplu multor femei. Barnley Smith, care a trăit ani la Stenley, din cauza unei crime pasionale, ocupă astăzi, un post cu răspundere, într'un mare stabiliment industrial. Ca dânsa, multe femei ieșite din penitenciar, duc o viață de muncă și pace. Stenley poate fi socotită cea mai perfectă, modernă și mai igienică închisoare pentru femei. O clădire albă în mijlocul unui peisagiu verde, are parcuri multe, grădini, sere și câmpuri sportive. Un călător care o vede din depărtare și nu poate zări zăbrelele dela ferestre, crede că se află în apropierea unui colegiu modern pentru fetele tinere, al unor industriași bogați. Dar realitatea e alta. În acest loc se află o lume care trăește la marginea omenirii. O lume de femei organizate cu o disciplină de fier, femei supuse la muncă silnică. Inchișoarea e împărțită în secțiuni, după specialitățile muncii: dela cismărie până la broderia cea mai fină, dela fabricarea stofelor de lână până la jucării. Direcția inchișorii procură materiile prime, cari trebuiesc prelucrate. Tot personalul e format din deținute. Nici o femeie, care n'a suferit vreo condamnare n'a pătruns, încă, în acest loc. Lucrătoarele circulă liniștite, în haina lor albastră, numerotată pe spate și muncesc fără să vorbească. În fiecare din stabilimente legea generală e tăcerea. Din mâinile acestor femei cari s'au pătat cu sânge sau cari au furat, ies lucruri delicate, cari, adesea, sunt adevă-

rate opere de artă. Depe un turn ciudat, care se ridică din centrul vastei închisori, directorul supraveghează, prin niște ferestre, munca celor 5000 de deținute. Și dacă într'una din marile construcții cu geamuri mari, se observă vreo agitație, directorul, apăsând pe un buton, dă drumul sirenei și în 30 secunde detașamentul ordinei înarmat cu pompe ajunge acolo, ca să calmeze cu apă femeile agitate. De fapt, sirena a funcționat numai de trei ori, în timp de 4 ani. Există o secție specială, unde lucrează deținutele mai „selecte”, în majoritate femei închise pentru crime pasionale. Mrs. Rupert C. Jones, Miss Marion D. Plank, Mrs. Wald Hornsby, toate trei aparținând înaltei societăți din New-York, cari, în fața unui soț necredincios, nu și-au putut stăpâni nervii și au tras cu revolverul. Mai departe de locul unde lucrează aceste femei pasionale, se află un pavilion, în cari stau deținutele cu purtare bună și cari se disting la lucru. În acest pavilion se află și trei deținute, cari creează modele pentru moda feminină și câștigă 250 dolari pe lună, adică vreo 60.000 lei. Ele s'au clasificat printre cele 15 desenatoare de mode din Statele-Unite. Cea mai tânără, Miss Bording, a ucis pe „scumpul” ei, pentru că n'a vrut să se lase de pipă. Mai are nouă ani de închisoare. Casa de modă, pentru care lucrează, îi trimite salariul în fiecare lună. Când va ieși din închisoare, va fi milionară. Celelalte două, Mrs. Hay și Mrs. Wright, câștigă cam tot atâta. Ele au ucis pe fetele prietenilor lor. Mrs. Hay a desemnat rochia de nuntă a fiicei lui Roosevelt. În partea din fund, se află construcțiile pentru locuințe și la stânga, celulele. În afara zidurilor se află biroul directorului, în care lucrează 500 femei, toate trecute de 45 ani, dintre cari multe sunt voluntare, femei din înalta burghezie, cari s'au devotat statului precum altele se devotează bisericii.

Interiorul închisorii: culoarul cu celule.

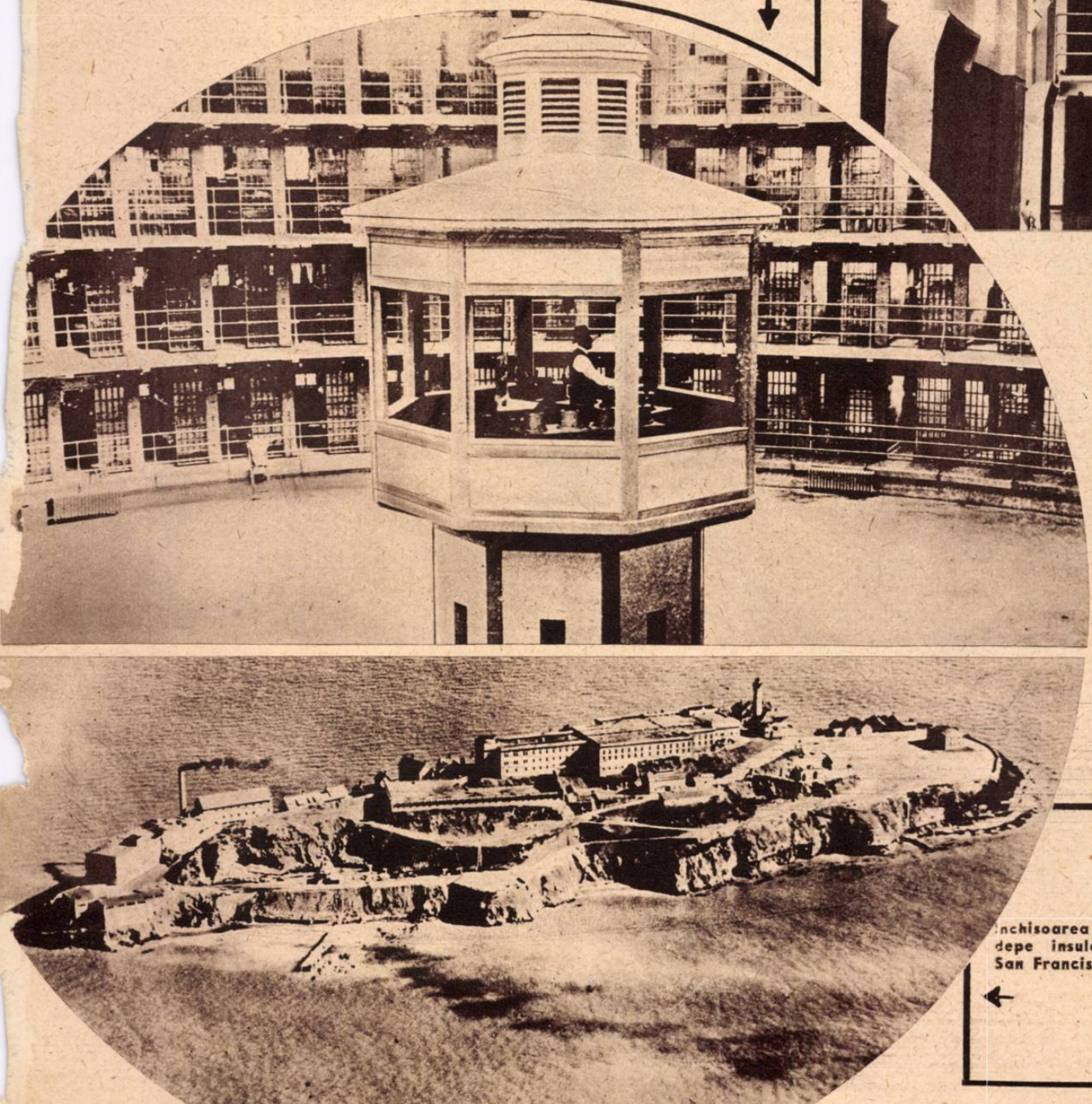
Postul central de supraveghere instalat în centrul sălii cu celule, în închisoarea americană de lângă San Francisco.

În interiorul poligonului care grupează toată această construcție, se ridică un edificiu modern, cu săli, în cari au loc, de două ori pe săptămână, reprezentații teatrale și cinematografice. Compania teatrală e formată numai din deținute, iar filmele tratează subiecte sportive. Când nu sunt spectacole, deținutele criminale se adună în teatru, ca să asculte conferințe și predici. Condamnaatele pentru delictе comune, furt, escrocherie, etc. primesc noțiuni de bună purtare. În fiecare Duminică au loc reuniuni sportive. Nu lipsește nici spitalul, în care se află vreo 50 de bolnave. În fruntea spitalului se află o doctoriță, iar asistentele sunt numai deținute. În orele de recreație, deținutele se preumblă în parc, supravegheate, din depărtare, de doi gardieni înarmați cu revolvere. Ele fac o plimbare și vorbesc între ele, cu voce înecată. Par fericite! Un clopot anunță că se întrunește consiliul de administrație: câte trei delegate în fiecare atelier trebuie să a-rate cum vor să petreacă ultima sărbătoare a calendarului. Deținutele formează personalul pavilionului directorial și se bucură de un regim special. Dar în schimbul acestui privilegiu, ele sunt pedepsite cu trei ani de celulă, la cea mai mică abatere.

La porțile închisorii se înșiră camioane cari descarcă alimente de tot felul. Ce cheltuieli enorme face statul pentru această închisoare! Totuși, închisoarea din Stenley e una din cele mai bogate întreprinderi din Statele-Unite. E suficient să ne gândim că cea mai mare parte din jucăriile vândute la iarmarocuri sunt fabricate aici, că atelierul de confecțiuni pentru copii e cel mai perfect din America. Aceasta e viața din Stenley. Se poate înțelege episodul povestit de gazete, despre o femeie liberată la 68 de ani și internată într'un azil de bătrâni, care a fugit ca să fie din nou condamnată și să revină la Stenley.

Inchișoarea americană depe insula golfului San Francisco.

CROITORUL CURTII REGINEI ANGLIEI

CROITORUL Reginei Angliei, Norman Hartnell, este proprietarul celei mai elegante case de confecțiuni engleze. Atelierul său se compune din circa treizeci de camere, în care este ocupat un personal de peste 400 oameni. Regina Angliei cere sfatul lui Hartnell în orice domeniu al modei. El stabilește pieptănătura, bijuteriile și pălăriile ei și-i prezintă toate mulajele creațiilor sale. În medie, el confecționează anual, circa 50 dintre modelele sale, pentru regină. El asistă la fiecare probă, în palatul Buckingham.

Dr. Ki.

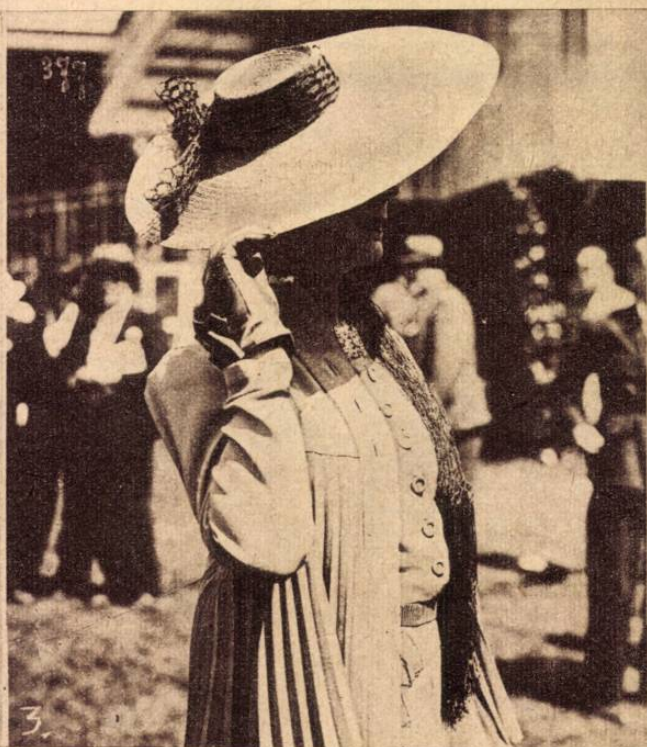

Înainte ca vreun model să fie prezentat la palatul Buckingham, Norman Hartnell îl examinează cu priviri critice. Se întâmplă ca în ultimul moment să fie nevoie de vreun retuș ici sau colo.

Norman Hartnell la biroul său, desenând schița unei rochii de seară.

Regina Elisabeta a Angliei în fațetă de seară.

1. Pălărie lansată de casa Hartnell, la cursele din Ascot, de săptămâna trecută. E inspirată — după câte se poate vedea — din fésurile spahiilor și apără foarte bine părul pe vânt și ploaie.

2. Un „complet” văratec, lansat la una din marile expoziții industriale britanice. Pălăria mare din pai galben se asortează de minune cu manșonul de taffetas portocaliu, cu flori galbene, iar totul se poartă seara, la celebrele „garden-party”-uri din capitala Angliei.

3. O pălărie, apărătoare de soare, lansată de una din marile case engleze, la cursele din Epsom, Londra.

4. La aceleași curse s'a putut remarca acest tailleur plisat dela platcă în jos. Pălărie mare de paie, garnisită cu panglică de rețea, în altă culoare, ce se prelungește pe umărul stâng, până'n talie.

HOLLYWOOD-UL LA PARIS

(urmare din pag. 6-a)

număr de bărbați. Nu s'a spus oare despre Myrna Loy că nu există spectator care s'o fi văzut vreodată într'un film și să nu fi dorit să se căsătorească vreodată cu ea?

În scurta întrevvedere dintre actriță și ziariști, aceasta a declarat că de îndată ce părăsește studio-ul, nu mai este vedeta Myrna Loy, ci doamna Pressmann, și nimic mai mult.

METORICUL CARY GRANT.

Fără îndoială că vedeta cea mai metorică este Cary Grant. Dela Hâvre s'a imbarcat la bordul unui puternic avion, care l-a dus la Le Bourget. După o scurtă escală la Paris, a plecat la Londra.

— De ce nu a debarcat oare la Southampton?

Veți întreba dv., cu drept cuvânt.

Asemenea întrebări nu se pun. Cary Grant trece drept cel mai aiurit actor din Hollywood. Nimeni n'ar putea să explice gesturile sale.

Lui Cary Grant îi place să călătorească incognito.

Când a sosit la Paris, nimeni n'a știut acest lucru. Într-o seară, într'un local oarecare a invitat pe o tânără fată la dans.

— Cât de mult semenți cu Cary Grant! — i-a spus aceasta.

— Păi dacă sunt chiar eu!...

Domnișoara și-a pierdut cumpătul și a început să strige: „Uite-l pe Cary Grant! Uite-l pe Cary Grant!” Astfel a aflat Parisul că adăpostește pe unul dintre cei mai simpatici actori ai lumii.

DRESAREA PORUMBEILOR CĂLĂTORI

(Urmare din pag. 11-a).

porumbărie, și lansată acolo, au pornit ca atrași de un magnet spre cuib, ajungând în cea mai scurtă vreme.

Aceasta s'a întâmplat chiar în România, unde grație d-lui colonel Xenofon Roman, distinsul și pasionatul președinte al crescătorilor de porumbei mesageri, avem o serie de astfel de păsări care se înscriu cu fală în primele rânduri ale semeneilor de pe întreg globul.

În anul 1937, cu ocazia unui concurs, d. colonel X. Roman a lansat dela Sinaia câțiva porumbei care nu împliniseră șase săptămâni. Fără nici o experiență și fără nici un antrenament, dar cu acele calități extraordinare ale rasei lor perfecționate, puși aceștia au pornit spre porumbăria lor din București, ajungând aici, în medie, cam după vrea oră și jumătate, odată cu ceilalți porumbei mai vârstnici, care parcurseră până atunci distanțe mult mai mari.

„COLUMBOFILIA” ÎN ROMÂNIA

Urmând pilda tuturor marilor state civilizate, care acordă creșterii și dresării porumbeilor călători cea mai mare importanță, România își are și ea porumbăriile ei, cu exemplare din cele mai bine dotate și bine exercitate. Inițiatorul și susținătorul columbofiliei la noi este d. colonel Xenofon Roman, fost subșef de stat major, care de peste cincizeci de ani se ocupă cu creșterea și antrenamentul porumbeilor mesageri. D-sa este și autorul interesantului volum „Porumbelul călător”, care oferă cititorului cea mai amplă documentare asupra evoluției și rolului porumbelului „poștar” în decursul vremurilor. În calitate de președinte al Uniunii crescătorilor de porumbei călători, „Columba”, d-sa a organizat porumbării moderne, unde se cresc exemplare din rasa belgiană cea mai perfecționată. Dacă numărul porumbeilor călători din țară nu poate rivaliza cu cel din Franța, Germania, Belgia, etc., calitatea porumbeilor români este din cele mai bune, mesagerii noștri — putând acoperi distanțe din cele mai mari, în timpuri record. Când calității i se va adăoga și cantitatea, atunci România va sta pe același plan cu marile state care cultivă columbofilia de zeci și sute de ani și care acordă creșterii „poștarilor” cea mai mare importanță.

Pentru frumusețea acestui sport, ca și pentru marile foloase ce le poate aduce armatei în timp de războiu să urmărească mișcările columbofile din România să ajungă cât mai repede la cifrele înregistrate de columbofilia belgiană, campioana lumii în această direcție, care numără — după informațiile date de d. col. Roman — patru sute de mii de membri și opt milioane de „poștari...”.

LIVIU FLODA

Dinți frumoși și sănătoși: rezultatul îngrijirii dinților cu Chlorodont

SEZONUL VOIAJULUI

Plecând la băi sau în excursie nu uitați flaconul cu **Alcool de Menthe de Ricqlès**.

Vă ferește de indigestii, crampe de stomac, greață, amețeli, rău de mare.

Alcool de Menthe de Ricqlès să nu lipsească din trusa dv. de voiaj.

Pomada Cadum contra eczemei

Persoanele care au suferit de mâncărimi, timp de ani de zile, pot recăpăta un somn liniștit, întrebunțându-se Pomada Cadum. Dacă suferiți de eczemă sau de vreo altă boală de piele, cumpărați o cutie cu Pomada Cadum. Ea oprește număidecăt mâncărimea și vindecă orice inflamație sau iritație a pielii. Întrebunțarea ei e foarte eficientă contra coșurilor, pecinginei, râlei, spușei, bubelilor, jupuielilor, cojilor de pe buze, rănilor, hemoroidelor.

Citiți în fiecare săptămână „Medicul nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Citiți revista

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

O lectură pasionantă:

„Romanele Captivante”

În fiecare săptămână un nou roman

Puteți da tenului Dv. O ÎNGRIJIRE COMPLETĂ acasă la Dv!

Într'adevăr, aveți la îndemână un tratament de înfrumusețare complet, fără a cheltui o avere pentru ingrediente, ale căror calități miraculoase se rezumă la prețul lor exorbitant. Acest tratament constă din întrebunțarea metodică a celor 2 creme Pond's „C” (de noapte) și „V” (de zi). Adoptând metoda Pond's, nu aveți riscul experienței,

deoarece întrebunțându-vă creșterea Pond's, veți urma exemplul vedetelor ecranului și a tuturor femeilor frumoase, admirate pentru farmecul lor.

Produsele Pond's, preparate după cele mai noi principii științifice, se deosebesc în mod radical de celelalte produse similare. Întrebunțându-vă ambele creme Pond's — „C” (de noapte) și „V” (de zi) — veți da obrazului Dv. o îngrijire completă, deoarece ingredientele care compun aceste creme hrănesc epiderma, tonifică nervii și vinele felii, împiedicând astfel formarea ridurilor. Pentru desăvârșirea acestui tratament, întrebunțându-vă pudra Pond's, care se găsește în toate nuanțele dorite.

În fiecare ambalaj de cremă Pond's veți găsi o mică broșură. Urmați întocmai sfaturile cuprinse în ea și rezultatele nu vor întârzia să se arate.

Pond's
COLD CREAM
VANISHING CREAM
PUDRĂ

LA DURERI

DE CAP, NEURALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM
ÎNTREBUNȚAȚI NUMAI

ANTINEURALGIC DR. NANU MUSCEL

În cutii originale, conținând 2 buline și numai cu
se ștutura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI. București, Calea Rahovei 265

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
gusei
și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei care suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & CIE. BERLIN, 836 MIGGELSTRASSE 25—25 a.

ACUM 30 ANI

CUM A FOST SĂRBĂTORIT REGELE CAROL I CÂND A IMPLINIT 70 DE ANI

fierec, când știm munca pe care o depusese Regele Carol I în cursul celor 43 ani de domnie — câți număra la 1909 — pentru uriașul progres al României. Dar nu numai în țară, ci și în străinătate evenimentul a fost sărbătorit cu deosebit interes în presă.

Astfel, avem sub ochi numărul special al unei reviste din Lipsca dedicat Suveranilor României și țării lor. E o lucrare realizată în condițiuni tehnice superioare pentru ceea ce se putea înfăptui acum 30 de ani.

OPERA PRIMILOR SUVERANI AI ROMÂNIEI

Un studiu omagial semnat de Nicolae Xenopol, fost ministru, face un scurt istoric al operei realizată în patru decenii de primul Rege al României.

Alt studiu, semnat Alfred von Lindheim din Viena, e consacrat Reginei Elisabeta a României și îndeosebi marelui ei operă umanitare: Vatra Luminoasă. Șase fotografii și schițe, însoțesc acest mișcător omagiu adus primei noastre Regine.

DARUL REGINEI ELISABETA

Publicația de care am pomenit mai sus, publică și fotografia darului pe care Regina Elisabeta l-a făcut ilustrului ei soț cu prilejul aniversării nașterii lui: un pocal din cristal de munte, o veche lucrare artistică, cu bogate ornamente gravate, și aplicații de email. Pocalul poartă inscripția din Tatăl Nostru (în gotica lui Wulfila): „Atta unsar thu in himinam” etc., iar pe piciorul pocalului sunt gravate cuvintele: „Pocalul vieții tale. La 20 Aprilie 1909. Elisabeta”. Prețiosul dar era acoperit de o minunată dantelă bogat garnisită cu perle, operă de artă lucrată chiar de Regină.

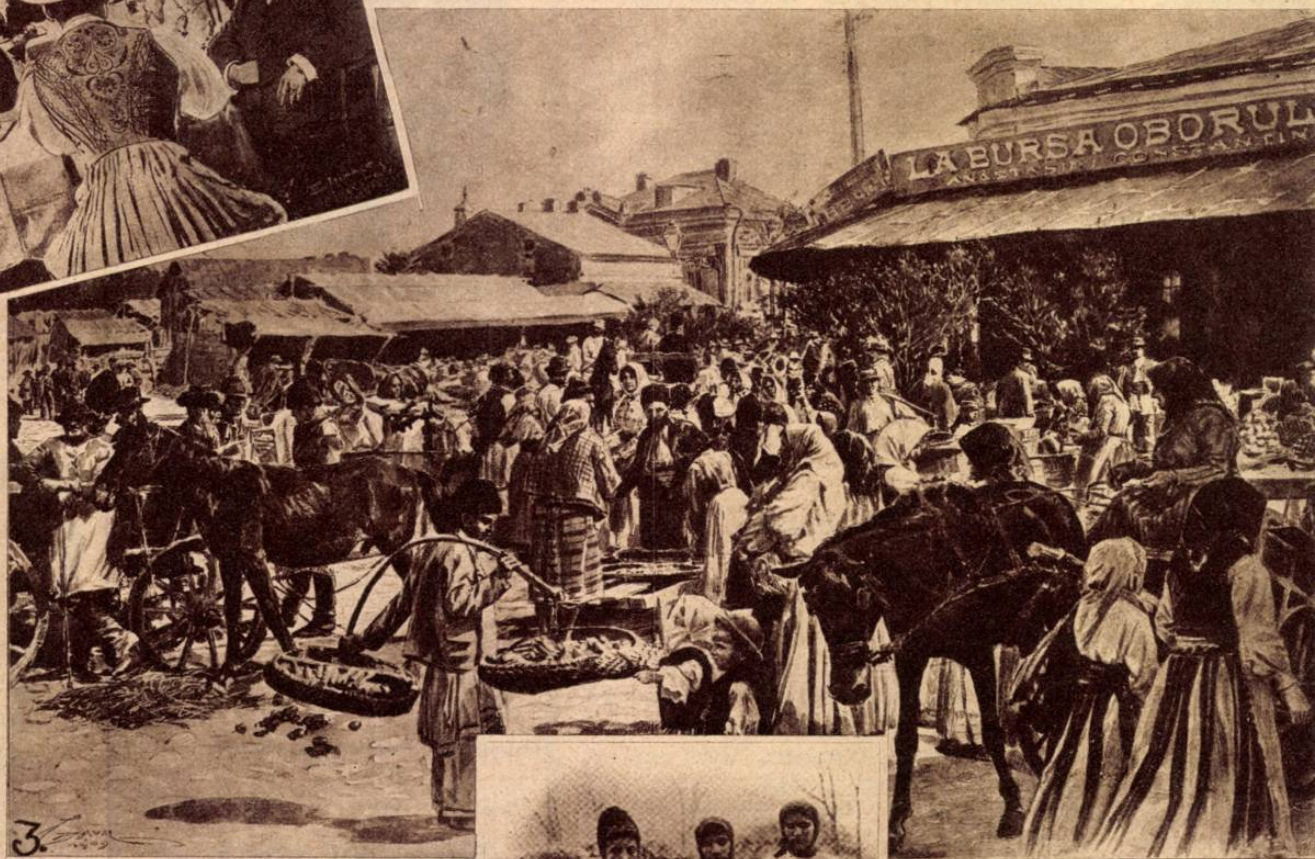
Pocalul și dantela au fost prezentate într-o casetă făurită din sticlă, bronz și lemn de abanos, pe care era gravată o poezie ocazională semnată de Regină cu numele ei literar: Carmen Sylva.

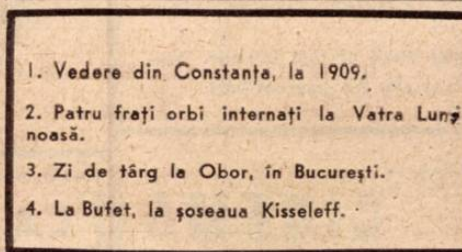
Acum trei decenii, în 1909, erau trei ani de când s'au sărbătorit 40 de ani de domnie ai Regelui Carol I și de când avusese loc expoziția jubiliară dela 1906; doi ani dela tragicele războaie țărănești din 1907; patru ani înainte dela campania din 1913, care a readus la patrimoniul României cele două județe dobrogene cari constituie Cadrilaterul; șapte ani înainte de intrarea noastră în marele războiu pentru întregirea țării. Patru evenimente importante, în centrul cărora stă anul 1909, an de liniște și pace în viața României.

CAROL I, SEPTUAGENAR

Anul 1909 a avut, totuși, o însemnătate deosebită pentru istoria statului român: la 20 Aprilie Regele Carol I a împlinit vârsta de 70 ani. Marele Rege atinsese vârsta psalmistului! Nu vom aminti aci chipul sărbătorec cum a fost omagiat în țară bătrânul și respectatul Suveran. Lucru

1. Vedere din Constanța, la 1909.
2. Patru frați orbi internați la Vatra Luminoasă.
3. Zi de târg la Obor, în București.
4. La Bufet, la șoseaua Kisseleff.

CASTELUL PELEȘ

Un studiu asupra castelului Peleș reședința regală dela Sinaia, semnat Paul Lindenberg, însoțit de șase excelente reproduceri fotografice reprezentând exteriorul și interiorul acestui castel, prezenta publicului străin gustul și arta cari au prezidat la realizarea acestei mari opere arhitecturale.

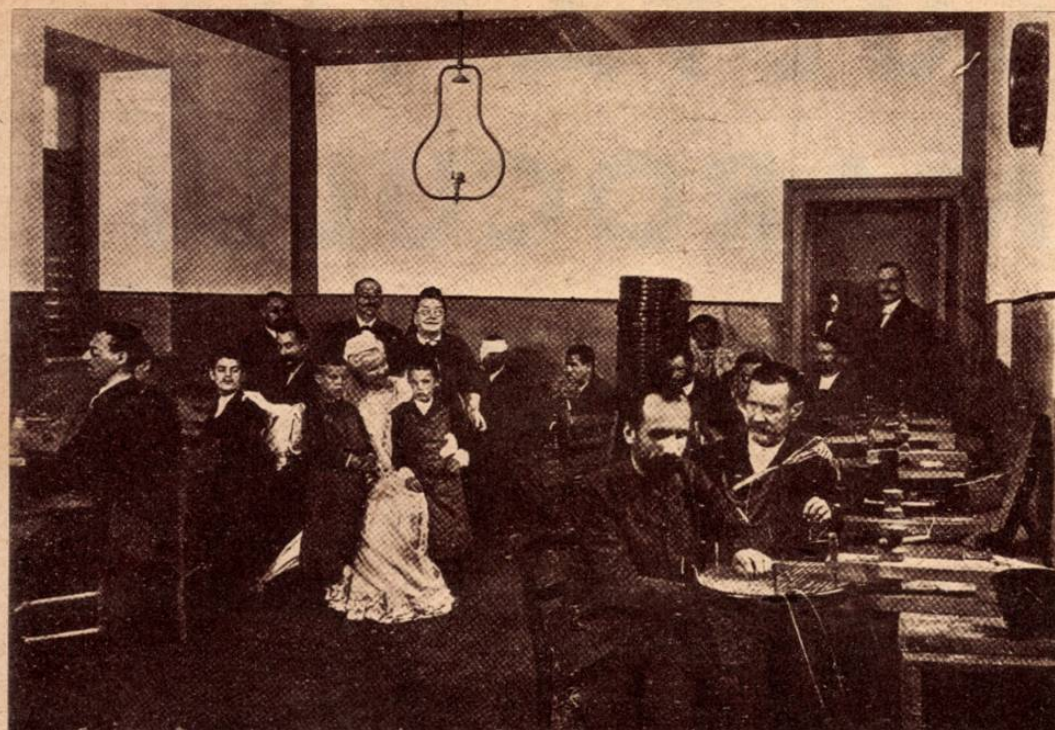

DOBROGEA

În fine, un alt studiu — semnat Cl. Grubaner — arată bogățiile Dobrogei, cu toate caracteristicile ei, cu obiceiurile populației acestei provincii românești. Câte nu s'au schimbat în Dobrogea de atunci și până astăzi! Ce progrese s'au realizat prin marile lucrări de pe litoral, prin propășirea populației, prin extinderea căilor ferate ș. a. m. d...

Interesantul studiu era însoțit de 9 vederi fotografice

Regina Elisabeta în atelierul de împletire de coșuri dela Vatra Luminosă.

din provincia de peste Dunăre și de un desen original semnat Emil Limmer, arătând un grup de țărani plecând la lucrul câmpului.

BUCUREȘTII DE ALTĂ DATĂ...

Dar cel mai interesant ni s'au părut două mari denumiri, reprezentând Bucureștii de acum trei decenii.

Primul desen, semnat W. Gause, reprezintă zi de târg la Obor, iar al doilea, semnat Emil Limmer, ne arată grădina-restaurant dela șoseaua Kisselef (Bufetul).

Sunt în aceste două tablouri scene de cari puțini își mai reamintesc, iar contemporanilor, câți mai sunt în viață, le vor da clipe de nostalgie lesne de înțeles.

Priviți forfota și înghesuiala din tabloul dela Obor. Câtă deosebire de atunci și până astăzi. Nu mai vezi acum atâtea căruțe cu cai, oameni nu mai au portul de atunci (s'au mai orășenizat); copiii nu mai au înfățișarea pe care ne-o arată desenul.

Ce schimbare uriașă și în înfățișarea Oborului, pe care, desigur, cei de

atunci, nu l-ar mai recunoaște: s'ar minuna de modernizarea care s'a extins și până aci.

Ce să mai spunem de restaurantul dela Șoseal

Priviți toaletele cuconițelor de atunci, uniforma ofițerului și înfățișarea bucureștenilor. Ce contrast! Ce deosebire!...

Până și țigancă florăreasă se prezintă astăzi altfel: e mai „modernă” și ea, deși este tot atât de oacheșă...

30 de ani! A fost mai bine atunci? E mai bine astăzi? Li asigurăm pe tinerii cari poate vor zâmbi la aceste întrebări, că era mai bine atunci. Dacă nu era belșug pentru toți, era însă liniște și pace — pace adevărată!

S. A.

„Noua” terasă a Castelului Peleş la 1909.

Atelierul Reginei

Pocalul de cristal pe care Regina Elisabeta l-a oferit Regelui Carol I când soțul ei a împlinit 70 de ani.

Trei generații: Regele Carol I, Moștenitorul Tronului, Principele Ferdinand și succesorul său, Principele Carol al României, în 1902, la podul dela Cernavodă. Desen de T. Aidukievici. (Amințim cu acest prilej, documentul fotografic pe care l-am publicat în „Realitatea Ilustrată” cu data de 6 Iunie 1939 și care reprezenta pe cei trei regi fotografiați în 1913, cu prilejul campaniei din Bulgaria).

Defuncta principesă Maria a României, singurul copil al Regelui Carol I și al Reginei Elisabeta, care a murit în anul 1874. Fotografia a fost făcută cu opt zile înainte de moartea micii principese. Moartea principesei Maria a inspirat Carmen Sylvei gânduri de înaltă inspirație și de nefermuită afecțiune pentru oameni și poporul român îndeosebi, pe care-l socotea „familia adoptivă”.

SULTANUL MAROCULUI

vizita

FRANȚA

CUM SE FACE EDUCATIA
UNOR PRINȚI IMPERIALI

Fațada castelului din Champs, care a adăpostit odinioară pe d-na de Pompadour.

1. Hagi Bellal, servitorul preferat al Sultanului.

2. Camera de dormit a Majestății Sale, odinioară a d-nei de Pompadour.

3. Sidi Mahomed și cele două prințese imperiale.

Se discută programul zilei.

Cei doi prinți imperiali, plimbându-se pe aleile parcului.

CHAMPS. Un mic sat din Ile de France, cu o șosea bună, case cu ziduri cenușii, grădini frumoase, un preot bătrân și un castel minunat. Ori unde te uiți găsești verdele arborilor, cari împodobesc coastele colinelor, cât cuprinzi cu ochii. Pentru a-l întâmpina pe M. S. Sidi Mahomed, Sultanul Marocului, care a venit să se odihnească în Franța, Champs sur Marne s'a împodobit, atât cât se cuvine unui sătuc elegant din Franța.

Ca să vorbești cu Sultanul Marocului trebuie să respecti în primul rând întâlnirea fixată de Excelența Sa Si Mameri și Ex. Sa Si Kaddour Ben Gabrit, cari au direcția protocolului șerifian.

Castelul a cunoscut strălucirea frumuseții faimoasei La Vallière, răsul cu clinchete de argint al doamnei de Pompadour și grația prințesei de Conty, care fusese cerută în căsătorie de Sultanul Mulai Ismael. În anul 1939, descendentul lui Mulai Ismael, vine să se odihnească acolo unde o fiică a lui Ludovic al XIV-lea, care era să devie stăpâna Marocului, își plimba nostalgia. După două secole, șeful Marocului modern continuă tradiția de bună prietenie franco-șerifiană.

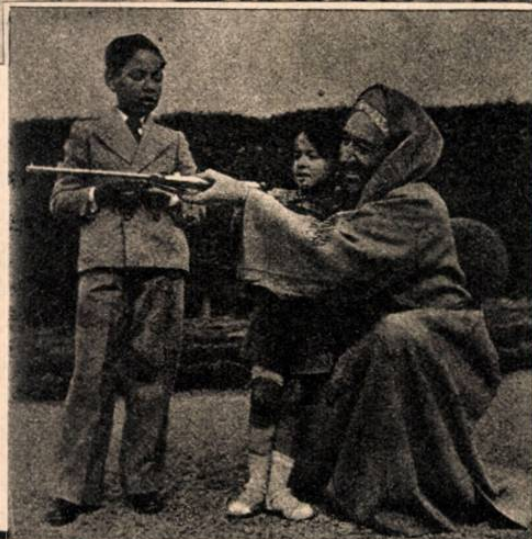
Și Mameri, directorul protocolului, a zâmbit fericit, auzind vestea adusă de un gazetar francez.

— Ce frumos! — șopti el. — Dar pentru a iubi Franța, este suficient s'o cunoști.

Sultanul și copiii săi,
în grădina castelului.

Lecții de tir.

CUM SUNT EDUCAȚII PRINȚII

Din spatele perdelei de arbori au izbucnit, pe neașteptate, râsuri cristaline, de copii. Patru ștrengari, nespuse de simpatici, se reped spre noi. Prințul moștenitor a devenit popular, în numai câteva zile. Il cheamă Mulai Hassan și i se spune Smit Sidi, adică Monseigneur. În mână ține o pușcă cu aer comprimat, pe care o agită curios. Fratele său mai mic, Mulai Abdalah, vrea să i-o ia. Cele două prințese Lala Aicha și Lala Malica, două fetițe cu ochi negri, îmbrăcate ca două mici pariziene veritabile, adorabile ca toți copiii marocani, își secondează frații.

— Bună ziua Fquih — spun micuții, îmbrățișându-l pe Si Mameri. În limba arabă, Fquih înseamnă literat, savant, și aceasta este porecla dată lui Si Mameri, în intimitatea familiei Sultanului. Copiii sunt foarte desghetați, iar Smit Sidi, care are o memorie excelentă, amintește unui gazetar francez că l-a mai întâlnit cu un an înainte, la Rabat.

Copiii Sultanului sunt educați de o tânără franțuzoaică, d-ra Meyer, care i-a învățat să scrie și să citească, dar și să cunoască istoria Franței. În timp ce Si Mameri dă lecții de tras cu carabina, prinților, o întrebă pe guvernanta dacă este mulțumită de elevul ei mai mare, Mulai Hasan.

— Ne aflăm în vacanță — a răspuns guvernanta, iar toată munca noastră se rezumă la câteva lecții neînsemnate. La Rabat însă, Smit Sidi nu-și pierde vremea, deși îi place să se joace de-a soldații și mai ales cu tot ce este în legătură cu mecanica.

— Cum își petrece vremea?

— Se trezește la 7 dimineața, urmează imediat o lecție din Coran, cu un profesor arab, apoi își face toaleta și ia micul dejun, în sala de mâncare, împreună cu fratele și surorile lui. La ora 9 dimineața, lecție de franceză cu dl. Deville, profesor la liceul din Rabat. Lecția durează până la ora 11. La amiază luăm masa împreună, adică cei patru copii, cu mine. După masă, copiii, în afară de Smit Sidi, se culcă. Prințul moștenitor are oră de la 2 la 3 și jumătate, cu dl. Deville. Face istoria, geografia și matematica. La ora 5 are o recreație, după care urmează ora de limba arabă, până la ora 6.30. După aceea ne ducem în palatul Sultanului, spre a-i prezenta omagiile noastre. E singurul moment din cursul zilei, când stăpânul Marocului își vede copiii.

FERICIRE PATERNĂ

În salonul decorat cu mult gust, apare, la un moment dat, silueta fină, învăluită într'un burnus de o albeață imaculată, a M. S. Sidi Mohamed, Sultanul Marocului. Astăzi este numai un tată afectuos, tandru și surăzător. Copiii îl înconjoară și se agață de burnusul lui.

Sidna, așa este numit Sultanul în întregul Maroc, e fericit. Toată

vieța lui sufletească se concentrează în privirile cu care mângâie pe cei patru copii.

— Hai să ne jucăm cu mingea — propune prințesa Marica. Balonul portocaliu saltă în aer și toți patru se reped pe urma lui.

Cine ar putea recunoaște oare, în tânărul sveit, cu trăsături de o puritate, care-ți amintesc vechile gravuri persane, pe soțul descendent al Alaiților, pentru care impasibilitatea e o regulă protocolară?

Si Mameri ne spune:

— De data aceasta avem cu adevărat vacanță. Scrie-ți vă rog că Majestatea Sa n'a fost niciodată mai fericită.

Sultanul, care a auzit aceste cuvinte, dă din cap aprobator.

Imaginea din vizor mare și clară ca cristalul

vă arată — chiar înainte
de expunere — astfel cum
va apărea subiectul pe
film, în timp ce renumita
optică VOIGTLÄNDER
desenează imaginea cu
precizie desăvârșită.

Apoi:

blocarea automată
pentru fiecare
poză, cu contor/vizor-
cadru pentru sport și
casetă pentru filtru galben și
exponometru.

Voigtlander BRILLANT V 6

PHOSPHATINE FALIÈRES

renumita făină alimentară care completează
laptele matern și oferă copilului în forma cea
mai plăcută elementele nutritive necesare
desăvârșitei sale dezvoltări. Phosphatine Falières
se întrebuințează începând de la a 6-a sau a
7-a lună. Acest aliment e un izvor de putere
și de sănătate pentru cei mici.

Cereți totdeauna

PHOSPHATINE FALIÈRES
și refuzați orice imitațiuni sau surogate.

MĂRIȚI cu 100% strălucirea surâsului Dv.

după cum artistul, cu pensula
sa mărește cu 100% farmecul
modelului său; realizați acest
miracol, grație Kolynos-ului.

E suficient pentru aceasta
de a peria dinții Dv. de două
ori pe zi cu un centimetru
de Kolynos pe peria uscată:
veți constata strălucirea ex-
traordinară pe care o vor
capăta dinții Dv.

ILUMINAȚI SURASUL Dv.
cu KOLYNOS

Un gazetar englez, prieten cu Merle Oberon, arată în rândurile de mai jos, transformarea celebrei vedete, în ultimii cinci ani.

CÂND MERLE OBERON apărură în odae, se făcu tăcere, o clipă. Lumini țâșniră din becurile reporterilor fotografi și aparatele de filmat produsă sgomotul lor obișnuit. Micile grupuri de invitați care se aflau în picioare și discuta, se întoarseră cu paharele de sherry în mână, ca s'o privească.

Era îmbrăcată într-o rochie simplă, din două bucăți, fără garnituri. Pătrunse în odae zâmbind afabil gazetarilor care veniseră s'o felicite.

Cu un pahar într-o mână și cu o țigară în cealaltă, Merle se așază în mijlocul invitaților, răspunzând calmă nenumăratelor întrebări despre Hollywood, despre „Sus, unde urlă vânturile” (ultimul ei film) despre Samuel Goldwyn și despre ea însăși. Părea dispusă să jongleze cu orice întrebare, fie ea cât de stupidă sau provocatoare.

Cum stam și-o urmăream dela distanță, mi-am adus aminte de Merle Oberon de acum cinci ani.

Pe atunci, lua parte la toate petrecerile organizate de London Film Productions mai mult ca să aibe prilejul să cunoască personalități din Hollywood.

De cele mai multe ori, ședea nebăgată în seamă, într'un colțisor și dacă un gazetar intra în vorbă cu ea, habar n'avea cum să întrețină conversația.

Dacă cineva îi pune o întrebare moșică răspundea cu un fel de râșnet. Dacă cineva îi lăuda vreuna din creații, se roșea numaidecât și începea să-și muște

sine, cineva poate spera să dobândească ceva în teatru.

„Așa cum eram atunci când am venit pentru întâia oară la Hollywood, n'as fi putut juca niciodată un rol dificil. Vocea și înfățișarea mea nu se bucură încă de un control suficient și controlul de sine, baza unui actor, se dobândește numai prin încredere.

„Te plictisesc?” se îngrijoră Merle.

„Deloc”, o asigurai. „Te rog continuă. N'am cunoscut niciodată, atât de intim cum te cunosc pe d-ta, o mare vedetă și evoluția dumitale dintr'o ingenuă șovăitoare într'o actriță în măsură să interpreteze un rol mare, mă interesează foarte mult”.

2.

Ilustrațiile din această pagină, înfățișează: 1) Merle Oberon alături de Leslie Howard, partenerul ei din „Macul Roșu”; 2) ...pe platou, între două scene, bând o ceașcă cu ceai; 3) ...pur-tând superbul colier pe care i l-a dăruit, cu prilejul logodnei, actualul ei soț, Alexandru Korda.

buzele. Era foarte naivă.

Ce uluitoare metamorfoză! Astăzi, Merle Oberon este „star”. A învățat să suradă grațios atunci când lumea îi exprimă admirația. A învățat să atragă atenția unei încăperi plină de lume. Nu mai e delicioasa ingenuă cu un complex de inferioritate, ci o perfect cum-pătată și politicoasă femeie de lume.

În ziua următoare party-ului, m'am dus să discut câteva clipe, în liniște cu dânsa, la locuința ei din Regent Park.

„Te-ai schimbat”, i-am spus.

„Curios”, mi-a răspuns. Mă gândeam să spun același lucru despre d-ta. Cu cinci ani în urmă, n'ai fi avut curajul să-mi spui ceva emfatic, ca observația de adineaori.

„Te foloseai de „hm” și „mda” și te aflai într'o situație tragică la începutul fiecărui interview”.

Imi dădu ceva de băut.

„Mă întreb de ce oare” spuse ea, „suntem întotdeauna înclinați să luăm drept o ofensă, când ni se spune că ne-am schimbat”.

„Știi că m'am schimbat. Cu rare excepții, e aproape imposibil să nu suferi o transformare între vârsta de douăzeci și trei și cea de treizeci și opt”.

COMPLEX DE INFERIORITATE

„Cu cinci ani în urmă, eram stăpânită de un copleșitor simț de inferioritate. Astăzi, deși mai stăruie și vine uneori să mă turbure, acest complex de inferioritate se află sub control.

„Doar prin înfrângerea treptată a conștiinței de

CUTREERÂND AGENȚIILE TEATRALE

„Am încercat sentimentul inferiorității pe vremea când eram în India, înainte de a mă stabili la Londra. Simțeam, — spre amărăciunea mea — că viața trece pe lângă mine.

Doream nespun de mult să mă duc undeva, să fac ceva. Orice.

„Ca să fiu sinseră, nu prea aveam însușiri. Nu știam nici să dansez, nici să cânt, nici să scriu, nici să pictez. Singura perspectivă o întrezăream în trăsăturile feții mele. Nu pentru că chipul meu ar fi fost deosebit de frumos. Dar avea calitatea de a fi fotogenic.

„Când unchiul meu plecă în Anglia să-și petreacă vacanța, stăruie să mă ia cu el. După cum știi, am cutreerat toate agențiile teatrale din Londra, fără succes însă.

„Când trebuirăm să ne reîntorcem în India, unchiul — după cum era și firesc — se aștepta să-l întovărășesc, dar eu încercai să-l conving să-mi dea parale ca să mai pot sta o lună de zile. Făcând economie, am izbutit s'o duc cinci săptămâni cu paralele lăsate de unchiul meu. Dar imi fu imposibil să găsesc un angajament.

„Imi dădeam seama că reîntoarcerea mea în India, ar fi echivalat cu recunoașterea unei înfrângerii; așa că am preferat să primesc o slujbă de parteneră profesionistă de dans la „Café de Paris“.

Aceasta a fost, probabil, cea mai însemnată hotărâre din câte luasem până atunci, căci deși câștigam numai câțiva dolari pe săptămână, grație ei devenisem independentă.

„Restul, îl cunoști. Începui să capăt roluri de figurantă. Făcui apoi sute de probe pentru roluri mici, dar niciuna nu dădu satisfacție.

„Pe vremea aceea, brunele ieșiseră din vogă. Eram gata să mă fac blondă, dacă asta ar fi fost de vreun folos. De foarte multe ori, ședeam întinsă în pat și... mă încurajam să-mi vopsesc părul.

„Din fericire n'am făcut-o, dar acest amănunt îți permite să-ți închipui starea spirituală în care mă aflam. Nu puteam lua nicio hotărâre.

CONTRACTUL CU KORDA

„Această stare de nesiguranță și nehotărâre, influențase rezultatul atât de dezastruos al tuturor filmelor mele de probă.

„Mă întreb și azi de ce m'a angajat Korda. În ziua aceea, în studio se aflau sumedenie de blonde fermecătoare și elegante: rivalele mele.

„Imi amintesc că în timp ce așteptam să turnez filmul de probă, am discutat cu o femeie despre puținele speranțe pe care le aveam.

„Ce șanse am eu aci, i-am spus, când trebuie să lupt împotriva atâtor blonde?“

„Nu e adevărat“, imi răspunse ea, „trebuie să-ți pară bine că ești brunetă. Ești remarcabilă“.

„Probabil că eram, căci câteva zile după aceea, am iscălit un contract. Cu toate acestea, sentimentul inferiorității, continua să mă stăpânească...

„În „Repetiții de nuntă“, primul său film realizat pentru compania abia întemeiată, London Film Productions, Korda încredințată roluri aproape tuturor interpreților cu care avea contract, — afară de mine.

„Ajunsesem numaidecât la concluzia că tânărul meu carieră s'a sfârșit și că Korda regretase angajamentul ce mi-l oferise.

„În ziua când a început să se turneze filmul, Ann Todd, căreia i-se încredințase un rol de mare importanță, suferi un accident de automobil. Am fost chemată s'o înlocuiesc.

„În studio, auzeam pe tehnicieni și restul personalului discutând despre mine în termeni foarte puțin măgulitori: nu eram potrivită rolului, eram o copie slabă față de fermecătoarea Miss Todd, rolul va fi tăiat, etc. etc.

„Totuși, rolul meu a fost lăsat. Când am văzut filmul la proiecție, m'am înspăimântat.

„Timp de câteva săptămâni, sentimentul inferiorității mă domina cu desăvârșire.

„Când am citit apoi în ziare că aveam să joc rolul Annei Boleyn, nu mi-a venit să cred. M'am dus numaidecât la studio ca să iau o copie a rolului.

„La început, n'am izbutit să-l găsesc. Însfârșit, cu greutate, l-am descoperit — era cam o treime dintr-o pagină.

„Fără să stau prea mult pe gânduri, m'am dus la Korda și i-am spus, indignată: „Dacă n'ai nevoie de mine, dă-mă afară, dar nu mă chinui“.

„Uite, adăogai cu lacrimi în ochi. „Toată interpretarea mea se reduce la o scenă de execuție de un minut lungime și nici asta nu-mi aparține în întregime. Jumătate, înfățișează — executarea Binniei Barness.

„Korda răsă și mă întrebă: Ce să fac cu ea? Ca să mă consoleze, suprimă o parte din execuția ei.

„Deși rolul pe care l-am avut în „Viața lui Henric al VIII-lea“ era atât de scurt, socotesc interpretarea lui drept cel mai important lucru ce mi s'a întâmplat de când am hotărât să devin independentă.

„Aveam foarte puțin de făcut și dacă scena izbutise, aceasta se datorea lui Alexandru Korda.

„Cu toată severitatea cu care mă judecam, mi-am dat seama că interpretarea mea, avea ceva de soi într'ansa. Trebuia deci să mă mențin pe aceeași linie, ca să-mi pot ajunge felul: să ajung star.

„Am jucat apoi câteva roluri în filme britanice, cum ar fi bunăoară „Viața intimă a lui Don Juan“ și „Macul Roșu“; dar aceste realizări n'au însemnat altceva decât o consolidare a terenului dobândit cu „Henric al VIII-lea“.

De câteva luni, Samuel Goldwyn imi tot dădea târcoale... Voia să plec la Hollywood și să turnez acolo un film. N'am ple-

cat fiindcă nu mă socoteam în măsură să mă descurc.

„Eram convinsă că tot succesul meu se datorește lui Alex și că Hollywood-ul nu va face altceva decât să-mi dea la iveală stângăcia...
„I N F A M I A“

Totuși, am plecat la Hollywood. Eram singură.

„Atitudinea îngăduitoare de care mă bucuram în studiourile britanice, nu mă mai sprijini aci. Nu mai eram o începătoare care trebuie încurajată, nu mi se mai dădeau sfaturi.

„Rolul interpretat în „Infamia“, mă făcu stăpână pe mine în-

sumi. Acesta a fost cel mai dramatic rol din câte am interpretat vreodată.

„În săptămânile care au urmat premierei „Infamiei“, am știut că devenisem o stea de prima mărime.

„Începui să fiu invitată la party-uri și recepții; mi se ceru să inaugurez cinematografe, expoziții; gazetarii imi aduseră elogi, etc. etc.

„La început eram cât p'aci să roșesc, dar pe urmă mi-am dat seama că acestea nu sunt decât formalități.

„Lucrul cel mai important pentru mine era sentimentul că nu mai sunt inutilă.

Trad. de D. M.

IN VACANȚE MAI ALES, INGRIJIȚI-VĂ PIELEA

Profitul ce-l va trage sănătatea Dv. de pe urma câtorva săptămâni de odihnă, se poate măsura după cantitatea de soare ce veți fi înmagazinat în vacanțe, pentru viața de oraș, pentru zilele când boala și microbii vor căuta să vă izbească, pentru zilele de surmenaj și pentru acele zile când veți trăi închisă în birou, fără aer și fără soare.

Pe vremuri, bunicile noastre purtau voalete dese și umbrele, căci, după vechile concepții, pentru a-și păstra o piele ca laptele și moale trebuiau s'o ferească de soare, tot așa după cum punând o salată sub un clopot de sticlă peste care am pus paie ca să n'o vadă soarele, ea devine albă și dulce.

Soarele bronzează pielea. Dar astăzi puteți avea tenul plăcut colorat al femeilor sănătoase, cari trăiesc în aer liber și în același timp să vă păstrați pielea foarte frumoasă, moale și chiar rozată sub stratul bronzat. Pentru aceasta trebuie îngrijită.

Cu cât mergeți mai mult la soare, cu cât vă expuneți mai mult asprimei apei, mării, vântului, cu atât mai mult trebuie să luați măsuri de precauțiune. Mai întâi ungeți-vă pielea cu un corp gras. Cel mai bine cu o cremă filtrantă de lapte și vitamine, de pildă Antisolar sau alta având aceeași bază. Ungeți-o zilnic timp de câteva minute. Vântul usucă pielea, deaceia ea trebuie saturată cu grăsimi. Să aveți mai multă grijă de ea, la mare sau la munte, decât la oraș. Veți vedea cum pielea Dv. se va schimba astfel cu totul.

Nu folosiți un prosop aspru pentru a vă curăți pielea. N'o frecați niciodată uscată. Uneori după o baie de mare sarea s'a uscat pe corpul Dv.; câte odată după o plimbare pe nisip, sau pe drumuri prăfuite, aveți epiderma prea întinsă și grăunțe minuscule de nisip lipite pe braț, spate, picioare. Nu vă frecați căci vă veți produce roșături. Să nu credeți că baia de mare ajunge pentru a vă curăți pielea. Spălați-o cu apă dulce, de preferință caldă, sub un duș și cu un burete mare foarte moale. După ce vă săpuniți și vă clătiți, veți vedea pe fundul băii un adevărat strat nisipos.

Puteți să vă fricționați cu apă de Colonie. Pe cât de minunat este, de a face în fiecare zi, după baie, o fricțiune cu Colonie când nu ne mai expunem la soare, pe atât anumite epiderme sensibile trebuie să evite aceste fricțiuni înaintea băii de soare. (Atenție la acele ape de colonie cari conțin ulei de bergamote). Dacă aveți pielea feții grasă, profitați de vacanțe pentru a o expune la băi de soare, timp de câteva minute numai; sunt minunate pentru pielea cu tendință la seborree și cel mai bun mijloc de a o usca. În acest caz însă, fața trebuie unsă mai întâi cu puțină cremă grasă în felul lui Milkuderm-Fettcreme, apoi expusă la soare treptat, întâi două minute, apoi cinci și în sfârșit zece minute; în această privință veți aprecia singură. Încă odată îngrijiți-vă pielea, mai ales în vacanțe. A o expune la soare înseamnă a o regenera, dar dacă o ardeți, o distrugeți.

A APĂRUT

MAGAZINUL

160 pagini 25 lei.

DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

Inserisă sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice la Trib. Ilfov. S. I. Com.

„REALITATEA ILUSTRATĂ“, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți“, în 24 pagini tipar obicinuît.

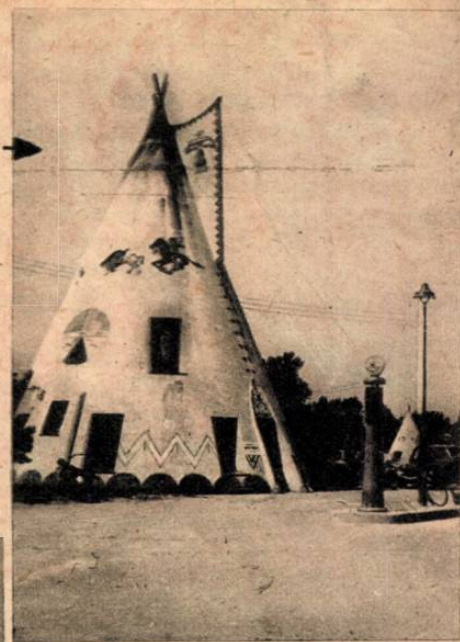
3 luni Lei 100. — În străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavlia și Turcia: I an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irak, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: J an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: I an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei. — Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.585/929

Editura „Ziarul“ S. A. R., București. Redacția și administrația: str. Const. Mille 5 — 7 — 9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 4083. Prețul abonamentelor: În țară: I an Lei 400; 6 luni Lei 200 și

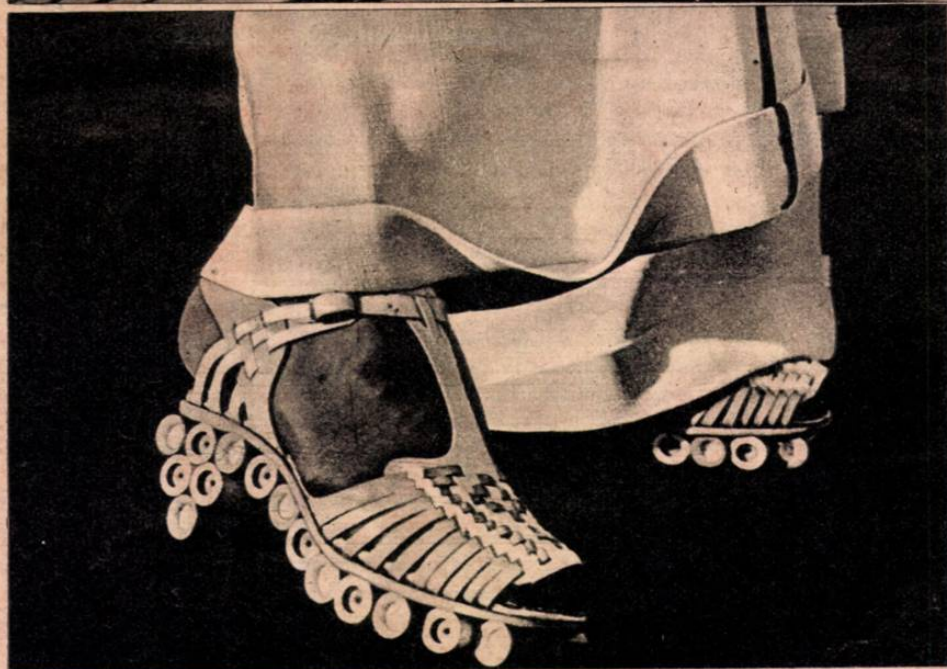
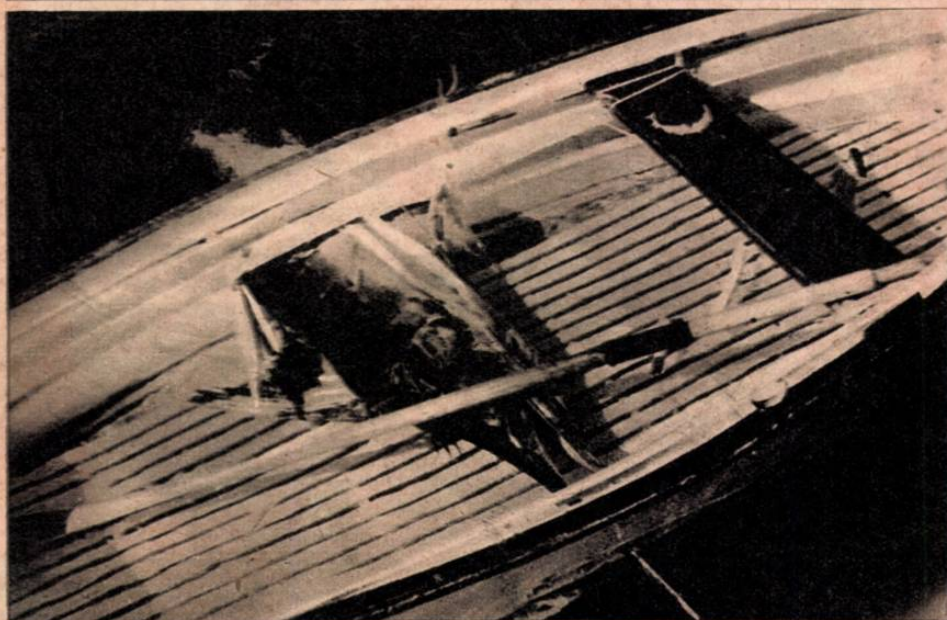
UN DEPOZIT ORIGINAL DE BENZINĂ

Una dintre cele mai curioase tancuri de benzină este cel așezat între șoselele principale 40 și 24 din Lawrence, Kansas. El are forma unui cort de indieni, iar noaptea este luminat. Proprietarul ei pare să facă afaceri admirabile.

STATUIE ȘI REALITATE

Miss Florida 1939 (Miss Rose-Marie Magrill din Miami) fotografiată alături de una din statuele antice dela expoziția mondială din New-York.

O pisică crește un epuraș

O pisică din Quebec, Canada, și-a pierdut un pui de culoare albă. Căutându-l, a găsit un mic epuraș pe care l-a adus acasă și de atunci îl crește în coșul rezervat ei.

Un pește-sabie atacă o barcă

Un pește-sabie, lung de mai bine de doi metri, prins în apele mexicane de yahtul artistului de cinematograf Errol Flynn, a atacat micuța barcă, în care imensul pește urma să fie adus la bord.

Cei doi marinari au fost aruncați peste bord, iar peștele a străpuns cei doi pereți ai bărcii.

Încălțăminte exotică la o expoziție de pantofi

La expoziția italiană de încălțăminte din Vigevano, a fost expus și acest model curios de pantofi de vară.

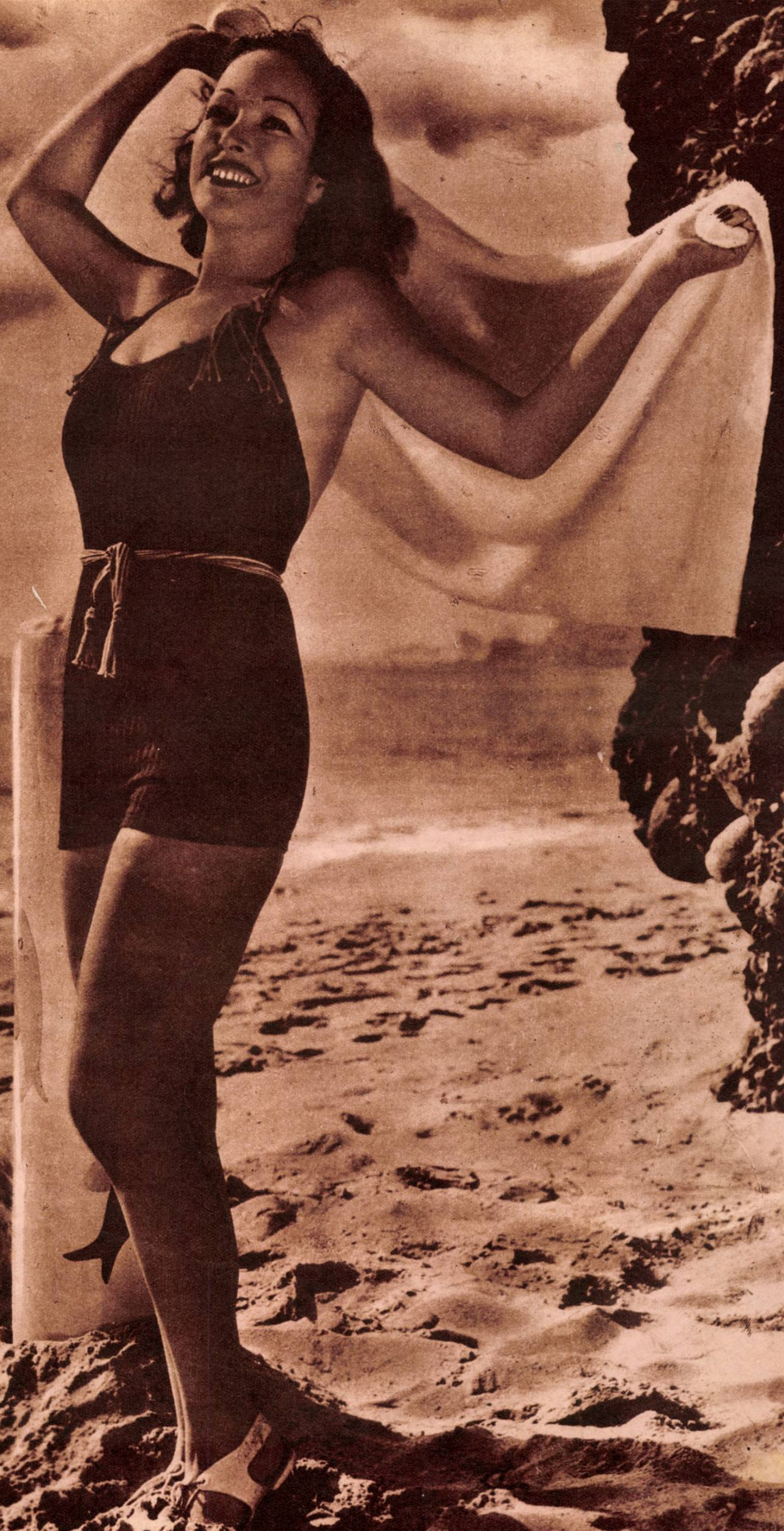
Ana Constantin

ANUL XIII No. 653

25 IULIE 1939

10 LEI

...Și totuși, viața e atât
de frumoasă!

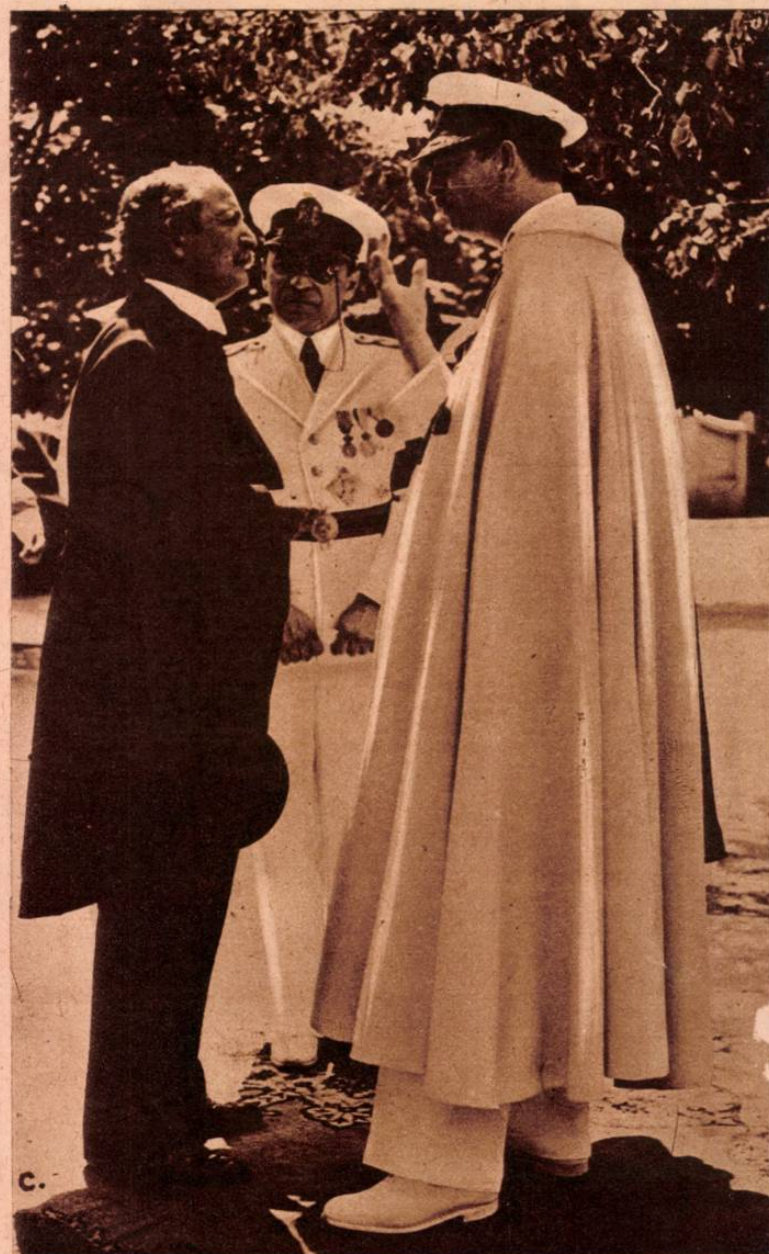
SĂRBĂTORIREA PATRONULUI AVIAȚIEI

a) M. S. Regele trece trupele în revistă.

b) D. general-adjutant Paul Teodorescu, ministrul Aerului și Marinei, își pronunță discursul în fața Suveranului.

c. M. S. Regele se întreține cu d-nul Andrei Rădulescu, primul președinte al Înaltei Curți de Casație și cu dl. Armand Călinescu, președintele consiliului de miniștri.

d) Inaugurarea cercului sportiv al Aviației și Marinei în prezența M. S. Regelui.

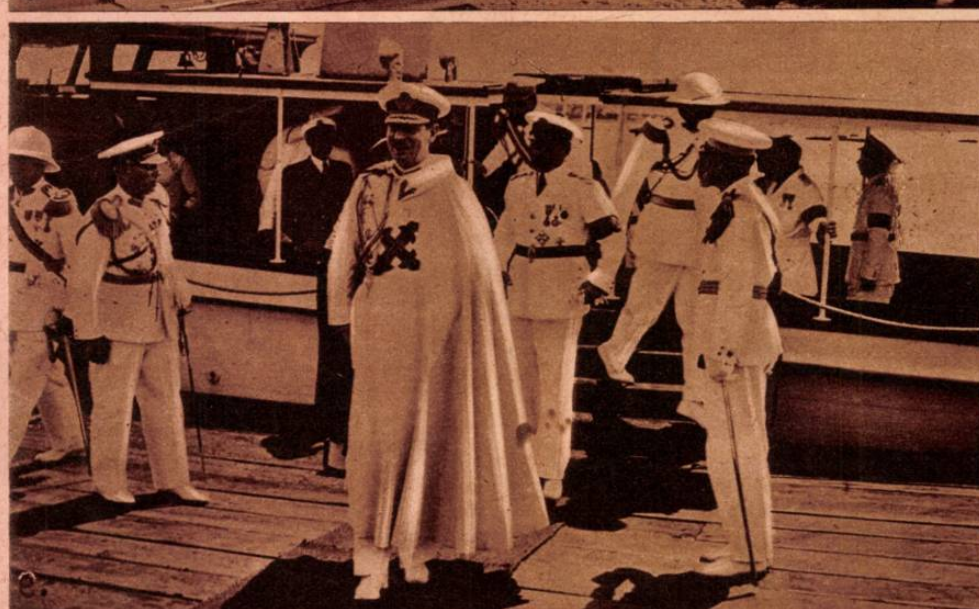
f) Piloții civili defilând prin fața Suveranului.

g) Aviatoarele aduc omagiul lor Suveranului.

Foto: I. B. Ursian.

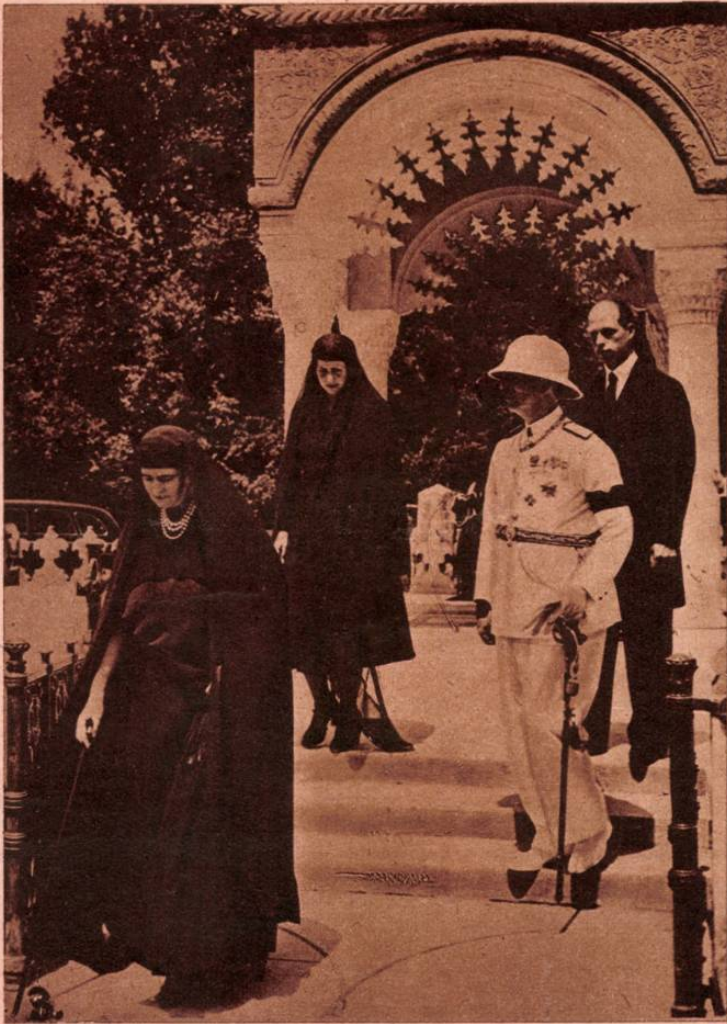
e) Suveranul la inaugurarea cercului de sportiv al Aviației și Marinei.

UN AN DELA MOARTEA REGINEI MARIA

1. D. președinte al consiliului de miniștri, consilierii regali și membrii guvernului, așteptând în gara Curtea de Argeș sosirea trenului regal.

2. D-nii miniștri Grigore Gafencu, general Paul Teodorescu, Cornățeanu și Eugen Titeanu, la parastasul de un an dela moartea Reginei Maria.

3. Suveranul, A. S. R. Principesa Elisabeta, A. S. I. Arhiducesa Ileana și A. S. I. Arhiducele Anton, la Curtea de Argeș.

4. După oficierea serviciului religios, M. S. Regele urmat de membrii familiei regale, de d. președinte al consiliului de miniștri și I. P. S. S. Patriarhul.

Foto : I. B. Ursian.

Suveranul, Altețele Regale, Patriarhul, președintele consiliului de miniștri, consilierii regali și membrii guvernului, în timpul serviciului religios la Curtea de Argeș.

Diamantul „HOPE”

CONTINUĂ SĂ POARTE NENOROC

NU cred nici o iotă din această legendă, a spus Mrs. MacLean soțului ei, supărat că acesta a cumpărat faimosul diamant „Hope”, pentru suma de zece milioane franci.

Șapte ani mai târziu, în luna Mai 1919, unicul fiu al doamnei MacLean, anume Michael, fu zdrobit de un automobil. Cel de al doilea copil, Evelyn va fi oare și ea victima blestemului legat de piatra albastră? S'ar putea crede, căci de curând Mrs. MacLean a cerut protecția poliției din New-York împotriva gangsterilor, care o amenință că-i vor răpi copilul.

ISTORICUL DIAMANTULUI „HOPE”.

Ce este oare cu acest diamant, care poartă nenoroc, de 300 de ani de când e cunoscut, celor cărora le-a aparținut?

În secolul al 17-lea trăia un curtean numit Joseph Tavernier, călător pasionat, faimos și iubitor de bijuterii. Nu mai era prea tânăr, când s'a hotărât să plece în Extremul Orient. A plecat în India, unde a fost primit cu mari onoruri de Marele Mogol. În răstimpul șederii sale acolo, călătorul francez a fost invitat, de moștenitorul lui Tamerlan, să viziteze minele de diamant, despre care circulau în Europa atâtea legende.

Marele Mogol era un om generos, căci după vizita făcută la mine, i-a dăruit lui Tavernier o piatră minunată, care-i smulse acestuia exclamații de uimire. Moștenitorul răsede de uluirea oaspetelui său și-i spuse:

— Dorești să vezi diamantul albastru?

— Diamantul albastru?

Uimirea călătorului ajunsese la culme. Ceru informații mai precise. Află că faimosul diamant albastru se află într'un templu din Pagan, oraș străvechi, unde era adorat idolul lui Rama Sita.

Tavernier nu mai fu preocupat decât de un singur gând. Să puie mâna, cu orice preț, pe acea piatră minunată. Plecă la Pagan, unde fu bine primit, grație recomandății puternicului suveran. Călătorul fu înconjurat de omagiile ce se aduceau de obicei prinților.

I s'a făcut favoarea cea mai de seamă care se putea face unui străin, ba chiar și celor mai mari ai țării; avea voie să privească fața zeului Rama Sita pe a cărui frunte strălucea diamantul albastru.

Vicleanul Tavernier se duse la templu și căzu în genunchi în fața zeului, iar pentru a dovedi devoțiunea și respectul față de idol, își acoperi fața cu mâinile, în semn de adorație și de teamă. După ce-și termină prosternarea, se ridică și dăruie idolului o mică piatră prețioasă.

FURTUL

După câțva timp de simulare, reuși să pătrundă într-o noapte în templu și să

Proprietatea nestematei blestemată și-a pierdut unicul fiu într'un accident, iar acum riscă să-și piardă singura fiică. — Piatra fatală a costat zece milioane franci, în 1911.

fure depe fruntea lui Rama Sita prețioasa bijuterie. Furtul acesta îndrăzneț avea drept consecință, după părerea credincioșilor, răsbunarea zeului, care avea să urmărească pe toți posesorii diamantului, cu nenorociri. Era poate o superstiție. Cert e că un an după furt, Tavernier a murit înainte de a porni într-o nouă aventură.

Ludovic al XIV-lea a devenit proprietarul prețioasei bijuterii. Din clipa în care piatra blestemată a intrat în tezaurul Suveranului, acestuia i-au murit mai multe rude, el s'a îmbolnăvit, iar Franța a trebuit să semneze tratate de pace desavantajoase. Regele Soare a preferat să scape de această comoară, în ale cărei influențe funeste nu credea totuși, și o dăruie doamnei de Montespan. Două zile mai târziu, mândra proprietară a pietrii pierdu favoarea regelui.

Diamantul albastru a fost achiziționat apoi de Fuquet. Acesta, în timpul unei serbări date la castelul din Baux, l-a arătat oaspeților, cari au rămas uluiți. Puțin timp după această întâmplare, Fuquet a fost încarcerat la Bastilia. După ce a făcut parte o vreme din bunurile coroanei, a devenit proprietatea adunării constituante, astfel că diamantul albastru a fost băgat în tezaur. Maria Antoinetta plătișe între timp cu viața, scurta bucurie de a fi posedat această piatră.

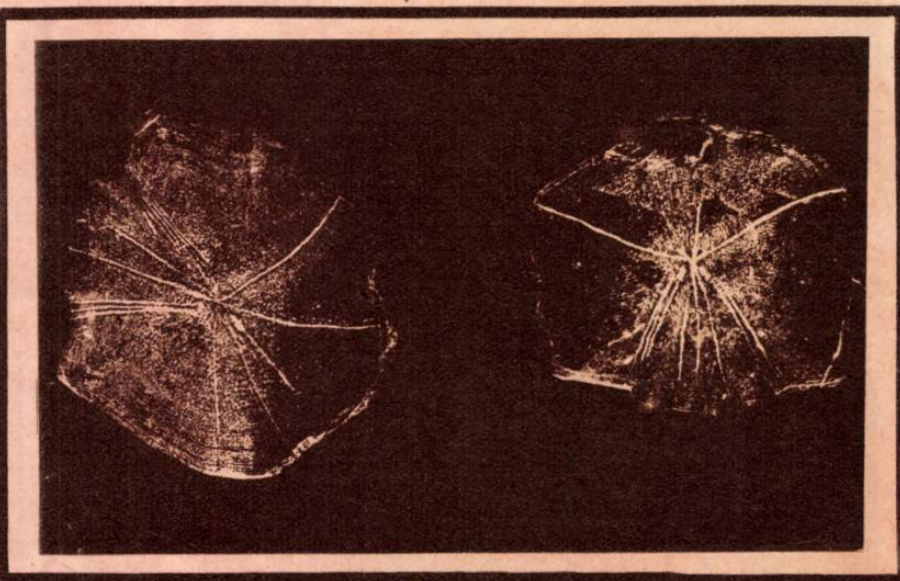
În timpul revoluției, diamantul albastru dispăru ca atâtea alte tezaure ale națiunii franceze. Puțin timp după aceea, a fost văzut la Amsterdam. Un neguțător de diamante, numit Falla, a primit dispoziție să-l șlefuiască. Omul a muncit luni de zile la această operă, iar în ajunul terminării lucrului, piatra a fost furată de fiul lui. Nenorocitul tânăr a vândut diamantul, a risipit banii și a avut un sfârșit tragic.

PEREGRINĂRILE UNEI PIETRE PREȚIOASE

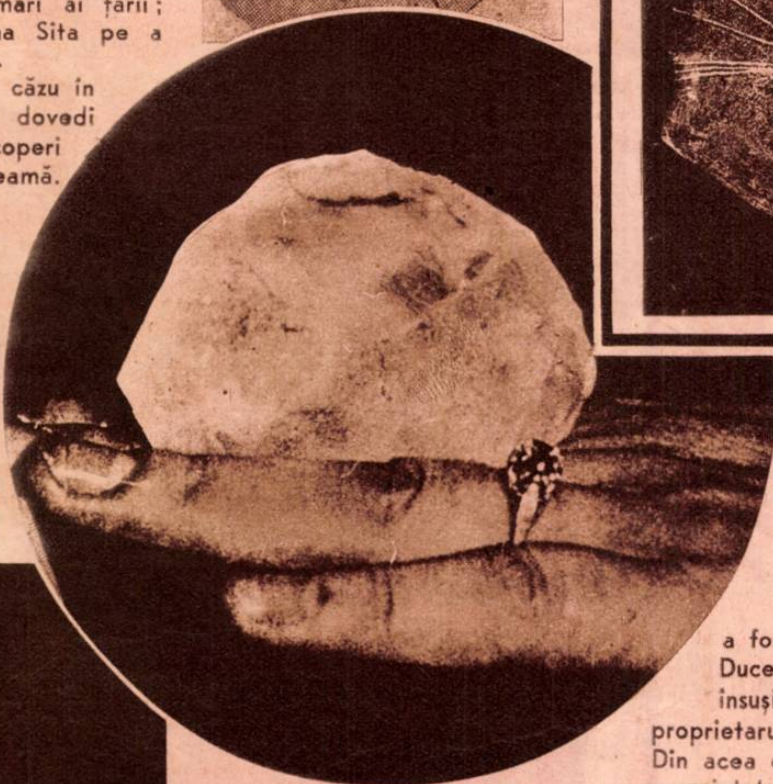
Nestemata, răspunzătoare direct sau indirect de atâtea nenorociri, a ajuns în mâinile unui francez, Francois Beaulieu, care a avut și el o soartă tragică. Dorind să împace îndrăzneala și teama, el a pus să se taie o bucată mică din diamant, iar cu banii a plecat la Londra, unde a făcu

← D-NA MAC LEAN ȘI
FAIMOSUL DIAMANT

→ Două din cele mai prețioase diamante ale muzeului din New-York, fiecare având 700 carate.

„Regele diamantelor”, — cel mai mare diamant neșlefuit din lume infățișat lângă un inel de briliante. Expertii l-au evaluat la suma de 750.000 dolari.

tot felul de meserii, ajungând chiar măturător de stradă. Diamantul îl purta asupra sa, căci n'avea încredere în bijuterii. Răzbit de foame, l-a oferit totuși bijutierului Elliason, pentru 5000 lire sterline. Elliason a cerut câteva zile de gândire, apoi a refuzat să facă cumpărătura, socotind că viața îi e mai prețioasă decât o afacere bună. Beaulieu a murit de foame într-o cocioabă.

Diamantul albastru, pe care Tavernier îl adusese în Europa, a fost tăiat a doua oară. Prima bucată tăiată de Beaulieu a fost cumpărată de Sir Streeter, iar cea de a doua parte de Ducele de Barunschweig. Această a doua parte, care constituie însuși corpul diamantului, purta în sine blestemul străvechi, deși proprietarul i-a schimbat numele, numindu-l „Hope”.

Din acea clipă, evenimentele s'au precipitat. În 1908 piatra a devenit proprietatea prințului Poniatowsky, care l-a dăruit logodnicei sale, actrița

Ladoue. În aceeași seară, în timp ce dansatoarea se afla pe scena teatrului Folies Bergères, purtând diamantul, prințul a împușcat-o cu trei focuri de revolver. A doua zi, criminalul a fost atacat pe una din străzile Parisului și înjunghiat mortal.

Diamantul albastru a revenit în Orient. Un neguțător l-a vândut Sultanului Abdul-Hamid, părăsind apoi palatul imperial într'un echipaj, împreună cu câțiva prieteni. Pe neașteptate, caii s'au speriat iar caleașca a fost aruncată într-o prăpastie. După scurtă vreme, Abdul Hamid pierdu tronul.

Piatra blestemată a dispărut pentru câțva timp. În 1911 a fost regăsită în America. Milionarul MacLean, proprietarul lui Washington Post, l-a văzut pe rochia soției sale. Mrs. MacLean cumpărase diamantul, cu condiția de a-l putea restitui în cazul când i-ar fi adus vreo nenorocire. Într-o zi de Mai 1919, Michael, unicul fiu al soților MacLean, traversând strada, fu zdrobit de un automobil. MacLean a divorțat de soția sa, susținând că aceasta nu avea dreptul să cumpere o bijuterie purtătoare de nenoroc. Doamna MacLean a păstrat totuși piatra, dar n'a mai purtat-o niciodată.

Se pare însă că faptul de a nu purta piatra nu ferește de nenoroc pe proprietară. Recent, Mrs. MacLean a fost amenințată de gangsteri că-i vor răpi fiica. — Oare blestemul zeului indic e vecinic?

ornitură completă bijuterii, constând dintr-o colanță, două brățări și două agrafe de giuvaeruri a la mode de Windsor.

**Regele Jugoslaviei,
în vacanță**

*Regele Petru II-lea al Jugoslaviei,
își petrece vacanța la castelul
Milotcher, în Dalmația de Sud.*

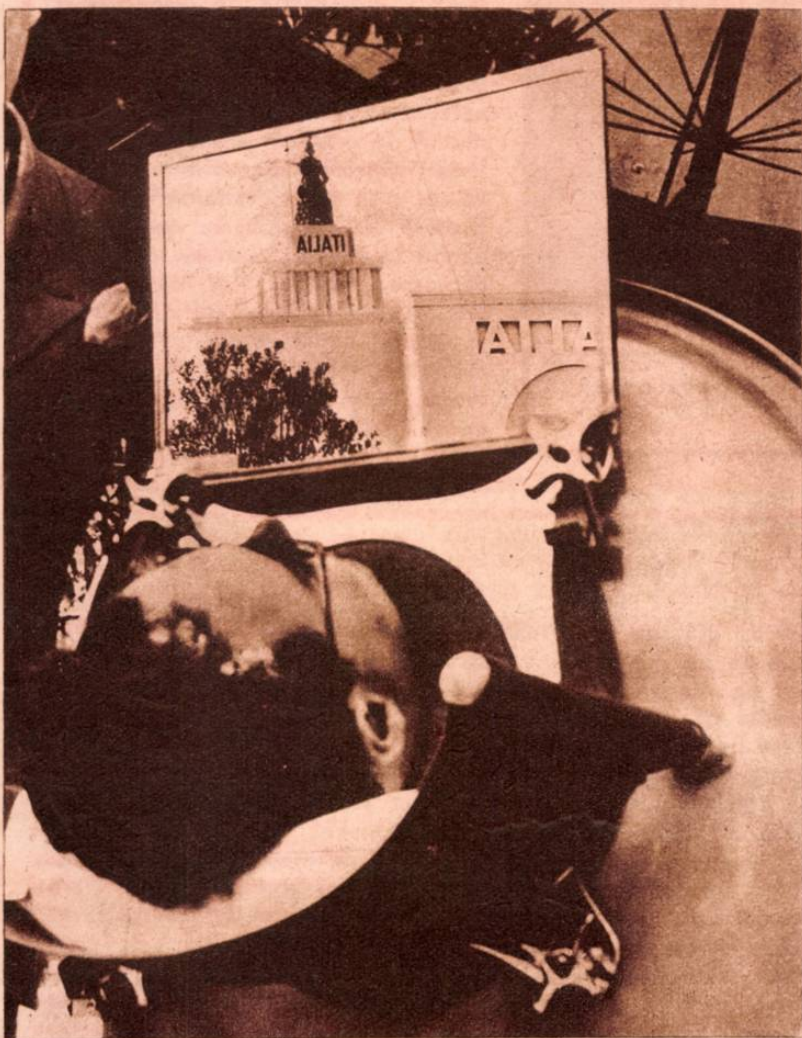
*Excelența Sa d. Guerrero,
președintele Curții Perma-
nente de Justiție Interna-
țională din Haya, fotografiat
la Vichy, unde vine în fie-
care an pentru cură.*

*Colonelul Rusescu, aghiotantul
M. S. Regelui Carol, la Vichy,
unde își face actualmente cură.*

**Omul cu plămânul de oțel vizitează
expoziția mondială din New-York.**

Fred Snite, omul cu plămânul de
oțel, care s'a înapoiat de curând
dela Lourdes, Franța, a fost adus
la expoziția mondială din New-

York, pe care a văzut-o cu
ajutorul oglindei așezată ingenios
pe aparatul medical. Iată-l pe
Fred Snite în fața pavilionului
italian, la expoziția mondială.

**Așa vă
poate înșela oglinda!**

În timp ce în oglindă dantura d-voastră vi se pare frumoasă, în dosul dinților piatra dentară își poate continua opera ei distrugătoare. Dacă țineți ca dinții d-voastră să fie nu numai albi, ci în același timp și scutiți de piatră, atunci întrebuințați Kalodont!

Kalodont și în
tuburi mari

KALODONT

contra
pietrei
depe dinți

**CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU“**

CITIȚI

M A G A Z I N U L

Moșteniri FABULOASE

SĂPTĂMĂNA trecută ziarele au reprodus știrea că orașul Atena a moștenit patru miliarde drahme dela un grec, *Alciabiade Seraphes*, mort în Mexic la vârsta de 60 ani. După ce fusese rând pe rând, vânzător de ziare, rânăș și servitor de hotel, *Seraphes* avu norocul să descopere în terenurile ce-i aparțineau, un zăcămint petrolifer de o valoare incalculabilă. Au devenit banale cazurile cerșetorilor cari, într'o bună zi, se trezesc bogați. Acum e rândul orașelor.

Unchiul din America nu e totdeauna un personaj închipuit. Experiența ne arată că, uneori această rudă excepțională își dovedește existența și dragostea față de familia sa. Deasemenea, copiii adoptați au un rol important în istoria moștenirilor. Acum optzeci de ani, niște țărani săraci din împrejurimile orașului Diest (Belgia), găsiră pe stradă o fetiță muritoare de foame și o adoptară. Copila, cu timpul, ajunse o tânără frumoasă care se mărită, părăsi Belgia și nu mai dădu semne de viață. Dar către sfârșitul anului trecut se află că fiica, socotită de toți nerecunoscătoare, murind, lăsase binefăcătorilor ei o avere de 93 milioane franci.

* * *

Gottlieb Wendel, un austriac stabilit în America la sfârșitul secolului trecut, îmbogățindu-se cu comerțul, se gândi să cumpere toate

CARI AR RUINA CÂTEVA ȚARI IN CAZUL CÂND AR FI VARSATE LEGATARILOR INDREPTAȚIȚI

terenurile necultivate ce se întindeau, pe vremea aceea, în împrejurimile New-Yorkului. Desvoltarea excepțională a orașului aduse o avuție fantastică familiei *Wendel* care se compunea din șase domnișoare bătrâne. Acestea muriră una după alta și ultima dintre ele lăsă întreaga avere așezămintelor de binefacere alese la întâmplare din cartea de telefon. Conducătorii norocoaselor instituțiuni se pregăteau să intre în stăpânirea acestei mane cerești, când o lovitură de teatru le spulberă toate speranțele. Răsfoind arhiva familiei, cineva descoperi amănuntul că bătrânul *Wendel* stabilea fără vreun motiv oarecare, că averea sa putea să rămână streinilor. Atunci începură să mișune prin lume fel de fel de indivizi cu numele de *Wendel* cari sosiră în caravane la New-York. După

Fiul lui Henry Ford.

Bancherul Piermont Morgan.

Basil Zaharoff.

întâia săptămână de cercetări, persoanele însărcinate cu limpezirea acestei afaceri se găsiră în fața a 962 prețiși moștenitori. În curând se făcură 1500. Procedând prin eliminare, autoritățile americane au recunoscut, în cele din urmă 27. Dar cercetări ulterioare dovediră că acești 27 nu erau decât aventurieri cari profitaseră de un pronume foarte răspândit în Europa centrală. Atunci, un oarecare *Thomas Patrick Morris*, scoțian, trimise actele sale ce păreau să pună capăt atâtor târăgăneli. *Patrick* pretindea că este fiul legitim al fratelui *Ellei Wendel* și producea actul de căsătorie. Dar nici titlurile acestui pretendent n'au convins autoritățile și astfel cele 100

milioane de dolari nu și-au găsit încă moștenitorul.

* * *

În Franța există o moștenire în... suspensie, atât de importantă, încât statul, care e depozitarul ei, dacă ar fi condamnat s'o restituie, Franței nu i-ar mai rămâne altceva decât să se declare falită. E vorba de fabuloasa succesiune deschisă la Veneția, în ziua de 15 Septembrie 1675, la moartea armatorului *Jean Thierry*. Acest aventurier găsisse pe lângă un grec — comerciant în Veneția — norocul pe care de multă vreme îl căutase în Europa. Erau zilele de aur ale Republicii Dogilor. Grecul lăsă întreaga-i avere lui *Jean Thierry* și când acesta, la rândul-i, simți că i se apropie sfârșitul, la 96 ani, întocmi un testament în care preciza: „Las averea mea familiilor *Thierry* din Champagne, aceloră din Bâle și aceloră din Lorraine”.

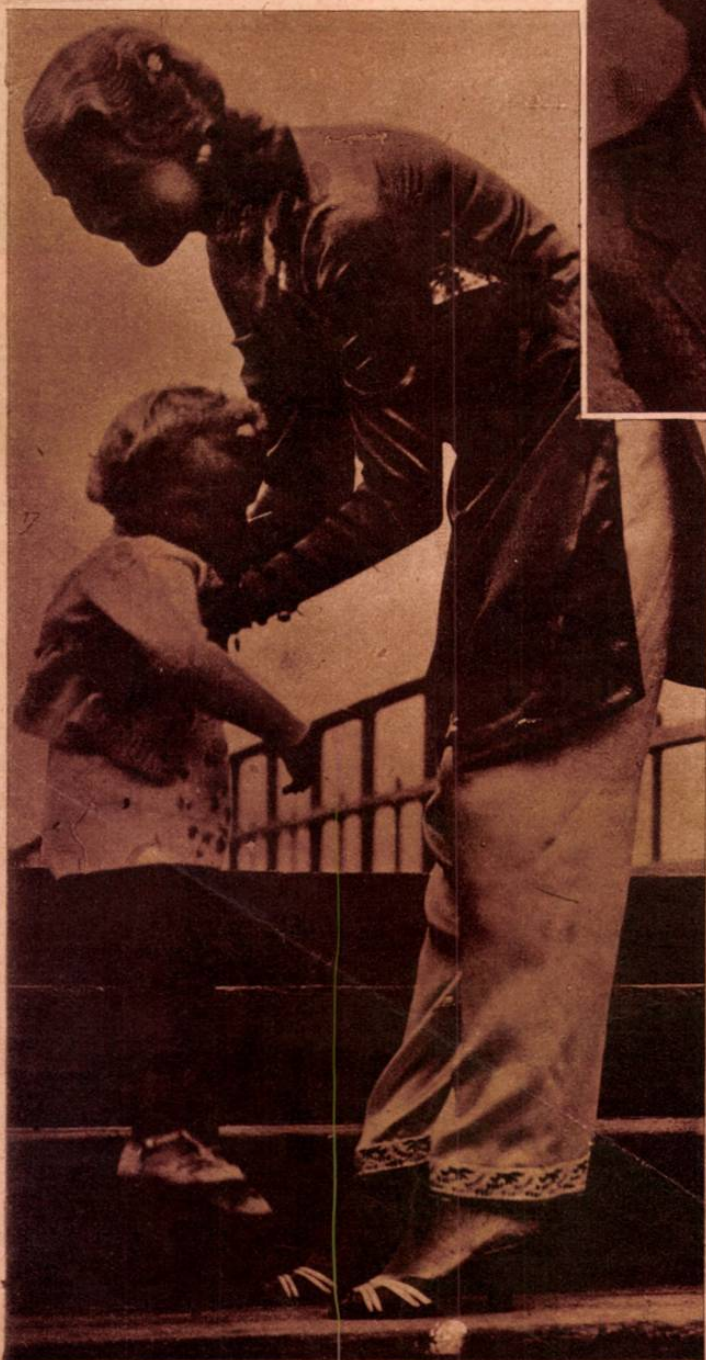
Cele 56.909.000 de lire aur din Veneția, lingoul patrat de 132 centimetri aur masiv, prețuit pe vremea aceea la 35 milioane, cele 6 butoașe cu praf de aur, 50.000 de ludovici și titlurile cari, fără a mai vorbi de alte bagatele ca imobile, corăbii, trăsuri de gală, constituia tezaurul defunctului *Jean Thierry*, au fost prețuite în 1890 la 31 miliarde.

Dar moștenitorii, cari în 1886 nu erau mai puțini decât 7000, n'au reușit niciodată, din diferite pricini, să-și vadă cauza câștigată. La început, au fost uneltirile a trei slujbași din Ministerul Finanțelor cari, dintr'o singură trăsătură de condei suprimară în registre numele moștenitorilor legitimi. Directoratul făcu restul. Bonaparte, intrând victorios în Veneția, puse stăpânire pe succesiunea *Thierry* utilizând o parte din fonduri în cumpărări de cai, uniforme și alimente.

Însă moștenitorii nu s'au dat bătui. Tribunalul Senei confirmă la 31 mai 1831 hotărârea consiliului regal din 1784 omologând testamentul în favoarea lor. Dar... Consiliul de stat, la câțiva ani mai târziu, declară că, dacă armatele victorioase ale Republicii puseseră stăpânire pe tezaurul din Veneția, acest fapt de război nu putea isca nici un soi de recurs din partea eventualilor creditori contra statului francez.

Afacerea s'a închis? Nu. *Thierry-i*, cari se întărită împotriva soartei vitrege, se înmulțesc văzând cu ochii.

Deunăzi, un funcționar dela electrobuzele municipale intra și el în joc, nu numai cu intenția de a-și valorifica drepturile, ci să și reclame daune interese dela statul francez recunoscut vinovat pentru

Barbara Hutton, cea mai bogată femeie din lume.

abuz de încredere și însușire pe nedrept, a unei moșteniri.

* * *

În 1927, un american din Chicago lăsa moștenitorilor săi, prin testament, suma de un dolar, stabilind că împărțirea acestei... averi nu va putea avea loc decât peste 500 de ani. Dolarul, fructificat cu dobînda de 3% pe an, la epoca aceea va fi produs 290.000 de dolari.

O doamnă a donat statului câteva milioane cu condiția ca „el să aibă grijă de câinele meu Pompon care mi-a fost singurul tovarăș în grelele încercări ce s'au abătut asupra mea”.

De fapt, originalii cari fac testamente în favoarea statului sunt destul de numeroși: ultimul marchiz *Urre d'Anbais*, decedat în 1927, a lăsat statului francez, (Administrației P. T. T.) bunurile sale cari se urcau la suma de 10 milioane. Testamentul punea aceste condițiuni: statul va trebui să construiască pe țărmurile Mediteranei o instalație prevăzută cu un post de T. F. F. unde să se rezerve defunctului o încăpere care va trebui să răspundă la mare. Pe deasupra, marchizul *d'Urre*, coborîtor din Cavalerul *d'Assas*, manifesta dorința de a fi îmbălsămat și pus, stînd într'un fotoliu, cu fața la mare, într'o cutie de sticlă în care valurile mării să bată neconținut. Însfîrșit, mai dorea ca „apartamentul” locuit de el să fie iluminat până la... sfârșitul lumii. Statul socoti că o moștenire de 10 milioane nu era de lepădat. Și primind-o, încercă să respecte, în măsura posibilității, clauzele condiționale cari îl cam puseră pe gânduri. S'a căutat, în primul rînd, să se îplinească dorințele supreme ale marchizului. Îndelungate studii juridice au sfîrșit printr'un decret ministerial care, în 1931 încredință administrarea legatului Casei Invalizilor din Marină; aceasta, la rîndu-i, ceru „Societății de salvare a naufragiaților” să îngrijească de înmormîntarea marchizului care, în răstimp, fusese îmbălsămat.

Societatea, care beneficia, în parte, de moștenire, construi o capelă funerară unde binefăcătorul ei se bucură, acum, de o lumină eternă.

Numai că *Maurice d'Urre d'Anbais* nu stă într'un fotoliu și mormîntul său nu e de sticlă. Dar autoritățile superioare au decretat că mortul nu s'ar putea odihni bine decât culcat și că singura concesie ce se putea acorda marchizului era să se așeze în mormîntul său un pătrat de sticlă, deasupra sicriului. În lipsa mării, defunctul privește tavanul capelei.

În 1932, un muzicant german, care n'avea pentru întreținerea soției și a celor șapte fii decât sughițurile profunde ale vioarei sale, moșteni 320 milioane de mărci-aur dela un bunic emigrat în Australia. Guvernul austrian nu întîrzie să confirme muzicantului că ține la dispoziția lui suma, dar adăugă: „Noi am căutat atît de multă vreme pe moștenitorii acestei uriașe averi încît, la rîndu-ne, cerem moștenitorului găsît să ne acorde o oarecare păsuire”. Muzicantul consimte și astfel devine creditorul primului dintre Dominioanele Coroanei Britanice.

Dar iată o pildă de înțelepciune. În 1926, *Maria Leontina B.*, bucătăreasă, află că un autentic unchiu din America îi lăsa 11 milioane dolari. „E foarte drăguț, unchiul meu” — zise bucătăreasa. „Avea 14 ani cînd a plecat și de atunci a scris mereu că afacerile-i merg bine. Totuși n'ași fi crezut niciodată că-mi va lăsa o asemenea avere. Fiscul va avea ce să câștige, fie cel din America, fie cel de aci. Dar deocamdată, eu n'am încredere. Am un serviciu bun și nu-l părăsesc; cînd voi avea banii în mînă — și numai atunci! — am să cred”.

G. R.

ANTINEVRALGIC DR. NANU MUSCEL

INTREBUINȚĂȚI CONTRA
GRIPEI, MIGRENEI, NEVRALGII, etc.

Se vinde numai în cutii originale, conținînd 2 bufine și cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 265

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă
RADIO-ADEVERUL

CITIȚI REVISTA

C I N E M A

LA PATRIARHIE

s'a oficiat un serviciu religios, cu prilejul împlinirii unui an dela moartea Reginei Maria. Au participat d-nii Nicolae Zigre, ministrul Cultelor și Artelor, general Argeșeanu, comandantul corpului II Armată, general Dombrowski, primarul general al Capitalei.

Cînd mă culc și
cînd mă scol, îmi
spăl gura cu ODOL!

Dinții copiilor noștri cer o îngrijire minuțioasă. În special zmalțul de pe dinți — pătura care apără osul dentar, — trebuie să fie îngrijit cu cea mai mare atențiune. Întrebuințînd* pasta de dinți ODOL, aveți garanția că zmalțul nu este vătămat de nici o zgîrietură, pasta de dinți ODOL fiind extrem de moale și menținînd dinții sănătoși și albi.

ODOL

Minunile CHIRURGIEI MODERNE

PE un birou din care se improvizase o masă de operație, sta întins un individ, fără cunoștință. Deasupra lui se aflau plecați, doi chirurghi, ambii căutați de poliție.

— „Stai” zise unul dintre ei, care pipăia pulsul pacientului”. „Nu-mi place cum arată. Repede, siringa cu adrenalină!”

Masca cu eter fu smulsă de pe fața individului și i se injectă în vâna brațului o doză mare de adrenalină.

„Ei, acum mai merge”, șopti ușurat chirurgul. „Își revine.”

Omul care trecuse pe lângă moarte, era Dillinger, vestitul criminal american, urmărit zi și noapte de către oamenii poliției federale. Publicul fusese familiarizat cu semnalmentele lui, prin radio, ziare și sute de mii de afișe.

Figura lui avea trăsături caracteristice și creștături care-l făceau ușor de identificat. Numeroasele cute din jurul gurii, gropița din bărbie și cicatricea de pe unul din obraji dispăruseră fără urmă sub mâinile celor doi chirurghi, într-adevăr făcătoare de minuni.

Deși lucraseră în grabă, operația fu foarte reușită, și cu aceasta, chirurgia plastică deveni un nou scut în mâinile gangsterimei.

Astăzi, bandele de pe întreg cuprinsul Americii își au medicii lor bine plătiți pentru a le șterge cicatricile, semnele din naștere și alte caracteristici, ba chiar să le modifice radical fizionomiile. Sistemul acesta a trecut oceanul și va da desigur pe viitor, foarte mult de lucru polițiilor europene.

Oricât de caracteristică ar fi mutra unui individ, oricare ar fi conturul feței sale, ne-regularitățile gurii, nasului, urechilor, sau bărbiei

Cum s'a luat masca mortuară a lui Dillinger.

O foarte grea operație facială.

Un gangster celebru în clipa arestării.

totul se poate transforma cu ajutorul chirurgiei plastice. Nenumărați asasini se plimbă astăzi neturburați pe străzile Statelor Unite, la adăpostul unui nume de împrumut și a unei fizionomii complet schimbată.

Un criminal căutat de către poliția pariziană, era considerat ca lesne de identificat, deoarece individul avea pe trup și pe față, nenumărate tatuaaje. Trei omoruri săvârșise acest om, — totuși, nu i s'a putut da multă vreme de urmă căci — după propriile-i spuse — un chirurg din banda sa i-a tăiat porțiunile de piele tatuată înlocuindu-le prin grefe cu o altă curată.

Problema identificării a dat întotdeauna mult de lucru poliștilor.

A vedea o față în ansamblu și a încerca apoi s'o recunoști după luni de zile, este aproape o imposibilitate. Alphonse Bertillon, strălucitul criminalist francez, a fost acela care a imaginat un sistem utilizat astăzi de către polițiile tuturor țărilor din lume. Actualmente, nu se mai arată detectivilor o fotografie de ansamblu a criminalului urmărit ci clișee reprezentând secțiuni din fizionomia sa: nasul, luat din față și din profil, gura, bărbia, fruntea și urechile, pentru ca abia la urmă să i se prezinte figura în întregime. Cu aceste metode, fizionomia se imprimă mai bine în mintea agentului care ajunge s'o desprindă chiar și în mijlocul unei mari mulțimi.

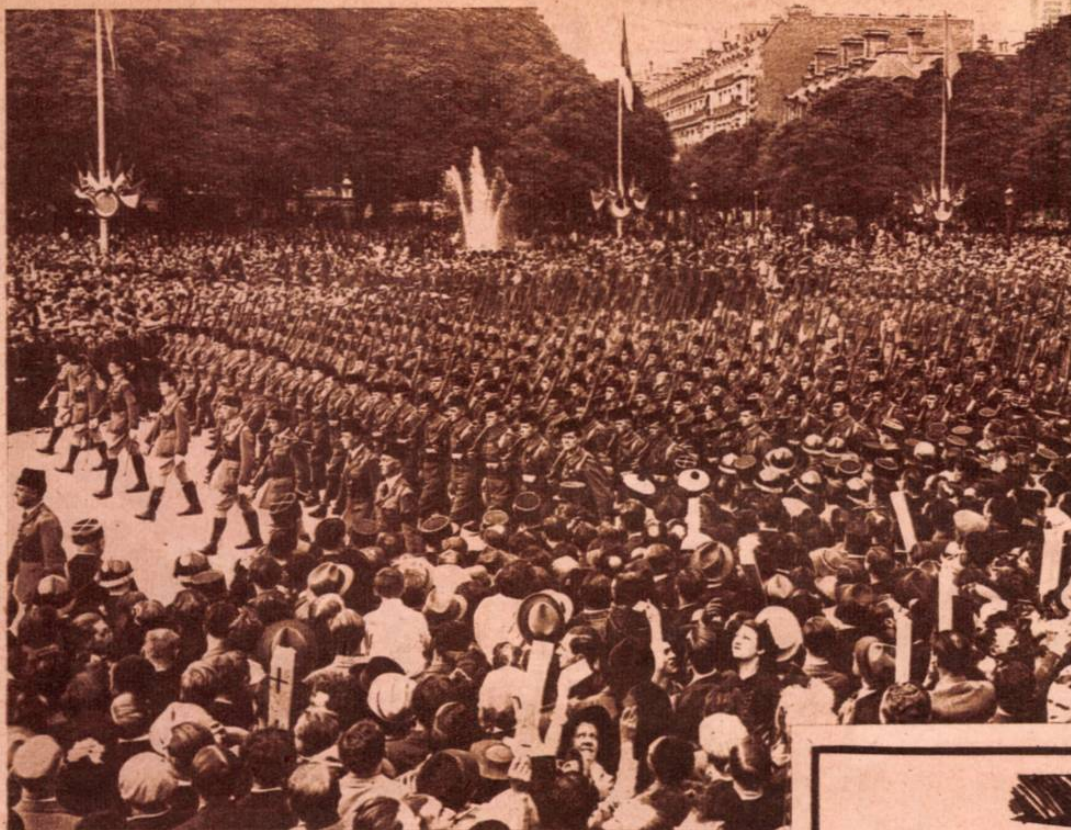
Dar chirurgia plastică amenință să spulbere valoarea practică a sistemului deoarece criminalii își pot modifica astăzi cu o simplă operație, fiecare trăsătură a feței.

Se știe că chirurgii angajați de către gangsterii americani, fac adevărate minuni în acest domeniu.

Ar mai rămâne amprentele digitale. Dar pentru a ajunge aci, poliția are nevoie mai întâi să recunoască individul. În cele mai multe cazuri, urechia e tot atât de caracteristică ca și amprenta digitală, dar dacă forma acesteia poate fi ușor modificată, amprenta opune încă obstacole de netrecut, chirurgiei plastice. Ea poate fi modificată pentru o vreme tăindu-se pielea de pe buricele degetelor și grefându-se în loc pielea luată de pe degetele altui individ, ale cărui amprente, polițianu le cunoaște încă! Dar după câteva săptămâni, amprenta originală reapare. În Anglia, un individ și-a ars odată vârfurile degetelor, mai înainte de a-și curma viața, pentru a nu putea fi identificat. Zadarnică precauțiune. Inspectorul Cherrill, care a fost de curând avansat și a cărui activitate în domeniul amprentelor digitale a trimis mulți asasini la spânzurătoare, a scos carnea de sub pielea arsă, fotografiând amprente de pe partea cealaltă și inversând clișeu! Cu aceasta, el reuși să identifice mortul!

Dar pentru celelalte părți ale corpului, posibilitățile de transformare sunt nemărginite. O frunte turtită poate deveni boltită prin grefări de os și piele, nasurile pot fi micșorate sau mărite, bărbii lungite sau scurtate, etc. Combinați rezultatele unor asemenea intervenții chirurgicale cu vechiul obicei pe care bărbații îl au de a-și lăsa sau rade podoaba capilară a feței

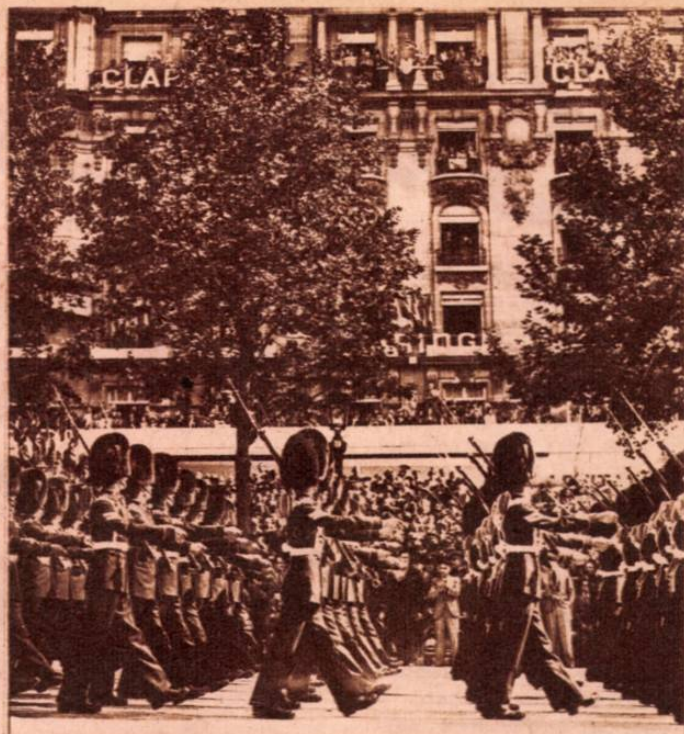
(Cont. în pag. 17).

PARADA MILITARA DELA 14 IULIE

Defilarea regimentului 8 de Zuavi pe care multimea îl aplaudă frenetic.

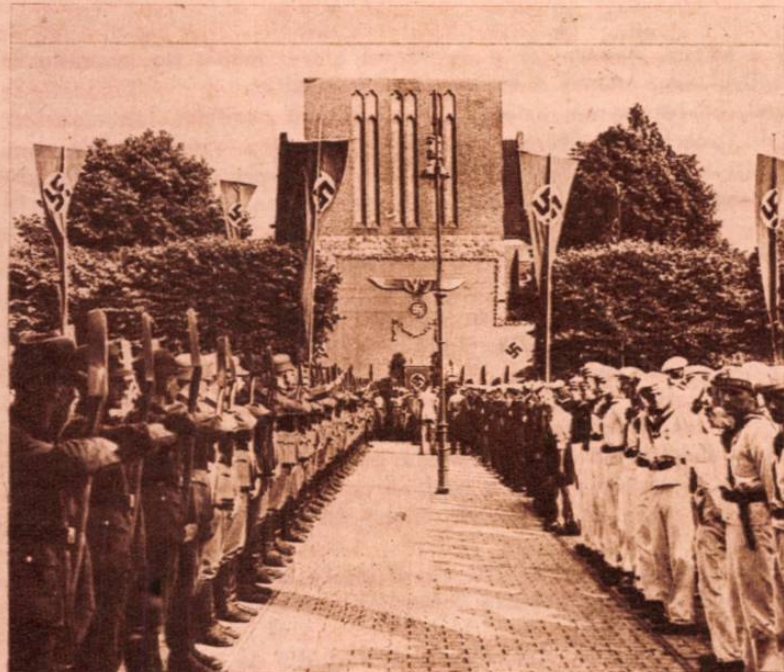
Detasamentele din armata britanică au dat o strălucire deosebit de semnificativă porăzii. Iată-i, cu faimoasele lor căciuli, pe soldații din garda regală a Angliei.

EVENIMENTELE DIN EXTREMUL ORIENT

După cum au anunțat ziarele, Japonezii au instituit blocada în concesiunea internațională din Tien-Tsin. La intrarea în concesiune s'au așezat bariere de sârmă ghimpată îndărătul cărora soldați niponi exercită un control dintre cele mai riguroase.

EVENIMENTELE DIN DANZIG

Lucrători, marinari și grupuri din batalioanele S. A. la o mare întrunire ținută la Danzig sub președinția D-lui Rudolf Forster.

*Sub cerul instelat
al serilor de vară...*

...la reuniunile mondene oricare femeie dorește să fie atrăgătoare și distinsă. Parfumul și Apa de Colonia NOBLESSE LEGRAIN te cucerește, te obsedează, te recheamă și nu-i poți rezista, cine l'a întrebuințat o dată îl adoptă pentru totdeauna.

Este parfumul aristocratic, original și rafinat.

APA DE COLONIA * PARFUMUL

NOBLESSE

Legrain

Din economie

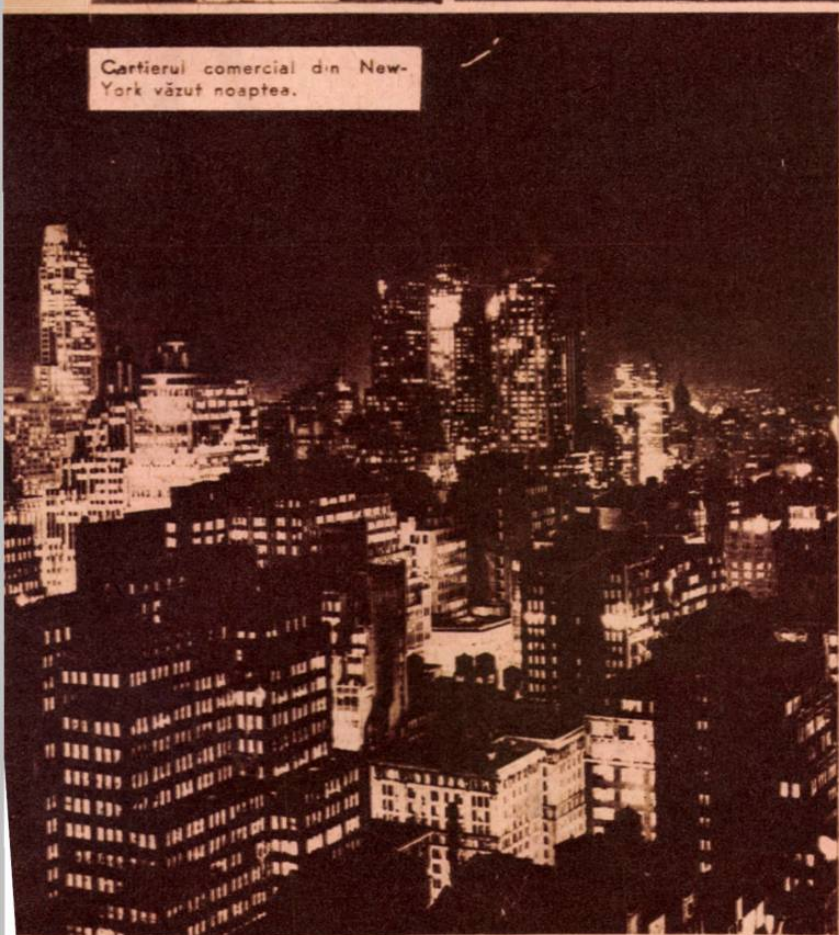
DACĂ vi s'ar pune în trebărea, cine e omul cel mai bogat din lume, v'ați gândi, desigur la unul din magnații industriei de peste ocean. Ei bine, nu! Omul cel mai bogat din lume trebuie căutat în Orient, adică în India. Omul cel mai bogat din lume este Nizamul din Hyderabad. Averea sa lichidă e evaluată la 370 miliarde lei. Și în fiecare an crește, pentru că supușii lui săraci sau bogați, îi aduc, la aniversarea nașterii sale, un dar în bani. Stăpânul Hyderabadului are o colecție de pietre scumpe, de perle, juveluri, evaluată la 200 miliarde lei. Cu toate acestea, nababul trăiește foarte simplu, e chiar avar. Astfel, într-o zi, pe când

OMUL CEL MAI BOGAT DIN LUME SE LIPSEȘTE DE O ÎNGHETATĂ

John D. Rockefeller și John D. Rockefeller junior.

Cartierul comercial din New-York văzut noaptea.

Palatul comercial din Tokio al faimoasei familii Mitsui.

Intrarea în palatul Maharadjahului din Haiderabad.

Nizamul din Haiderabad.

se afla la cursele din Calcuta, el vru să manance o înghețată. Ca să găsească o înghețată ieftină, el se duse în peluză și întrebând prețul, el strigă indignat: „Hoțule! Vrei să ruinezi lumea săracă!” Și renunță la înghețată. Se îmbracă foarte simplu. Fără consimțământul lui, nu e voie să se cumpere ceva pentru garderoba lui. Când fiii lui au vrut să plece în Anglia, a fost o întreagă discuție, ca să le dea bani de drum.

Luxul lui e Capitala sa, Hyderabad, un oraș de 500 mii oameni. În locul orașului legendar cu numele care simboliza bogăția cea mai imensă, în locul orașului Golconda, un fel de Meca, țelul tuturor călătorilor din secolul XVI și XVII, se înalță, astăzi, Hyderabad, oraș legendar, cufundat între lacuri și palmieri.

Nizamul nu e un om modern. Nu practică nici-un sport, dar apreciază mai presus de toate comorile spirituale și culturale. Plăcerea lui e să scrie poeme în versuri „urdu”, forma antică indusiană.

Dar acest om simplu, care disprețuiește fastul pentru sine, oferă țării sale serbări legendare. Cu ocazia împlinirii a 20 de ani de la urcarea sa pe tron, el a oferit poporului serbări, cari întrec orice imaginație. Ele au costat sute de milioane lei, și, oficial, ele au durat zece zile, dar cei 18 milioane de supuși au băut și au mâncat timp de o lună, fără să se gândească la ziua de mâine. *Alteța sublimă* a distribuit bani și mâncare, pentru că după tradiție, în acest timp, nimeni nu trebuie să muncească și să nu moară de foame.

* * *

În Japonia, familia cea mai bogată e Mitsui. Averea lor e rezultatul a trei secole de ascensiune. Până în secolul al XIX-lea, familia Mitsui avea numai o treime din capitalul ei.

De atunci, averea ei a crescut mereu. Ea reprezintă, astăzi, o jumătate din capitalul Japoniei. Tot ce se cumpără și se vinde în Japonia, poartă trei litere: „M. B. K.”. Acestea sunt inițialele unei societăți, Mitsui Bussan Rausha, care își are ramificațiile la New-York, la Londra, unde se află sucursalele „Bussan”, la Berlin unde e sediul societății „Deutsche Bussan Aktien Gesellschaft” și la Capetown.

Familia Mitsui are în mâinile ei comerțul ceaiului, hârtiei, mătasei, celuloidului, construcțiile maritime, însărit tot comerțul și industria japoneză.

Se povestește că unul din strămoșii familiei, simțind că i se apropie sfârșitul, adună pe toți fiii săi, și le ceru să fie pregătiți pentru înmormântarea sa, care trebuia să aibă loc imediat, după ce-și va da suflul, pentru ca ei să nu piardă prea mult timp.

Membrii familiei Mitsui sunt foarte cumpătați și tradiția e foarte respectată. Cu vre-o zece ani în urmă, ei au inaugurat un imobil al băncii lor din Tokio: o construcție ultra-modernă, în care există toate precauțiile pentru apărarea tezaurului lor. Pe acoperiș există până și o plasă de oțel, care trebuie să apere edificiul împotriva unei eventuale căderi a unui aeroplan. Ei bine, în ziua inaugurării, un preot al cultului Shinto, a ars un pește la un foc de lemne de cireș, jertfă adusă zeilor familiei Mitsui.

Această familie străveche descinde din samuraiul Takohisa, din clanul Sasaki, iar blazonul zugrăvit pe tot ce-i aparține, pe toate produsele societății are această inscripție: „Yotsu Me” (patru ochi). Aceasta e marca fabricii.

Se povestește, că un tânăr Mitsui, care a studiat în America s'a îndrăgostit de o frumoasă americană și s'a hotărât să rupă cu tradițiile familiare. Dar, într-o zi, pe când urca în mașina lui ca să se ducă să joace tennis, se opri deodată și zări pe ușa mașinei aceste cuvinte „Yotsu Me”, cei patru ochi. Crezu că e un semn divin și renunță la dragostea lui. Glasul strămoșilor vorbise.

Timp de trei secole, nici-un Mitsui n'a avut mai puțin de zece copii. Printre atâtea urmași, s'a găsit întotdeauna o minte, care să se gândească la creșterea averii familiei.

Istoria familiei Mitsui e obligatorie în școlile din Japonia, ceea ce contribuie la caracterul divin al acestor regi ai industriei și comerțului și la progresul afacerilor lor. Creditul familiei Mitsui e cel mai mare din Orient. Mitsui sunt colonizatorii insulei Formosa, unde au imense plantații de ceai.

În arhipelagul malaez ei sunt stăpânii cauciucului. Au plantații de bumbac în China și în Africa. Căile ferate și minele de cărbune din Manciuria sunt proprietatea societății „Mitsui Gomei Kaisha”.

Charbin e unul din cele mai importante centre de afaceri ale familiei Mitsui și cartierul general în lupta pentru cucerirea regiunilor de sub stăpânirea Sovietelor.

Toate fabricile de arme din Japonia, industria textilă și chimică, societățile de asigurare sunt în mâinile ei. Influența lor se simte și în India, în Hawaii, în Filipine. Nouă zecimi din bumbacul exportat din America trece prin mâinile acestei familii. Ca să domine opinia publică, Familia Mitsui are două gazete, cari au un tiraj de 4 milioane.

Familia aceasta nu știe ce e criza. „Strămoșii noștri ne-au lăsat atâta avere încât nu mai putem face afaceri proaste” a spus un membru al familiei.

La Chicago există o instituție de binefacere „Leagănu” care culege copiii abandonati și-i oferă părinților cari vor să-i adopteze. În America e foarte răspândit obiceiul de a adopta copiii găsiți. — Leagănu primește într-o zi vizita uneia din cele mai bogate femei din America: Muriel Mac Cormick din Chicago nepoata lui Rockefeller. Văduvă și fără copii, ea vru să adopte un copil și alese o fetiță foarte frumoasă, care deveni deodată — „Little Miss Miliardara”.

Astfel, copila intrată în lume pe poarta carității, va fi, într-o zi stăpâna a 25 milioane dolari.

Acuma, această avalanșă de miliarde să nu vă sperie, pentru că dvs. vă puteți face mai ușor luxul de a gusta în pace o înghețată de doi lei decât marele miliardar, Nisamul din Hyderabad.

Rockefeller, regele petrolului, era și împăratul sgârceniei. La hoteluri nu lăsa un bacșiș mai mare de 10 cenți, iar primul lui fiu și nepoții și-au început cariera lor începând cu funcțiile cele mai umile și fără nici-un ajutor financiar.

El obișnuia să spună că cea mai mare parte din averea sa era rodul economiilor sale. Dar America în afară de cel mai mare aspirator de praf, care curăță în trei ore toată statuia Libertății, mai are cel mai mare aspirator de dolari: fiscalul. O mare parte din patrimoniul american e absorbit, în fiecare an, de impozite, și trece mereu prin vistieria statului.

E foarte trist pentru un om care face economii să primească un domn elegant, care-ți întinde un bilet galben și-ți spune cu un zâmbet: „Binevoii, vă rog, să-mi înmănați suma de 100.000 dolari”. Contribuabilul exclamă: „Nu ne-a scăpat statul de bandiții din Far-West, de gangsterii din Chicago și de hoții de buzunare?...” Domnul elegant răspunde: „Tocmai pentru că v'a scăpat de bandiții din Far-West, de gangsterii din Chicago, de hoții de buzunare, statul vă cere 100.000 dolari. Credeți că asta nu costă nimic și că statul trebuie să fure în timpul nopții?” Și statul american nu poate fura în timpul nopții pentru că la ora cinci după-amiază se închid toate birourile. Ca să salveze averea părintească, Rockefeller-junior a avut o idee minunată: să creeze o mare întreprindere de utilitate publică, care să fie și o afacere splendidă.

Astfel, ca să scape de impozite, el creă „Rockefeller Centr”. O întreprindere genială ca idee și realizare. Să creeze în inima New-Yorkului un cartier cu cel mai mare număr de sedii industriale, cu agenții comerciale și de presă; înfășit să concentreze sistemul nervos al orașului.

După ce alese terenul, se începură construcțiile. Prețurile plătite pentru teren îmbogățiră pe mulți. Terenuri cari fuseseră plătite cu prețuri de nimica, cu câțiva cenți, au avut norocul să fie alese pentru centrul orașului. Acolo unde nici iarba nu putea crește, trebuia să crească sgârie-nourii.

Metru pătrat care a fost plătit cu un dolar era cumpărat acum cu câteva sute. Construcția s'a executat după un sistem practic, care dădea posibilitatea unui câștig imediat. Cele 70 etaje erau construite unul după altul. După ce se completa zidul unui etaj, turnând în forme enorme cimentul lichid, se începea imediat instalarea electricității, telefonului, ascensoarelor, aerului condiționat. Astfel, când s'a ajuns la etajul 70, sgârie-nourul era în completă funcțiune.

Dar cum să convingă pe toți oamenii de afaceri să se mute în acest centru? S'au pus în aplicare sistemele cele mai perfecte. În primul rând publicitatea. Publicitatea e forța tuturor și cu ajutorul ei se poate obține orice. Ea e o adevărată pârghie a lumii.

Publicitatea noului centru fu încredințată celei mai mari agenții din America. Nimic n'a fost cruțat pentru a face reclama unui sgârie-nour, care era gata. Șapte autogire s'au ridicat deasupra colosului, iar operatorii cinematografici ai tuturor agențiilor fotografiau acest eveniment din aeroplane.

Apoi: secretul numelui! A avea birourile propriei întreprinderi într'un cartier care poartă numele magic de Rockefeller. Centru care trebuia să concentreze creșterea New-Yorkului.

Astfel „Rockefeller Centr” a devenit centrul afacerilor din City. Fife Avenue e considerată drept strada cea mai îmbulzită din lume. La „Rockefeller” există unul din cele mai frumoase cinematografe din lume, „Radio-City”, la etajul 65 există un restaurant care poate fi recomandat îndrăgostiților, deoarece e mai apropiat de lună... Dar e prea multă lume.

HAILÉ SELASSIÉ LA CAPELA SAVOY DIN LONDRA

Săptămâna trecută s'a celebrat în capela Savoy din Londra căsătoria D-rei Esmé Barton, fiica fostului consul englez la Addis-Abeba cu cunoscutul ziarist George Steer. Printre invitați s'a remarcat fostul Negus, împreună cu fiul și fiica sa.

MAHATMA GANDHI VIZITAND O FABRICĂ DE PRODUSE CHIMICE LA BYCULLA (INDIA)

Marele luptător naționalist indian, Mahatma Gandhi a vizitat deunăzi vestita fabrică de produse chimice din Byculla, cu care ocazie a iscălit în cartea de aur a întreprinderii.

Aparatul reflex cu imaginea luminoasă în vizor!

Imaginea din vizor limpede ca cristalul cu cerc șlefuit în mijloc pentru reglarea distanței / punere la punct extrem de precisă prin optica vizorului 1:2,2! / vizor optic pentru sport / blocarea automată pentru fiecare poză, cu contor / casetă în corpul aparatului conținând expozimetru și filtru galben.

Voigtländer

BRILLANT

cu punere la punct optică

CUM ISI PETREC

VEDETELE D

NICAERI, minunatul cântec al libertății nu e cântat cu mai multă pasiune ca la Hollywood, cetățuia care adăpostește acele umbre ale ecranului american...

Dacă vedetele de cinema, muncesc zi de zi, până la epuizare, peste cinsprezece ore — vorbim de cele care au fericirea supremă de a munci, de a-și consuma energiile, de a leșina „pe set” — o fac ajutate mai cu seamă de gândul că de îndată ce filmul va fi terminat, se vor putea odihni, undeva, oriunde, pe nisipul de jăratec al plajelor sau la umbra reconfortantă a pomilor, că vor putea respira un aer proaspăt, neîmbăcșit de mirosul fardului.

Vă închipuiți atunci în al câtelea cer urcă enigmaticele vedete când sosește timpul mult râvnit al vacanței... Exod!... Emigrație în masă... Un iureș straniu se produce... Chipuri obosite, uscate de lumina „sunlights”-urilor, își recapătă peste noapte vigoarea, strălucirea, culoarea, o culoare pe care nici regele machieurilor n'a izbutit s'o imite: culoarea sănătății, sau, înfățișat, a unei iluzii de frumusețe. Studiourile rămân goale, pustii, neînsuflețite... E rândul stelelor să trăiască!

Errol Flynn se lasă îndrumat de valuri...

Tyrone Power împreună cu mama sa și câinele favorit al Annabellei, în vila lor din Hollywood.

Și acum, vilegiatura. Vă închipuiți poate că d. Cl. respondenții lui Popescu și Ionescu) își pregătesc prospecte, culegând amănunte despre diferite locuri cu grijă în cele 7 geamantane, costumele, cămășile. Cât de departe suntem de adevăr! Fiindcă am p de vilegiatură, Clark Gable și-l alege într-o clipă americanului, pripit și original — iar bagajul său vânătoarea este mijlocul preferat de recreație al l. La ferma sa din Santa Anita, unde se află faimosi cai — herghelia sa fiind alcătuită din câteva zeci haiduc al pădurilor... Un haiduc care nu jefuește l

Bette Davis, care în fiecare an se retrăgea în linișțărul Pacificului. Marea tragediană, care în studiu în vacanță, este extrem de veselă. Distracția ei pr construite de ea însăși, după un abecedar nautic carnetul de călătorie al Bettei Davis: n'a mai pleccăci, nu de mult, s'a pronunțat divorțul... Să fie înduioșător pe care Bette îl înfățișează în mica localgânditoare șerpuitul apei?

Tyrone Power, ultimul idol al filmului american, își petrece vacanța în vila sa din Holly—

În zilele de vacanță, Clark Gable își petrece cea mai mare parte din timp călărind pe minunatul său pur-sânge, sau vânând, în apropierea Hollywoodului.

pentru vilă fermecătoare disiacă, stăpânită până ma șoaptele gazetarilor cancanieri din l Tyrone ar avea următorul program: deșteptare, minute: un sărut pentru Annabella; ora 10.15: dușul; o partidă de ping-pong; ora 11.10: un sărut pentru A călare; ora 12.30: un sărut pentru Annabella; ora 1: Între 4 și 6 somnul de după amiază; ora 6.10: match c poate dura până'n zorii zilei.

Frigurile vacanței îl cuprind pe Errol Flynn cel puțin cu singurul actor din Hollywood care face pregătiri pentru o vilegiatură normală... Imbarcat pe un cuter, singur, f plare, întru cucerirea apei... Spiritul de aventură e adă care nu odată în mijlocul turnării unui film, își ia cura

VACANȚA IN HOLLYWOOD

Gable, bunăoară, aidoma oricărui d. Smith, sau Dupont (co-vilegiatura cu două luni mai înainte, consultând zeci de de odihnă, dela cunoscuți și prieteni, și apoi orânduindu-și cravatele, prosopul, periuța de dinți...

nenit întâmplător numele popularului star, vom spune că locul repând cu un ac pe harta Californiei — așa cum șade bine compune din câteva arme de vânătoare. Căci în vacanță Clark.

hipodrom, Bing Crosby care este un pasionat crescător de exemplare de „pur sânge” — călărește ca un adevărat drumul mare decât... inimile amazoanelor răfăcite...

* * *
a munților, a plecat anul acesta într'o mică localitate de pe așează totdeauna o tristeță asemănătoare personagiilor ei, erată e să lanseze pe oglinda imaculată a apei, mici bărci. O singură modificare s'a produs anul acesta în întovărașită de soțul ei, Harmon Nelson, care aceasta explicația tabloului ate, atunci când privește

Loretta lângă automobila la volanul căruia cutreeră, în zilele de odihnă, toată California...

wood, pe care a cumpărat-o de curând, Annabella. Este vorba de o, cu o grădină imensă și pareri de Grace Moore. După Hollywood, ziua de vacanță a lui : ora 10 a. m.; ora 10 și 2 : ora 10.30: micul dejun; ora 11 : Annabella; ora 12: o plimbare dejunul. Până la orele 4, siesta. e tennis; ora 7: recepție, care

o săptămână înainte. E poate vilegiatură. Căci, Errol nu are ră soția sa, pornește, la întâmc înrădăcinat în firea lui Errol, ul și vaporeșul și pornește să-și

Margaret Lindsay, tânăra actriță americană, a găsit mijlocul de a-și satisface cele două preferințe: cetitul și plimbările pe apă.

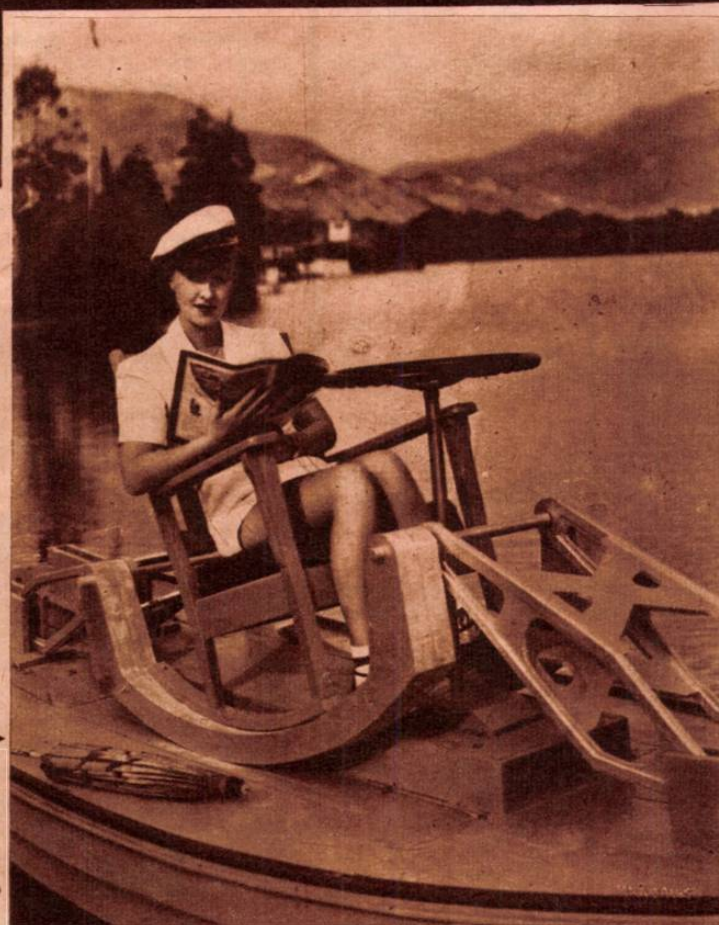
(Cont. în pag. 17)

Flirt de vacanță în inima pădurii.

Vănatul în baltă... Tablou pitoresc, dar artificial, fiindcă totul e aci decor cinematografic... până și răfuștele...

Bette Davis lansează pe luciul apei mici vaporeșe create de ea însăși.

În sfârșit BRAȘOVUL ARE HOTELURI...

Note fugitive ale trimisului nostru special, luate la inaugurarea hotelurilor: „ARO PALACE” și „ARO-SPORT”

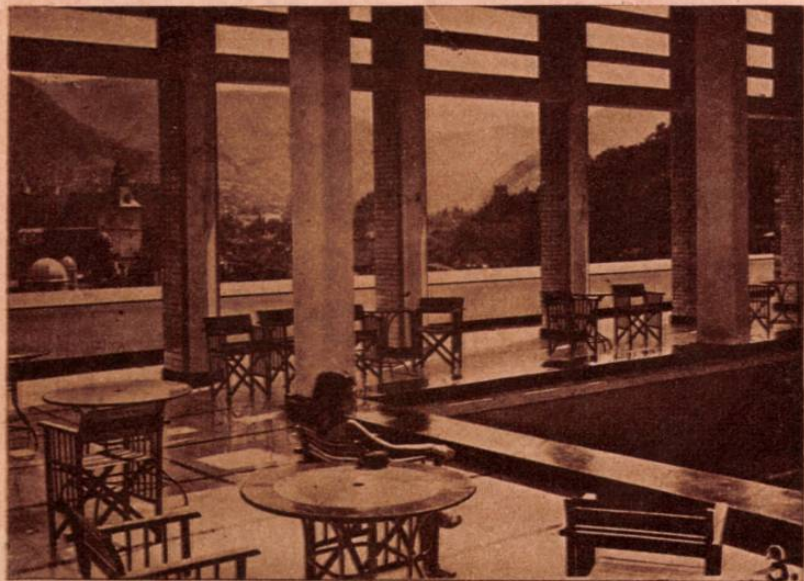
FĂRĂ nici un fel de exagerare, fără nici o „floare de stil”, se poate spune că Brașovul a trăit Duminică trecută una din cele mai însemnate zile dela Unire încoace. Dela această dată, Brașovul — vechiul centru comercial și cultural românesc, ajuns de câțiva ani însemnat centru industrial al țării — trebuie să se considere și printre marile centre turistice din Europa Orientală.

Brașovul — grație inițiativei, muncii și capitalului puse la contribuție de marea societate de asigurări „Asigurarea Românească” — este astăzi înzestrat cu două hoteluri cari pot rivaliza cu orice instituție de lux similară din oricare centru al lumii.

UN MARE EVENIMENT TURISTIC

Inaugurarea celor două hoteluri — a căror descriere urmează mai la vale — a constituit un mare eveniment nu numai pentru românii brașoveni, nu numai pentru autoritățile locale, ci chiar și pentru înaltele autorități din București.

Așa se explică prezența d-lor subsecretari de stat Gabriel Marinescu și Eugen Titeanu, Vintilă Paraschivescu, directorul general al Oficiului de turism, Paul Goma, secretar general al ținutului Bucegi, general Vrăjitoru, comandantul garnizoanei, I. Gr. Perie-

1.

2. Fațada hotelului „Aro-Sport”

1. Hotelul „Aro Palace” pavazat.

țeanu și N. D. Chirculescu, foști miniștri, Valer Langa, prefectul județului, Gheorghe Cuteanu, primar și atâtea alte zeci de personalități oficiale a căror pomenire nu ne-o îngăduie spațiul restrâns ce avem la dispoziție.

Acestei spontane manifestări i s'au alăturat locatarii celor două hoteluri „Aro”, numeroși români brașoveni sau sezonisți, cum și membrii consiliului de administrație, ca și cei vre-o sută de funcționari și funcționare ai societății „Asigurarea Românească” sosiți special cu trei autobuze dela București.

O OPERĂ URIAȘĂ

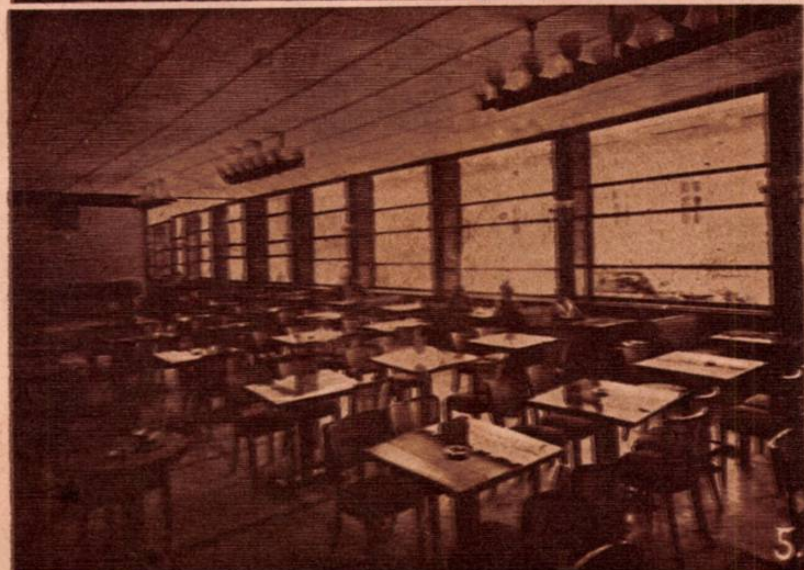
Și acum urmăriți cu toată atențiunea — fiți siguri că nu veți regreta de loc! — datele pe cari le spicuim din largă — și de multe ori mișcătoarea — expunere a d-lui director general N. Gâlcă: Construcțiunea hotelului „Aro-Palace” depășește 52 metri înălțime, dacă se socotesc și cei 9,50 metri de fundație și se termină cu un bazin de înot la al 9-lea etaj, cu o capacitate de 100.000 litri de apă. Zece vagoane greutate la 42 metri înălțime!... Din tabloul de materiale întrebuințate, d. Gâlcă a dat aceste „cifre sugestive”, după justa d-sale calificare:

3. Vedere parțială a magnificei terase depe acoperișul hotelului, cu bazinul de înot.

4. Luxosul bar de consumație aflat la parter, în hall-ul hotelului.

5. Vedere parțială a cafenelei.

6. Bucătăria adevărat laborator.

1.649.000 kg. ciment (165 vagoane).
295.000 kg. fier (29 și jum. vagoane).
1.430.000 cărămizi
6.000 metri pătrați faianță și gresie.
2.200 metri pătrați marmoră.
3.850 metri pătrați covor.
36 motoare electrice.

Pentru fundații s'a săpat până la 9 și jumătate metri adâncime, transportându-se 12.000 metri cubi pământ, cari au fost înlocuiți cu 2.917 metri cubi beton armat, cu 5.204 metri cubi zidărie și cu 5.000 metri cubi planșeie.

Construcția a necesitat manopera a 150.000 zile de lucru și a fost realizată în timp de 14 luni.

Toată lucrarea a necesitat o investiție de peste 100 milioane lei.

CE CUPRIND DE FAPT HOTELURILE „A R O”

Am socotit aceste detalii prea „reci”. Deaceia ne-am procurat altele, pe cari — cu îngăduința d-lui Gălcă — le vom arăta aci, pentru ca astfel cititorii să știe și mai precis ce instituție formidabilă constituie cele două hoteluri noi dela Brașov:

De prisos să repetăm că hotelurile „Aro Palace” și „Aro Sport” dela Brașov sunt ultima expresie a confortului și a eleganței. Sunt înzestrate cu ultimele perfecțiuni ale tehnicii moderne. Sunt climatizate, astfel că pasagerii respiră în permanență un aer proaspăt, răcit și ozonificat.

Hotelul „Aro Palace”, împreună cu „Aro Sport”, cuprinde circa 200 camere și apartamente, fiecare cu cameră de baie sau toaletă particulară.

„Aro Palace” posedă: bar de consumație,

Preotul Ion Popa
chiamă binecuvântarea Cerului
asupra noii instituții românești.

D. N. D. Chirculescu, fost ministru
și vice-președinte al consiliului
societății „Asigurarea Românească”,
preamărește noua realizare românească
în inima Ardealului, înfăptuită din inițiativă
și cu capital românesc.

Un colț al restaurantului, în ziua inaugurării.

Când orchestra Sibiceanu, execută imnul „Trăiască Regele”

ultra elegant mobilat și aranjat, la parter, în hall-ul hotelului; cerc de consumații cu terasă la etajul I, spre parcul comunal; un mare restaurant compus din parter și balcoane, secțiuni pentru banchete, cum și o curte pentru servit masa, vara; o cafenea-cofetărie de un stil și aranjament cum n'avem în Capitală; terasă cu bazin de înot și pistă de dans la etajul IX, cu cea mai încântătoare perspectivă asupra Brașovului; salon de coafură; mare garaj de automobile. În restaurant sunt 600 locuri, iar în cafenea 250.

Iluminatul a fost conceput și executat de d. Jean Baras din București cu elemente de Murano. (Să notăm că elegantele instalații de iluminat au costat numai ele vre-un milion și jumătate lei...). Mobilierul din restaurant și cafenea a fost executat de întreprinderea „Thonet Mundus” din Caransebeș.

TECHNICĂ, TECHNICĂ, TECHNICĂ.....

Și acum ascultați câteva detalii asupra minunatelor perfecțiuni tehnice cu cari sunt înzestrate cele două hoteluri:

Ceasuri electrice în tot hotelul, conduse dela un ceasornic central.

Trezire automată, la ora comandată de pasageri. Ascensoare pentru servit masa, gustările de dimineață, etc. în camere. Telefon interior și exterior. Instalație de incendiu cu pompe, care se poate pune în funcțiune din orice punct al imobilului. Semnalizare optică și acustică, după un sistem extrem de ingenios.

Bucătăria e înzestrată cu cazane de fiert cu aburi luați din uzina centrală. (Cont. în pag. 17).

Un instantaneu: 1) D. N. Gălcă, director general al societății „Asigurarea Românească”, 2) d. Păunescu, prim director al societății; 3) d. Micu Zentler, membru în consiliul de administrație; 4) și 5) d-nii arhitecți Horia Craangă și H. Georgescu, autorii planurilor noilor construcții. (În medalion, d. inginer I. Kirovici, constructorul celor două hoteluri dela Brașov).

D. N. Gălcă, directorul general al societății „Asigurarea românească”, prins de fotograful nostru în clipa când, rostindu-și cuvântarea, cu fața iluminată de satisfacție spune: „...hotelul Aro Palace este construit la Brașov, pentru că, ca român, nu puteam construi decât o operă românească, în țara românească”.

D. Eugen Titeanu, subsecretar de Stat al presei și propagandei, elogiând marea operă turistică realizată de societatea „Asigurarea Românească” își încheie cuvântarea spunând: „Ca Român, vă felicit călduros. Ca membru al guvernului, vă spun că meritați încurajarea și o veți avea”.

AER+SOARE+SANATATE

Insfârșit, iată-ne în vacanță! Cu câtă nerăbdare am așteptat acest moment, în care să nu ne mai apese grija lucrului cotidian și în care să știm că putem dispune de timpul nostru, după plac. Cele mai fericite semene ale noastre au și luat poate drumul muntelui sau al plajelor însorite. Totuși, socotind că nu este prea târziu să le sugerăm idei — căci femeia este oricând gata să mai adauge garderobei ei un cât de mic amănunt, care s'o înfrumusezeze — le dăm câteva modele de short-uri, pijamale, costume de plajă, etc.

Dr. Ki.

1. Pijama din bourette alb cu guler și plătă bleumarin. Ancora brodată depe mânecă, are aceiași culoare.

2. „Danio”. Short dintr'o bucată, dintr'un rodier gros de mătase.

3. „Corsos”. Pantaloni lungi din flanelă gri cu bretele. Bluză cu buline roșii. Garnitura de sus a pantalonilor este și ea dintr'un material lavabil, roșu.

4. „Neptun”. Short dintr'o bucată, din mătase grea, imprimată. Originală e plasa în care e strâns părul ca să nu se deranjeze de vânt sau de valurile mării.

(Foto Telefrance, Paris).

2.

3.

1.

4.

CUM ÎȘI PETREC VACANȚA VEDETELE DIN HOLLYWOOD

(Urmare din pag. 13)

satisfacă viciul, fără a da nimănui socoteală. Din această pricină, producătorii s'au văzut de multe ori nevoiți să institue premii pentru găsirea lui Errol...

* * *

O vilegiatură originală are ispititoarea vedetă Loretta Young, care la volanul superbe sale limuzine, cutreeră întreaga Californie, poposind în fiecare zi în altă parte. În privința bagajului, Lorette este deasemenea o excepție. În spatele mașinei ei, se află două cufere impresionante, cu toalete de seară și costume de sport.

* * *

Regina Junglei, cum a fost poreclită Dorothy Lamour de când a apărut în filmul cu același nume, își trăiește și în vacanță, personagiul de pe ecran, retrăgându-se în... pădurea vilei sale dela Bel Air. Acolo, într-o singurătate absolută, minunata Evă își petrece aproape tot timpul înotând și jucându-se cu animale mici, mai puțin fioroase decât cele din junglă: câini, pisici, etc.

* * *

Urmând o veche tradiție, Sonja Henie, regina patinajului, a plecat să-și petreacă vacanța la Oslo, în Norvegia, țara-i natală. Acolo, va urca în munți, va face sky, și, desigur, va patina pe ghiăță adevărată, nu hollywood-iană.

Insfârșit, Brașovul are hoteluri...

(Urmare din pag. 15).

Spălătorie și călătorie electrică.
Uscătorie de rufe cu aerotemperis.
Ventilațiuni la băi cu aparat electric.
Desagregarea ceții la bucătării și spălătorii.
Încălzire la garaj prin aeroterme.
Climatizare la hale, cafenea și restaurant.
În total: 90 Kw. oră forță instalată și peste 50 electromotoare.
Se poate, deci spune, că Brașovul are, în sfârșit, hoteluri moderne, în adevărată accepție a cuvântului.

AUTORII...

Planurile se datoresc d-lor arhitecți Horia Creangă și H. Georgescu, cărora — ca și d-lor ingineri Mavrodin, autorul planurilor de beton armat și I. Kivovici, constructorul hotelurilor, cum și tuturor persoanelor tehnice, ingineri, arhitecți, furnizori, etc., — d. Gălcă le-a adus calde mulțumiri și omagii pentru desăvârșita colaborare.
Deosebite mulțumiri le-a adresat tuturor membrilor consiliului de administrație, în frunte cu d. profesor Dorel Dumitrescu, pentru adâncă înțelegere arătată realizărilor dela Brașov, ca și d-lui Păunescu, prim director al societății, care a dirijat tot timpul edificarea hotelului.

PROPAGANDĂ PRACTICĂ

Incheiem cu impresia certă că, după ce am spus atâtea despre cele văzute și auzite la Brașov, expunerea noastră — completată cu fotografiile și instantaneele cari o ilustrează — par'că totuși a spus puțin...

Să nu se neglijeze faptul că, în aceste zile de mari verificări, opera pozitivă — realizată prin monumentalele construcții ridicate acum la Brașov de către societatea „Asigurarea Românească” — depășește un cadru strâmt local: nu numai Brașovul, ci România a fost înzestrată cu un element de propagandă practică.

S. A

Miracolele chirurgiei moderne

(Urmare din pagina 8)

și cel mai primejdios asasin poate trece nesupărat pe sub nasul poliției.

Chirurgia plastică, poate realiza averi și pe cale cinstită, dar utilizarea-i crescândă de către răufăcătorii americani și francezi o fac cu atât mai bănoasă pentru experții cari consimt să treacă în frontul crimei.

Încă de pe acum, au răsărit în preajma orașelor New-York și Chicago sumedenie de clinici secrete unde se fac zilnic intervenții de chirurgie plastică, iar numărul crimelor care rămân nedescoperite e tot mai mare. Și să nu vă închipuiți că un criminal nu-și poate schimba fața decât o singură dată. Nenumărate sunt înfățișările pe care le poate împrumuta numai să aibă curajul de a înfrunta durerosul tratament.

Oricâtă dibăcie s'ar pune însă într-o astfel de operație, un specialist va recunoaște întotdeauna transformarea efectuată cu ajutorul chirurgiei plastice. Chirurgii poliției vor putea face mult în această privință, dar ei nu vor putea determina un lucru și anume: forma originală a feței! De unde rezultă că identificarea va fi iarăși o imposibilitate.

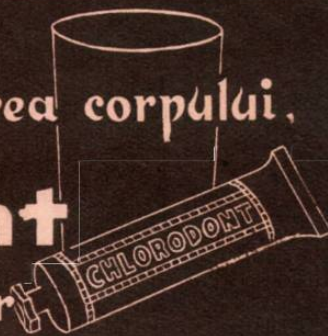
FUMĂTOR PRECOCE

Prințul Paul al Jugoslaviei și soția sa, la Londra

Micuțul din fotografia noastră are numai 3 ani și trage de zor din trabuc. Părinții lui spun că acest regim al trabucului zilnic, nu-i strică de fel.

Principele Alexandru, care urmează școala în Anglia, își sărută mama principesa Olga. În mijloc, este principele Paul, care este salutat de ducele de Kent.

Cine e pretențios în îngrijirea corpului,
alege **Chlorodont**
pentru îngrijirea dinților

Cu
NIVEA

deveniți mai repede
și mai frumos bronzată!

REALITATEA FEMEII

CÂTE CEVA PENTRU IMPROSPĂ- TAREA CĂMINULUI NOSTRU UN „COUCH” EFTIN

SPERĂM că fiecare femeie modernă știe ce este un „couch”. El a fost inventat de marii decoratori și instalat în colțul cel mai intim al locuinței noastre, în locul divanului sau studio-ului mai pretențios. Este un soi de sofa ușoară, a cărei îmbrăcăminte o putem schimba lesne și cu puțină cheltuială. Desigur că în fiecare gospodărie mai veche există un pat care nu se mai întrebuințează. Dăm în această pagină modalitatea transformării lui într-un „couch” modern și confortabil.

Istoria acestei comode sofale este strâns legată de locuința mică. Dacă locuim într-un apartament de două camere trebuie desigur să ne instalăm în mic, neavând posibilitatea să respirăm mobilele cum am văzut în casele părinților noștri, care aveau cel puțin 3—4 camere. Acum, foarte puțini sunt cei care-și pot permite luxul unui dormitor, unei sufragerii și a unei odăi „de toate zilele”. O singură cameră trebuie să servească tuturor acestor scopuri. O cameră în care stă un pat, nu mai poate fi o cameră de primire; dacă transformăm însă patul într-un „couch”, toată camera își schimbă aspectul. Știm cu toții însă că mobilele noi sunt foarte scumpe. Deci, „desgropați” din vreun pod sau vreo cămară cu lucruri vechi, un pat demodat și transformați-l în felul următor:

Figura 1: înfățișează patul vechi. Este probabil din lemn de nuc, are o somieră și o saltea de lână. Chemăm tâmplarul și-l punem, în primul rând să-i taie tăbliile și picioarele.

Figura 2: tâmplarul va aplica două punji de furnir pe tăbliile tăiate și va pune salteaua de lână peste somieră, (figura 3).

Figura 4: Dacă lemnul patului este în perfectă stare, faceți din creton înflorat o simplă cuvertură, pe care o fixați între tăblii și saltea. Dacă însă lemnul nu este tocmai frumos, faceți o cuvertură mai lungă, pe care o terminați cu două volane, ca în figura 5. Același serviciu poate face și o cuvertură dreaptă, ca în figura 6.

Frumoase și practice sunt pernele în formă de genți (figura 7), în care, ziua puteți ascunde pernele, cearceafurile, pijamalele, cămășile de noapte. Fetele le puteți confecționa din cretonul cuverturii sau le puteți broda pe etamină, în așa fel încât să constituie o garnitură la tapet.

CLAUDF

Câteva sfaturi practice pentru gospodine

1. Ca să lipiți ușor o farfurie spartă, ajunge să frecați marginile cu usturoi. Lăsați să se usuce și veți fi încântați de rezultat.
2. Ca să redați frânghiei asprimea pierdută, lăsați-o un timp într-o soluție îmbibată cu piatră acră.

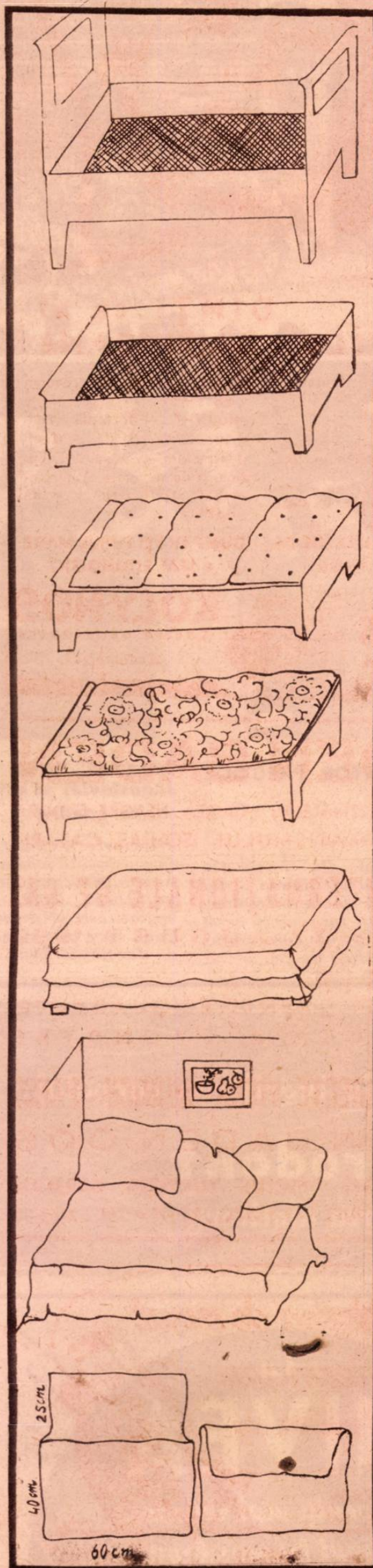

3. Pentru lustrul mobilelor, preparați-vă următoarea soluție: ceară moale, în care ați turnat o lingură plină cu apă de javel și una de alcool 90 grade.

Dacă aveți parchete vechi și crăpăturile dintre fâșiile de lemn sunt prea mari, le puteți umple, cu o soluție de sacăz fiartă la „bain-marie” în care turnați și puțin ulei de cânepă; ca să obțineți culoarea parchetului dv. cumpărați dela vopselărie praf gălbui sau cafeniu. Turnați această soluție până se umple crăpătura, trebuie însă să lucrați repede, căci sacăzul se întărește foarte curând. După ce s-a răcit, faceți parchetul cu ceară.

Ca să scoateți petele de vopsea depe bluzele albe, aplicați pe pată puțin clăbuc de săpun și lăsați astfel câteva ore, apoi radeți cu lama unui cuțit. Stergeți pe urmă cu benzină ușoară. Puneți bluza să fiarbă în leșie.

Nu aruncați beretele, bascurile, pe care nu le mai puteți purta. Din ele puteți face funduri duble la pantalonii pe care-i purtați în excursiile cu bicicleta. Veți evita astfel luciul urât care se face și veți dubla trăinicia stofei.

BUCURIILE ȘI TRISTEȚILE EXPOZIȚIEI DIN NEW-YORK

MINUNATUL răzor acoperit cu lalele albe provoacă admirația vizitatorilor. Lalelele acestea provin din Olanda, iar grădinarii expoziției le îngrijesc cu foarte mare atenție. Într-o bună zi, o lalea roșie și-a făcut apariția pe acest covor alb. Grădinarii, consternați, n'au știut ce să facă. Dacă o smulg se creează o gaură în răzor și toată lumea va observa că lipsește o floare. Pe de altă parte, nu-și pot permite luxul să lase această pată roșie, pe neașa imaculată a petalelor.

Jocuri de ape luminoase, la Expoziția din New-York.

UN DOMN CAPORAL

Domnul Grower Whalen, comisarul general al expoziției, este întovărășit, în permanență, de un tânăr blond, care poartă o minunată uniformă, albastru-cenușie.

Pe o mână are galoane de caporal, iar pe cealaltă insigna expoziției mondiale. Pe piept are brodat în literele de aur, cuvântul „operations”, ceea ce înseamnă în engleză „de serviciu”.

Caporalul acesta, în ținută fantezistă, poartă un joben, și duce cu sine discursurile și ochelarii președintelui expoziției mondiale.

De câteva zile, dl. Grower Whalen, căruia îi place să uluiască lumea, își citește discursurile, fără să-și puie ochelarii. Am descoperit însă, că aceste discursuri sunt tipărite cu caractere enorme, ca în cărțile cu copii. Or, micul caporal are nespuse de multe neplăceri din această cauză, deoarece discursurile șefului sunt volume de 100—200 pagini.

RESTAURANTUL FRANCEZ ÎN PERICOL

Restaurantul pavilionului francez era cât pe ce să nu se deschidă. Sindicatul spălătorilor de vase și a chelnerilor, a descoperit că personalul francez al patronului restaurantului nu spăla vasele după regulament.

O ordonanță a serviciului sănătății, specifică cum că apa în care se spală vasele, trebuie să aibă o temperatură de 175 grade Fahrenheit. Or sticla franceză pleznește la această temperatură, iar barul și restaurantul din pavilion nu se pot conforma regulamentului, oricâtă bunăvoință ar fi avut personalul. În ultima clipă au trebuit să cumpere oameni pahare și vâsărie din sticlă americană, dând deoparte minunatele cristale franțuzești.

MATCHUL MILIOANELOR

E greu să stabilești care pavilion a costat mai mult. Acela al Sovietelor sau acela al Uzinelor General Motors?

Expoziția lui General Motors reprezintă un capital de 5 milioane dolari.

Sovietele susțin că numai construirea pavilionului i-a costat două milioane dolari, în timp ce obiectele expuse sunt asigurate pentru 4 milioane. În consecință, suma totală e de 6 milioane, recordul în privința asta fiind bătut de Uniunea Sovietică.

SEMINȚE PENTRU PORUMBEI

Una din marile atracții ale expoziției este încântătoarea Miss Royce, care dansează goală cu șase porumbei albi.

Acești porumbei călători sunt admirabil dresați. Ei plutesc în aer, apoi se așează pe trupul domnișoarei Royce, aterizând totdeauna unde trebuie și la momentul oportun.

Până astăzi n'a fost nici un incident. Adică, unul singur. Într-o seară, un om de prost gust a aruncat cu semințe în păsări. Se pare că un singur porumbel, și anume, acela care trebuie să acopere umărul domnișoarei Royce, nu s'a lăsat distras. Astăzi s'au pus afișe mari în jurul scenei, prin care se atrage atenția spectatorilor că este interzis să se dea de mâncare porumbeilor.

TAURUL RECALCITRANT

Într-o zi, un taur a fugit din Midwest-Show și s'a dus să facă o plimbare prin expoziție.

A traversat, în galop, parcul cu distracții, înspăimântând femeile și copiii, urmărit de pompieri și agenți pe motocicletă, înarmați cu lasso-uri.

Singurele persoane care n'au luat parte la această cursă, au fost ghizii cari purtau pălării de cowboy.

În cele din urmă, taurul extenuat de goană, s'a oprit și a putut fi prins. Din fericire, nu s'a produs nici o nenorocire.

Totuși, o pereche de vizitatori nu s'a putut feri din calea taurului decât lipindu-se de un gard proaspăt vopsit. Doamna purta o rochie foarte elegantă, iar domnul era în costum de Duminică. Sărmanii păgubași știu că vor primi despăgubiri pentru acest dezagrement, dar n'au idee dacă trebuie să se adreseze d-lui Grower Whalen sau conducătorilor panoraimei Wildwest-Show.

DINȚI ca ai VEDETELOR AMERICANE

Starurile, aceste frumuseți profesionale, știu că, adesea tot succesul lor e datorit farmecului surâsului lor. Ele obțin această strălucire incomparabilă întrebându-se Kolynos.

Faceți ca ele, și veți avea dinți albi, sănătoși și un surâs strălucitor.

Serviți-vă de Kolynos, crema dentifrice — modernă și științifică — formulă recomandată de mii de dentiști, pentru acțiunea sa antiseptică, și de starurile Americii pentru strălucirea ce o dă dinților.

ILUMINAȚI SURĂSUL DV.
cu KOLYNOS

CUMPĂRAȚI TUBUL MARE
e MAI ECONOMIC

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

BADEN-BADEN

BĂI TERMALE ÎN PĂDUREA NEAGRĂ CONTRA
REUMATISMULUI, ISCHIAS, CATARH

CURSE INTERNAȚIONALE DE CAI

20 — 27 AUGUST 1939

CASINO:

RULET, TRENTÉ-ET-QUARANTE,
BACCARA, KLONDYKE

TRENURI DIRECTE VIENA - MUNICH - PARIS

PRIN BADEN-OOS

INFORMAȚIUNI: OFICIUL TURISTIC GERMAN

CALEA VICTORIEI 114 • BUCUREȘTI • TEL.: 2-12-80

Observați marca fa-
bricei: tabla de șoh.

este mătasea naturală pură, de cea mai bună

calitate. Nu tot ce lucește este mătase

Bizara soartă

A.E.S. MONSEGNORUL KIWANUKA, PRIMUL EPISCOP DE RASĂ NEAGRĂ

1879, primii preoți catolici pătrund în
Uganda și sunt persecutați. — 1939, un
indigen din Uganda este uns episcop.

DACĂ există un destin straniu și neprevăzut, cu siguranță că acela este al sălbatecului negru Kiwanuka, devenit E. S. Monsegnorul Kiwanuka, primul preot negru, ridicat la demnitatea de episcop.

Kiwanuka s'a născut la 11 Iunie 1899, în satul Nakibare din Uganda, pe țărmurile lui Victoria-Niansa, la 20 de ani după sosirea primilor misionari catolici, în regatul Mtesa.

În ziua de 17 Februarie 1879, un francez din comitatul Artua părintele Lourdenne, a debarcat în Uganda, iar patru luni mai târziu, o flotilă de bărci, venind de la sudul lacului Victoria-Niansa, intra în portul Entebbe, aducându-i pe misionari cari n'aveau alte arme decât crucea, altă ambiție decât aceea de a aduce viața în acest imperiu mort.

Regele Mtesa le-a dat o reședință, un teren de un hectar, în apropiere de Kisubi, pe o colină. Terenul era plantat cu câțiva bananieri. Aceasta era totul. În scurtă vreme au fost construite locuințe, iar misiunea din Uganda era fondată.

Aceasta nu însemna că partea cea mai grea a treburilor era făcută. Șase ani mai târziu, au avut loc persecuții sângeroase; la Namugongo s'a ridicat un rug uriaș, pe care au pierit numeroși negrii, cari au preferat să moară decât să renunțe la credința lor. 22 dintre ei au fost identificați, iar Papa i-a declarat pe acești martiri „prea fericiti”.

Din 1887 până în 1892 au urmat războaie și revoluții, iar vreme de doi ani, misionarii au fost exilați.

Cardinalul Ladigerie spusese misionarilor săi:

— Nu sunteți exploratori, nici călători, nici turiști, nici savanți, nimic altceva decât păstori de suflete.

CINCIZECI DE ANI MAI TÂRZIU

Pentru a deveni păstori de suflete, misionarii au trebuit să

înceapă prin a fi exploratori, savanți, agricultori și infirmieri, săpători de fântâni. Toate acestea erau ocupații de care nu făceau însă caz.

Consemnul marelui cardinal a fost adus la îndeplinire. În 1931 existau 163 de preoți negri și 454 de călugărițe negre, dintre care unele și anume sora Maria-Ioana, au îndeplinit o operă miraculoasă.

PREGĂTIREA RELIGIOASĂ A LUI KIWANUKA

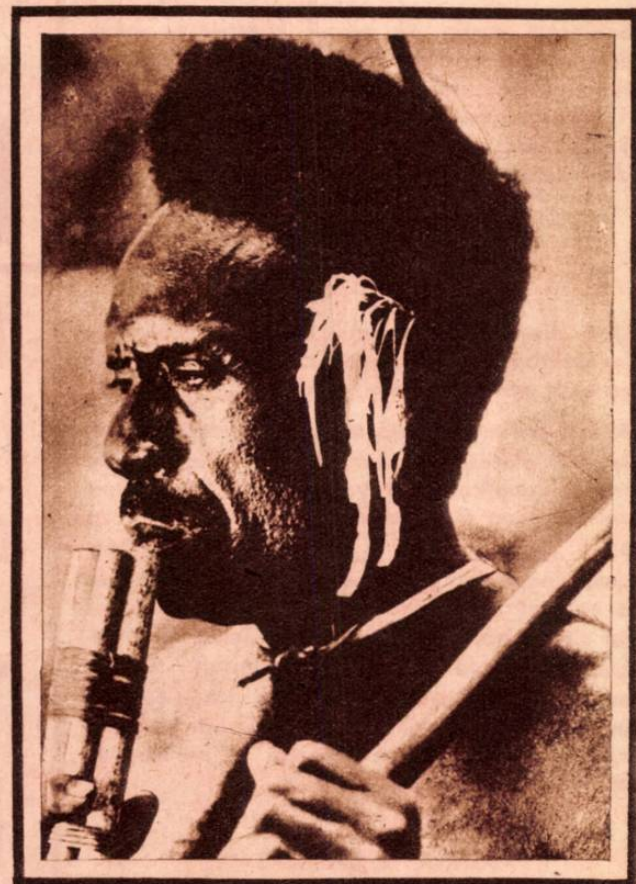
Douăzeci de ani după sosirea părintelui Lourdel în Uganda, s'a născut un mic negru cu numele de Kiwanuka.

Părinții săi erau creștini, iar copilul a fost botezat în biserica misiunii „Mitala-Maria”.

Era un copil excepțional de dotat, astfel c'a fost remarcat curând, de misionari. A fost trimis la micul seminar din Bukalara, unde, și-a terminat studiile, în chip strălucit. Apoi a intrat în marele seminar din Katinondo, unde pregresele sale au minunat pe profesori.

Un șef din tribul Hulo
(Uganda).

Grup de pigmei
din provincia
Jakata, Uganda.

În ziua de 26 Mai 1929 a fost trimis ca preot la biserica Mitala-Maria de către msg. Streicher.

Împlinise tocmai 30 de ani. Fiind atras de ordinul „părinților albi”, a cerut să fie acceptat, dar cei cari se interesau de soarta lui, i-au cerut să-și continue studiile, bănuind că va ajunge foarte departe.

În primăvara anului 1930 l-au trimis la Roma, unde a urmat cursurile colegiului angelic, fiind remarcat pentru darurile strălucite, și mai ales pentru ușurința și eleganța cu care vorbea limba latină, el care în copilăria lui nu cunoștea decât dialectele sălbatece din Entebbe și Nakibare.

PRIMUL EPISCOP AL CONTINENTULUI AFRICAN

Profită de o vacanță, spre a se consacra unor noi studii, petrecându-și un răstimp în scolasticatul părinților albi din Cartagina. În 1932 și-a luat doctoratul în drept canonic, cu mențiunea „magna cum laude”

pantru teză și „summa cum laude” la oral. În Septembrie a aceluiaș an, și-a început noviciatul, terminându-l în anul următor, de unde a plecat înapoi în Uganda, pentru anul de încercare. În Octombrie 1934 a intrat, în cele din urmă, în ordinul părinților albi. Extrem de zelos, s'a consacrat sarcinei apostolice la Bujumi, iar la începutul anului acesta a fost numit profesor la marele seminar din Katigondo, unde fusese el însuși elev. În această misiune a primit știrea c'a fost ridicat la rangul de Episcop. Vicariatul său, Masaka, este situat chiar pe Ecuator. Teritoriul are 25.000 klm. pătrați și 180.000 locuitori. Toate lucrările diocesane sunt sub jurisdicția excelenței sale, msg. Kiwanuka, în timp ce msg. Nicheau menține direcția celor 12 preoți negri, în restul Ugandei.

PRIMUL EPISCOP MALGAȘ

1879. Primii preoți catolici pătrund în Uganda. 1929. Un indigen din Uganda e ridicat la rangul de episcop. E. S. Msg. Josef Kiwanuka, din ordinul părinților albi, este primul episcop al continentului african. Biserica catolică neagră, își primește consacrarea în persoana sa. Ochii creștinilor întregului continent sunt fixați asupra lui. Cu siguranță că va fi la înălțimea nobilei sale misiuni. Papa a numit, în același timp cu Msg. Kiwanuka, pe primul episcop malgaș, în persoana msg. Ignaziu Ramarosandratana. Biserica catolică, care nu face nici o deosebire de rasă sau de culoare, pe plan spiritual, și care de la începuturile ei a format preoți indigeni, face din simpli preoți negri, episcopi, șefi spirituali ai credincioșilor, chiar dacă aceștia ar fi albi și frați ai Papei.

BĂRBAȚI CELEBRI LA 50 DE ANI

Unii dintre ei au realizat lucruri mari sub această vârstă; alții, erau atunci încă necunoscuți și înfârșit, alții își epuizaseră cariera.

OMUL ajuns la cincizeci de ani a trecut ultimul prag al mijlociei. De obicei, la această epocă, individul e mai rezonabil decât oricând și mai inteligent, față de semenii săi.

CEI CARE NU ERAU ÎNCĂ CELEBRI

Christopher Columbus

Vârsta aceasta l-a găsit decepționat. Nimeni nu credea în visul său de a afla un drum apusean către India. Deși Ferdinand și Isabella îi finanțaseră prima expediție, în 1492, el nu descoperi America decât în 1498 când împlinise 51 de ani. Dar la vremea aceea nici el și nici altcineva nu știa că debarcase

pe țărmurile unui continent necunoscut. Columburi în 1506, la vârsta de 59 de ani, fără a fi beneficiat cu ceva depe urma marilor sale descoperiri.

Mahomed

La 50 de ani, lucra pentru realizarea marelui său vis: unirea Arabilor într-o singură religie. Fost cămilar, el se căsătorise cu o văduvă bogată din Mecca și-și continuă opera în secret, timp de aproape trei ani. Nu atinsese atunci culmea puterii sale, nici nu cucerise încă Mecca, Egiptul, Grecia și Persia.

Oliver Cromwell

La 50 de ani, omul acesta a fost primul dictator din istoria modernă.

Dar nu devenise încă Lord Protector al Angliei, nu dizolvase parlamentul și nici nu raportase victoriile din Scoția, Irlanda și Olanda. A murit în 1658, la vârsta de 59 de ani.

George Washington

La 50 de ani, era comandant-suprem al armatei americane în războiul pentru independență și locuia la Mount Vernon când izbucni disputa dintre guvernul britanic și Coloni.

El nu fusese încă ales președinte al Statelor Unite.

Benjamin Disraeli

La 50 de ani era șeful partidului Conservator și Ministru de Finanțe.

Nu devenise încă prim-ministru și nu achiziționase o majoritate a acțiunilor Canalului de Suez, pentru Marea Britanie.

CEI CARE SE AFLAU ÎN CULMEA GLORIEI

Carol cel Mare

La 50 de ani, ajunsese pe piscurile puterii. Rege al Francilor, la 39 de ani, el stăpânea Europa și avea la activul său două campanii militare, victorioase. Ceea ce urmărea el era

William Cuceritorul

La cincizeci de ani era angajat într-o luptă disperată cu Philippe I al Franței, care pretindea Ducatul Normandiei. William era fiul nelegitim al lui Robert de Normandia și al unei țărănci din Falaise. În 1066, la vârsta de 39 de ani, el invadează Anglia, repurtă o victorie decisivă asupra Regelui Harold, la Hastings, și deveni domnitor al Angliei.

Ludovic al XIV-lea

La 50 de ani ducea lupte împotriva Sfântului Imperiu Roman, a Spaniei, Olandei și Angliei. El se urcase pe tronul Franței la vârsta de cinci ani, iar la 29 invadase Flandra, cucerind toate orașele.

Nu se angajase în războiul de succesiune la tronul Spaniei și nu cedase Terra-Nuova, Mării Britanii.

Frederic cel Mare

La 50 de ani el pusese tocmai piatra fundamentală a noii Prusii, luase Silezia și-i bătuse pe Francezi. Dar nu-și sporise încă teritoriile cu o treime și nici nu desmembrase încă Polonia pentru a lua în stăpânire întreaga Pomeranie.

Aceste două campanii aveau să facă din armata prusacă cea mai de seamă forță combatantă din lume. El muri la șaptezeci și patru de ani.

Napoleon

La 50 de ani, se sfârșia văzând cu ochii, la Sfânta Elena. El n'avea decât 46 de ani atunci când Wellington, care era de aceeași vârstă, îi încheie cariera în bătălia de la Waterloo. În cei patru ani cari urmărea, Napoleon îmbătrâni cu 20. Era el oare una și aceeași persoană cu omul care, locotenent la 16 ani și căpitan la 26, îi forțase pe Englezi să cedeze Toulon-ul? Care la 28 dăruie Franței, Belgia și o frontieră ce se întindea pe Rin? Care cucerise Egiptul bătând

o armată de 20.000 Turci cu numai 2.000 Francezi? La 36 de ani, deveni Împărat al Franței și Rege al Italiei. Victoria de la Austerlitz o repurtă în anul următor când ocupă Berlinul și răpi monarhiei prusiene jumătate din teritoriul său pentru a crea regatul Westphaliei.

Thomas Edison

La 50 de ani, el uimise lumea cu numeroasele-i invenții (telefonul, gramofonul, lampa incandescentă, etc.). La 34, în cursul unui singur an, vându-brevetele a 104 invenții. În tinerețea sa fusese vânzător de ziare, vâșuitor de ghete, impiegat de cale ferată, tipograf, iar la o vârstă destul de fragedă, deveni una dintre cele mai mari figuri ale științei moderne.

Louis Pasteur

La cincizeci de ani fusese profesor și membru al Academiei Franceze de Științe. Dar nu dăduse încă lumii faimoasele-i descoperiri medicale.

Mareșalul Foch

La 50 ani, în 1901, el era un obscur locotenent-colonel. Ieșind dintr-o familie de burchizi, din regiunea Pirineilor, el se înrolă în armata franceză pentru războiul franco-prusac, în 1870, dar sosi prea târziu pentru a mai lua parte activă la această campanie.

Nu dobândise încă o faimă reală ca soldat.

Dar în 1914, la vârsta de 53 de ani, numele său avea să răsună în toată lumea.

Neville Chamberlain

La 50 de ani, activa-se tocmai un an ca deputat.

El nu devenise încă ministru și n'avea să se aleagă ca atare decât la vârsta de 53 de ani.

CEI CARE SE AFLAU LA JUMĂTATEA DRUMULUI CĂTRE CELEBRITATE

Julius Caesar

La 50 de ani, era un foarte popular general roman, cuceritor al Galiei, Guvernator al

CITIȚI AVENTURA
Colecția romanelor de aventuri.
Apare în fiecare 15 ale lunii.

IN VILEGIATURĂ, ASTĂZI ȘI MAI DE MULT...

**Când Slănicul-Moldovei era
centrul monden al locuitorilor
Principatelor neunite**

SĂ rupem cu tradiția care este neapărat să-ți bârfești iocul de vilegiatură și să te juri că „la anul nu te mai prinde”. Ar fi deasemenea timpul să se isprăvească cu imposibilele „corespondențe”, cu „au mai sosit din Târgoviște familia cutare...” La Slănicul Moldovei este foarte bine. Ce-i dreptul e mai greu să ajungi până acolo.

De pe linia principală București—Cernăuți se desprinde, la Adjud, vagonul „direct”, care este atașat unei alte garnituri, menite să te lase la Târgul Ocna. Ei bine, detașarea aceasta se face cu atâta tărahoi, încât te întrebi dacă personalul ceferist nu face această operație a detașării în fiecare zi. După țipetele și răcneteale auzite, s'ar crede că debutează în fiecare seară.

Însfârșit, te vezi „atașat”, dar în același timp din cal măgar, de unde te știai „Rapid”, îți dai seama că ai ajuns „Personal”. La Târgul Ocna—și când ajungi aci gândul îți zboară la Costache Negri—urmează să iei un autobuz până la Slănicul Moldovei. În gara Tg. Ocna nu există însă hamal, pe care să-l angajezi numai pentru persoana dumată. Munca este aci altfel distribuită: toți lucrează în en-gros, astfel că te vezi tovarăș de hamal cu cine știe cine. Bagajele ți se depun deasupra autobuzelor, dar pentru aceasta nu ți se dă nici o adeverință, precum că le-ai predat. Însfârșit, într'un sgomot infernal, autobuzul tău, urmat de altele, — căci anul

— Este, Este!

Însfârșit, iarăși la drum și într'adevăr de-a-dreapta și de-a-stânga e o frumusețe. Mașina ajunge la Slănic și constăți o minune: nu lipsește nici un geamantan.

Răsufli și-ți zâmbești fericit la deliciaile vilegiaturei, pe care o începi. În timp ce în camera hotelului le despachetezi, la ureche îți vin sunetele unei fanfare, — mă rog dumatăle ca la băi. Ca să nu pierzi timp, te schimbi repede și alergi la doctor, pentru ca de mâine să și începi să bei apele miraculoase. La doctorul, care ți-a fost indicat de un confrate al lui la București, te trezești în fața unei săli de așteptare pline.

Toți așteptătorii sunt nervoși și antipatici, așa cum sunt mai toți bolnavii de stomac și intestine. De-a doua zi, urmând indicațiile doctorului, te duci să-ți cumperi o sticlă „gradată” străbătută de un fel de tub, mai pe scurt te duci să-ți cumperi un biberon. Înarmat cu acest obiect, de care erai încredințat că ai scăpat de mult, te duci, după ce ai trecut pe la Administrație, unde ai lăsat ceva parale, să-ți cauți izvorul cu numărul care te interesează. Apropiindu-te să-ți iei apa, lăsată de Dumnezeu, care a făcut și pe chimistul, — cineva te interpelează scurt: „cartela dumatăle!” Nu știi ce-i aia, dar îți amintești că atunci când te-ai „înregistrat” și ai plătit, ți s'a dat în schimb un carton. Te gândești că acest carton ți-l cere individul și îl întinzi.

Însfârșit, după ce ai dat doi lei, te vezi cu o sticlă cu apă: pe care după prescripția medicului, trebuie s'o sorbi pe îndelete, făcând mișcări. Îți dai seama că ești ridicol, om în toată firea să stai cu biberonul în gură, dar când vezi că toată lumea face la fel, încetul cu încetul te obișnuiești. Ca să fugi de gloată, o iei prin pădure și-acolo e minunea lui Dumnezeu: uiți de totul și de toate, bineînțeles dacă nu te apucă ploaia, pentru că, după cum se știe, la munte vremea e foarte capricioasă. După această plimbare, revii acasă ținând sticla gradată de un șnur, așa cum țin minerii lampa.

CUM ERA MAI DEMULT...

Ajuns acasă, renăscut de plimbarea făcută, deschizi o carte, pe care întâmplarea a făcut s'o iei cu tine: Radu Rosetti: „Amintiri din copilărie”. Autorul, boer moldovan, s'a născut la Iași în 1853 și evocă, în cuprinsul unui volum foarte interesant, deși puțin cunoscut, vremurile când Slănicul era stațiunea mundenă a locuitorilor Principatelor Române, încă neunite. Să-l ascultăm:

„Suntem în timpul din preajma Unirii: Boerii unioniști, adică acei cari luptau pentru Unire, nu pleaseră în străinătate, așteptând evenimentele. Era deci adunare mare boerească la băi, printre ei se găsea și Cuza, viitorul Domn. Acesta, om poznaș, a îndemnat pe micul Radu Rosetti, promițându-i în schimb niște epoleți, să dea foc chioșcului unde cântau muzicanții. Și copilul în elanul epoleților a dat foc șurei:

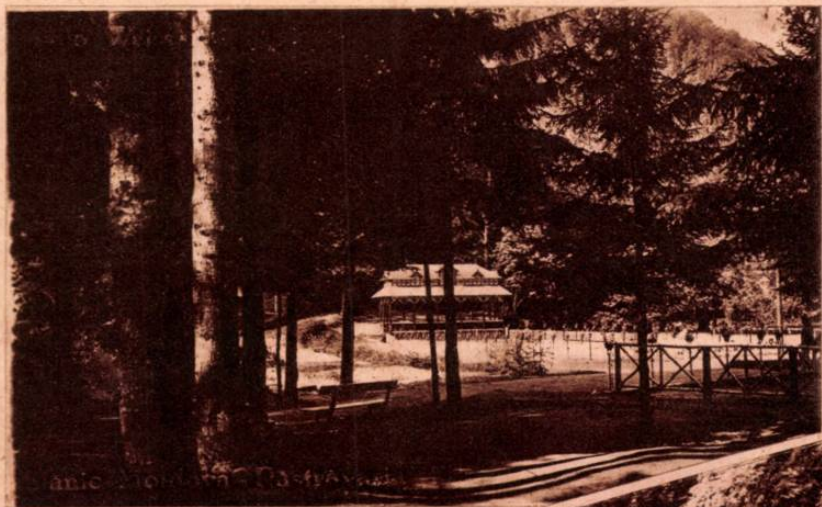
„Distracțiile la Slănic erau balurile cari se dădeau într'o mare șandrama de scânduri, precum și aprinderea brazilor în fiecare Duminică și zi de sărbătoare. Lumea mare nu dansa, ci privea doar”.

„Arderea brazilor — povestește Rosetti — se făcea în chipul următor: Se aducea câte un brad întreg curățit de vârfurile crengilor, lăsând la tulpină numai câte o lungime de o palmă sau două. Pe urmă, pe aceste crăci se legau, împrejurul trunchiului, de sus până jos, straturi dese de cetină, luate de pe 10-12 brazi. Apoi, îndată ce se înopta bine, se dădea foc cetinei aproape de pământ. Focul se suia repede, provocând miriade de scânteie care acoperiau cerul. Efectul era într'adevăr foarte pitoresc. În acel an veniseră mulți Munteni. Cei mai mulți erau înalți, oacheși cu pielea smolită, purtau lungi favoriți și erau deosebit de buni de gură. Ceea ce a făcut ca mulți ani să-mi închipui că toți Muntenii trebuie să fie la fel. Mă scandaliza mult graiul lor asemănător celui al țiganilor sătrari dela noi din Moldova. Cu toții erau unioniști înfocați”.

O ÎNTÂMPLARE CIUDATĂ

Printre vizitatorii Slănicului se afla — tot Rosetti ne

(Continuarea în pag. 23)

**Păstrăvăria din
Slănic-Moldova.**

acesta Slănicul e căutat, — se pune în mișcare. Mergi cât mergi și deodată un pasager sare ca ars: „a căzut un geamantan”.

Mașina se oprește cu multă greutate, și toți pasagerii, străbătuți de presimțiri sinistre, dau goana în urmă, fiecare crezând că e vorba de geamantanul lui: Se încinge o cursă nebună pe șoseaua, care se află în reparație, — întretimp cele două mașini din urmă te-au ajuns și te acoperă de praf, — și geamantanul este ridicat. E al unei biete femei, geamantan jerpelit ca vai de el: „dac'aș fi știut!” spune o cucoană, proprietara a vreo trei geamantane de piele fină, acoperite cu fel de fel de etichete.

Dar cineva, punând mâna streășină, spune: „Să știți că a mai căzut unu, uite, eu îl văd!”. Altă cursă după presupusul geamantan. Un drac de copil, care a ajuns în frunte aduce la cunoștința generală: „Nu e geamantan, e un câine în mijlocul drumului!”. Toți să-l sfășie nu alta p'ala care pusese mâna streășină și ne-a ținut atâta în loc.

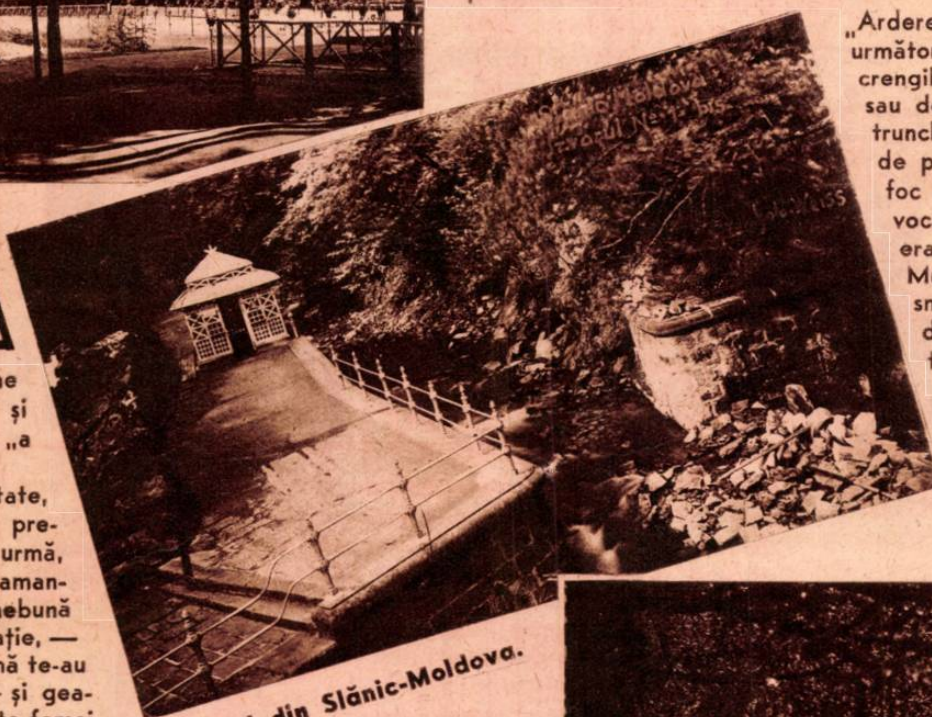
Și pentru ca toată lumea să se simtă liniștită, pasagerii se cațără ca mai-mușele pe scara ce duce la acoperiș, începându-se o numărătoare nebună a geamantanelor. Ajuns și eu în vârf, încep să fiu interpelat:

— Da'al meu?

— Cum e al dumatăle?

— E albastru și legat cu-o sfoară!

Nu văd nici un fel de geamantan albastru, dar ca să liniștesc cetățeanul, dau asigurări:

Izvorul din Slănic-Moldova.

Parcul din Slănic-Moldova.

Madam „Sans-Gene” a fost Ducesă de Dantzig

Prodigioasa ascensiune a unei spălătorese din timpul Revoluției Franceze

CINE n'a auzit de faimoasa Madam „Sans-Gêne”, spălătoreasa lui Napoleon Bonaparte, care a ajuns mareșaleasă a Franței? Povestea că e cunoscută de întregul glob, nu atât din manualele de istorie — unde figurează la loc de atenție și de cinste — cât din piesa lui Victorien Sardou, care a fost jucată pe mai toate scenele de teatru din lume.

Puțini știu însă că Madam „Sans-Gêne” a fost Ducesă de... Dantzig. Azi, când Dantzigul e la ordinea zilei, vom nara mai jos împrejurările în care spălătoreasa pariziană a primit înaltul titlu nobiliar de Ducesă a Orașului Liber.

Dar mai întâi o scurtă biografie a Doamnei „Sans-Gêne”. Ea se numea Catherine Hubscher. Era originară dintr'un sat din Alsacia. Venită la Paris pe la 1870, ea a intrat în serviciu la Marchizul de Volady. Era o servitoare conștiincioasă și veselă, apreciată de stăpânii ei și iubită de celelalte slugi. Duminecă după amiază avea liber și se ducea, cu camarade de-ale ei, să petreacă. Frecventa cu predilecție sălile populare de dans. Intr'una din aceste săli a întâlnit ea pe Jean-Baptiste Lefebvre, sergent în garda franceză, care era deasemenea din Alsacia. A urmat o idilă amoroasă, încheiată cu o căsătorie în 1873.

Lefebvre era un tânăr plin de virtuți. Cinstit și viteaz, el s'a distins în cursul Revoluției, așa că a doua zi după căderea Bastiliei a primit tresele de locotenent.

Lefebvre Duce de Dantzig

SPĂLĂTORIA DIN CARTIERUL SAINT-SÉVERIN

Catherine Lefebvre părăsise după nuntă serviciul ei dela Marchizul de Volady. Vieață era însă grea cu solda modestă de locotenent. Întreprinzătoare și harnică, Catherine a deschis un atelier de spălătorie în cartierul Saint-Séverin. A prins repede clientela multă și bună. Aci, pe la 1792, își spăla rufele sublocotenentul Napoleon Bonaparte.

Napoleon Bonaparte se împrietenise cu căpitanul său, Jean Baptiste Lefebvre și cu soția acestuia Catherine. Adesea el mânca la aceștia și împrumuta dela ei bani.

Intr'o dimineață Napoleon a venit la spălătoria Catherinei să-și scoată rufele. Împrumutase la un cămătar niște bani și se lăuda Catherinei că are 15 franci.

— Dă-mi nota, s'o achit, îi spuse el.

Catherine îi întinse un mare pachet, dar nu-i luă nici un ban.

— Lasă, ai să-mi plătești când ai să fi general.

După ce Napoleon părăsi magazinul, Catherine destăinuî unei ajutoare a sale, că nota era de 30 de franci. „Imi va plăti el odată, căci are să ajungă”. Catherine era deci o bună psihologă.

GENERĂLEASĂ

În timp ce treburile Catherinei prosperau, Lefebvre își desvolta vertiginos cariera-i militară. Când Ludovic al XVI, care după abdicare fusese arestat, evadă, Lefebvre cu câțiva soldați din garda națională îl prinse și-l readuse teafăr, fără a i se clinti un fir de păr, la Paris. Pentru această ispravă mulțimea aclamă pe Lefebvre, care de aci încolo înaintă rapid în grad: comandant, colonel, general.

D-na general Lefebvre nu mai putea ține spălătoria. Cu multă părere de rău ea se despărți de prăvăliora unde a petrecut multe zile voioase, fericite. Acum trebuia să frecventeze saloanele luxoase, să se miște într'o lume pretențioasă și falsă. Catherine, care nu știa carte, își luă profesori și învăța să scrie și să citească. Luă lecții și de limba germană. Lefebvre se ocupa parsonal de educarea ei. Dar Catherine rămase refractară manierelor artificiale și minciunilor convenționale. Sinceritatea ei a provocat incidente și a scornit anecdote. „Aristocratele” o ironizau și strâmbau din nas. Dar Napoleon Bonaparte, împăratul, îi arăta întotdeauna afecțiune și o înaltă considerație.

De câteva ori, în public, Napoleon a luat-o, în glumă, de urechi, și a spus: — Doamna Lefebvre e soția demnă a lui Lefebvre. Căpușala își merită stofa.

Catherine îi replica:

— Mă sinchisea prea puțin de glorie, dar nu voi uita niciodată că sunt nevasta lui Lefebvre.

D-N A M A R E Ș A L

Catherine păstra, ca un talisman, nota neachitată dela spălătorie a sublocotenentului Bonaparte. Ea aștepta prilejul să i-o remită achitată.

Împăratul Napoleon trecea din victorie în victorie. Unul din secundanții săi, în care împăratul arăta mare încredere, era Lefebvre. Când a intrat în fruntea trupelor în Berlin, Napoleon avea alături de el pe generalul Lefebvre, căruia, în capitala Germaniei îi încredințase bastonul de mareșal. Napoleon îi încredințase lui Lefebvre misiunea de a ocupa Dantzigul. Era în Februarie 1807. Lefebvre asedia orașul, înfrânse rezistența lui îndârjită și-l ocupă.

DUCEȘA DE DANTZIG

După această biruință Napoleon numi pe Lefebvre Duce de Dantzig, și astfel, Catherine Hubscher, micuța alsaciană, spălătoreasa din Parisul revoluției, ajunse Ducesă de Dantzig.

Când Napoleon îi anunță că a făcut-o Ducesă, Catherine emoționată scoase din poșetă nota rufelor spălate, și i-o întinse achitată. Napoleon surâse, trase ușor de ureche pe Catherine, ca de obicei. Își plătise, în adevăr, împărătește, datoria.

Această nouă înălțare a Catherinei n'a fost pe placul Curții și a multor nobili. S'au deslănțuit intrigile. Dar Napoleon a rămas statornic în preferința pe care o arăta prieteniei sale din vremuri grele.

Cât despre Catherine, ea nu s'a sinchisit de clevetiri, intrigi și calomnii. A rămas aceeași femeie sinceră și miloasă. Pentru promptitudinea cu care da replicile, și felul deschis, nefalsificat în care le rostea, a căpătat porecla de Madame „Sans-Gêne”. Făcea fapte bune. Ajuta pe cei în nevoie. A salvat, într'un moment critic pe foștii ei stăpâni, marchizii de Volady.

Intr'o zi ea făcea chetă pentru emigrații și proștii cari nu depuseseră juraământul de credință împăratului. Dușmanii i-au reproșat faptul dar, ea a răspuns:

— Nenorocirea e pașaportul care deschide drumul spre inima mea. O aristocrată, Doamna de Walsh-Férant, era una dintre femeile dela Curte care critica pe Catherine.

Intr'o zi, Catherine o întâlnește, pe când D-na de Walsh-Férant era de gardă pe lângă împărăteasa Ioséphine.

— Bunjur, cumătră, îi spuse ea.

Și cum D-na de Walsh-Férant se arătă mirată de această calificare, Catherine completă cu sinceritate:

— Ei da, cumătră. Înainte de a fi Ducesă, am fost soră de caritate și am stat de gardă la patul soțului tău bolnav. Ei hai, îmbrățișează-mă! Napoleon era în curent cu toate cancanurile referitoare la Catherine, căreia i-a păstrat până la moarte prietenia și afecțiunea lui.

Întâiu în armata franceză, luând parte la războiul franco-german dela 1870-71, apoi în armata română, făcând acel al Independenței noastre și distingându-se în amândouă. Pe urmă a fost deputat și prefect de Bacău. Era un copil deosebit de frumos. Doamna Mălinescu îl pune pe masă și lumea de față îl întreba cine-i. Iar el răspundea: „Alexandru Vidrașcu, Român verde ca stejarul, democrat și liberal”.

* * *

Ce vremuri! Nu spun însă fericite. Căci dacă acum ajungi atât de greu la Slănic, cum care ajungeau boerii de-acum aproape o sută de ani. Și când te gândești că la Focșani era graniță și că trebuia să arăți pașaport.

Fericite vremurile de astăzi.

IOAN MASOFF

SEZONUL VOIAJULUI

Plecând la băi sau în excursie nu uitați flaconul cu **Alcool de Menthe de Ricqlès**.

Vă ferește de indigestii, crampe de stomac, greață, amețeli, rău de mare.

Alcool de Menthe de Ricqlès să nu lipsească din trusa dv. de voiaj.

Scăpați de grăsime ușor și sigur

Dacă observați că ați început a vă îngreșa, citiți cum puteți scăpa de grăsimea de prisos. Metoda este simplă: luați în fiecare dimineață, în apă caldă, doza zilnică de Kruschen și după scurt timp grăsimea va începe să dispară.

Kruschen este o combinație de săruri minerale, care stimulează funcțiunile organelor interne, ajutându-le să funcționeze normal. Toate resturile neîntrebuințate din organism sunt eliminate în mod regulat și grăsimea de prisos este îndepărtată.

Kruschen vă ajută nu numai să slăbiți, dar în același timp Kruschen vă ajută să vă simțiți mai bine, plină de energie și vigoare.

SĂRURILE KRUSCHEN

Sticla mică 60 lei, cea mare 95 lei. La farmacia și drogherii.

Afecțiunile pielii

Dururile provenite din boile de piele pot fi evitate, întrebându-l la timp Pomada Cadum. Ea oprește îndată mâncărimea, potolește și vindecă orice iritație sau inflamație a pielii. Multe suferințe pot fi evitate, întrebându-se din timp Pomada Cadum contra ecemei, bubelor, pecinginei, râlei, erupțiilor, sgarieturilor, hemorizilor, cojilor de pe buze.

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP

distrugă definitiv și fără cicatrice D-na Dr. M. RABINOVICI Specializată la Paris, boli de piele **C O S M E T I C A** Ingrijirea tenului Bul. Carol 57. Telefon 3.52.73. Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

Chirurgie estetică

anulul urechilor feței gusei și pieptului **Dr. RUDOLF HOFFMAN** fost asistent la clinica univ. din Berlin Bul. Domniței 32. Tel. 41950

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicnuit.

2 luni Lei 100. — În străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia: I an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irak, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: I an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: I an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei. — Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.585/929

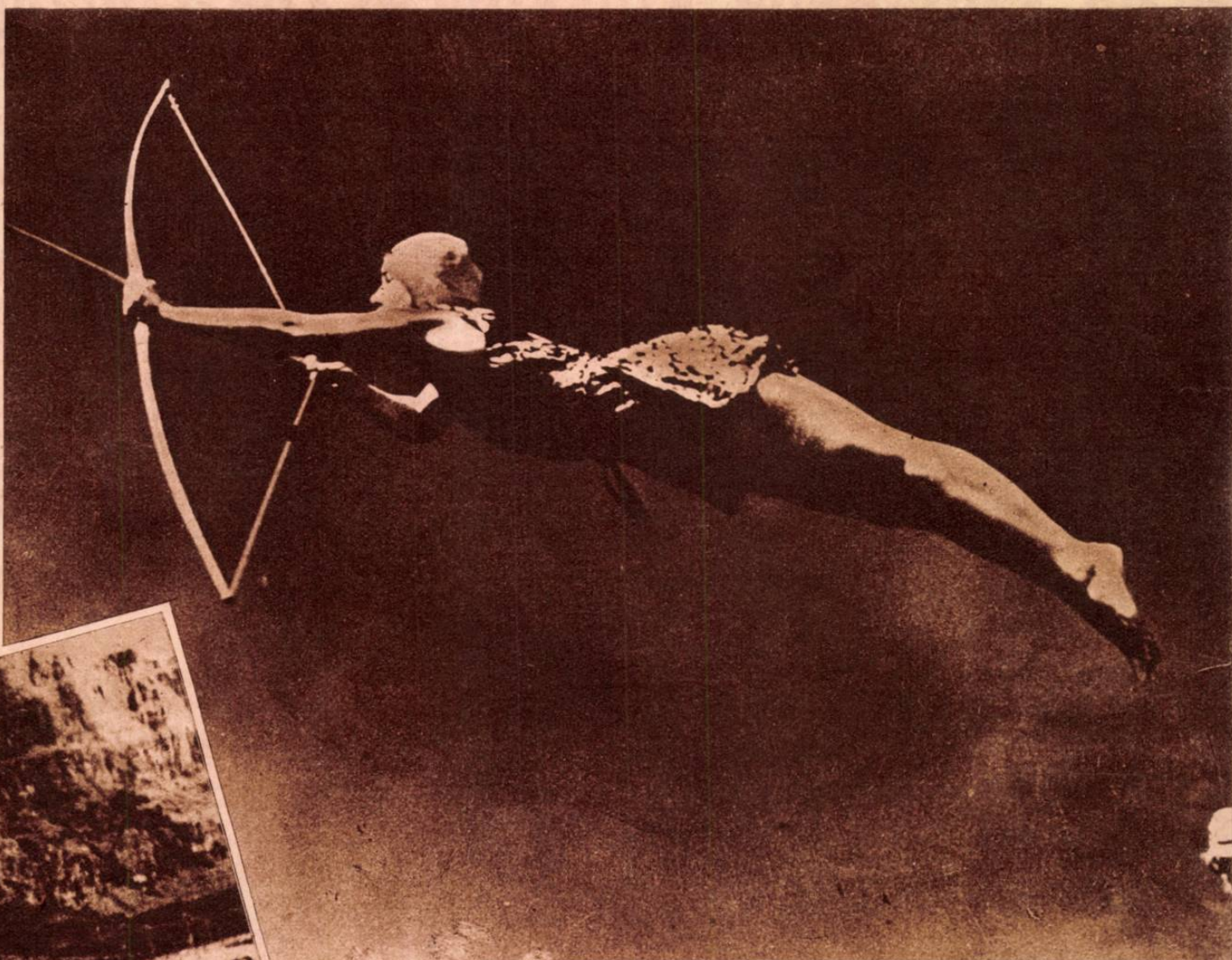
DIRECTOR TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

Inserisă sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice la Trib. Ilfov. S. I. Com.

Editura „Ziarul” S. A. R., București. Redacția și administrația: str. Const. Mille 5 — 7 — 9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 4083 Prețul abonamentelor: În țară: I an Lei 400; 6 luni Lei 200 și

AMAZOANA SBURĂTOARE

Miss Jackie Gladney, îmbină de minune săritura artistică cu tragerea cu arcul. Producția ei a fost mult aplaudată la New-Jersey.

Recordul mondial în alunecarea pe apă

Jack Brud a reușit să alunece pe apă, așa cum vedem în fotografia noastră, pe lacul Mead din Statele-Unite, 10 ore, 20 minute și 40 secunde. El a parcurs o distanță de 324 km., stabilind astfel un record mondial.

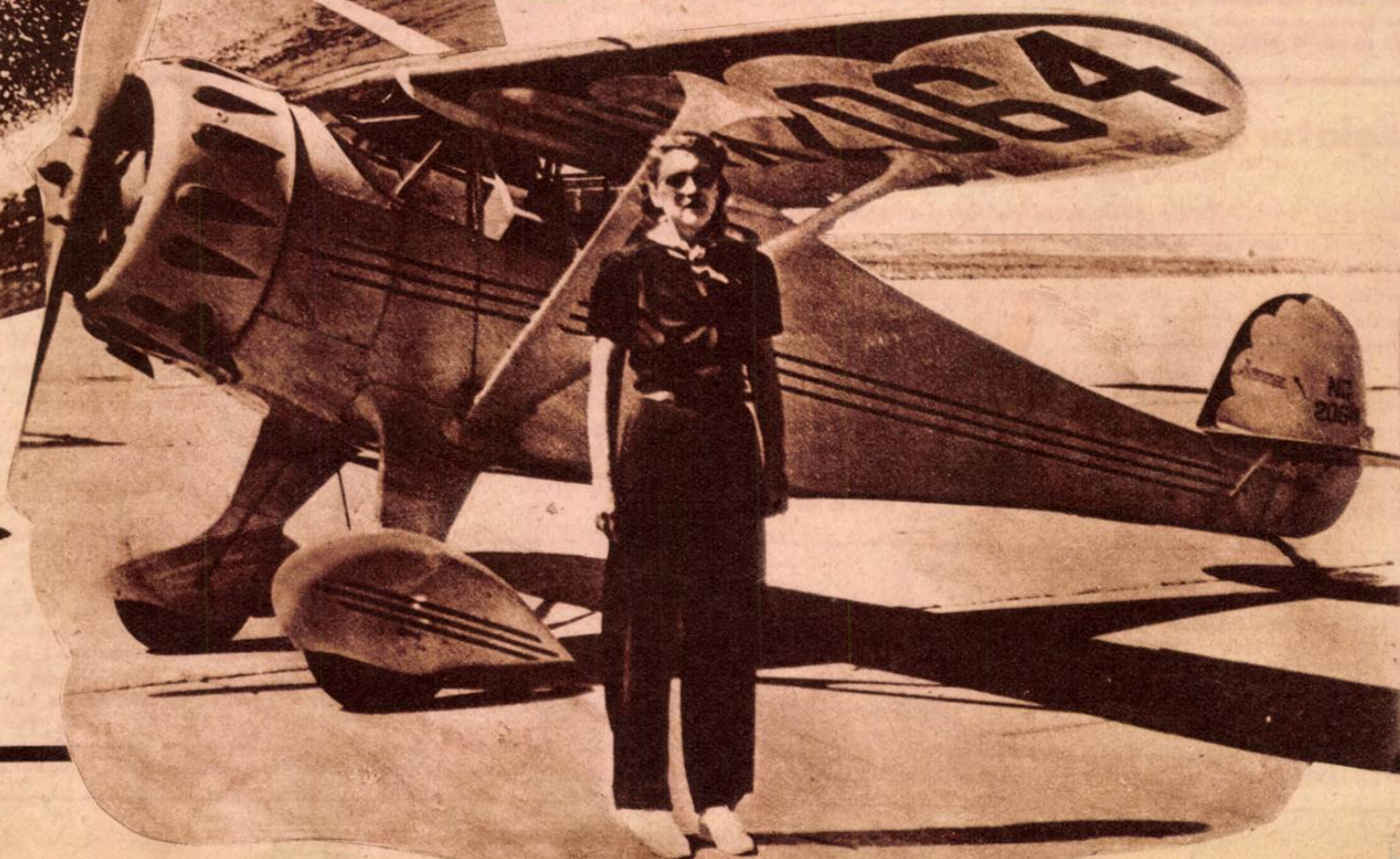
ECHIPELE DE AVIATORI ALE ANGLIEI

Recruții avia-
tori, sosesc la
Dreyton, unde
vor lua parte la
importante ma-
nevre.

Record mondial aviatic

Sburătoarea americană Jacqueline Cochran, a reușit să stabilească cu micul ei avion, o medie orară de 260 km.

ANUL XIII No. 654

1 AUGUST 1939

10 LEI

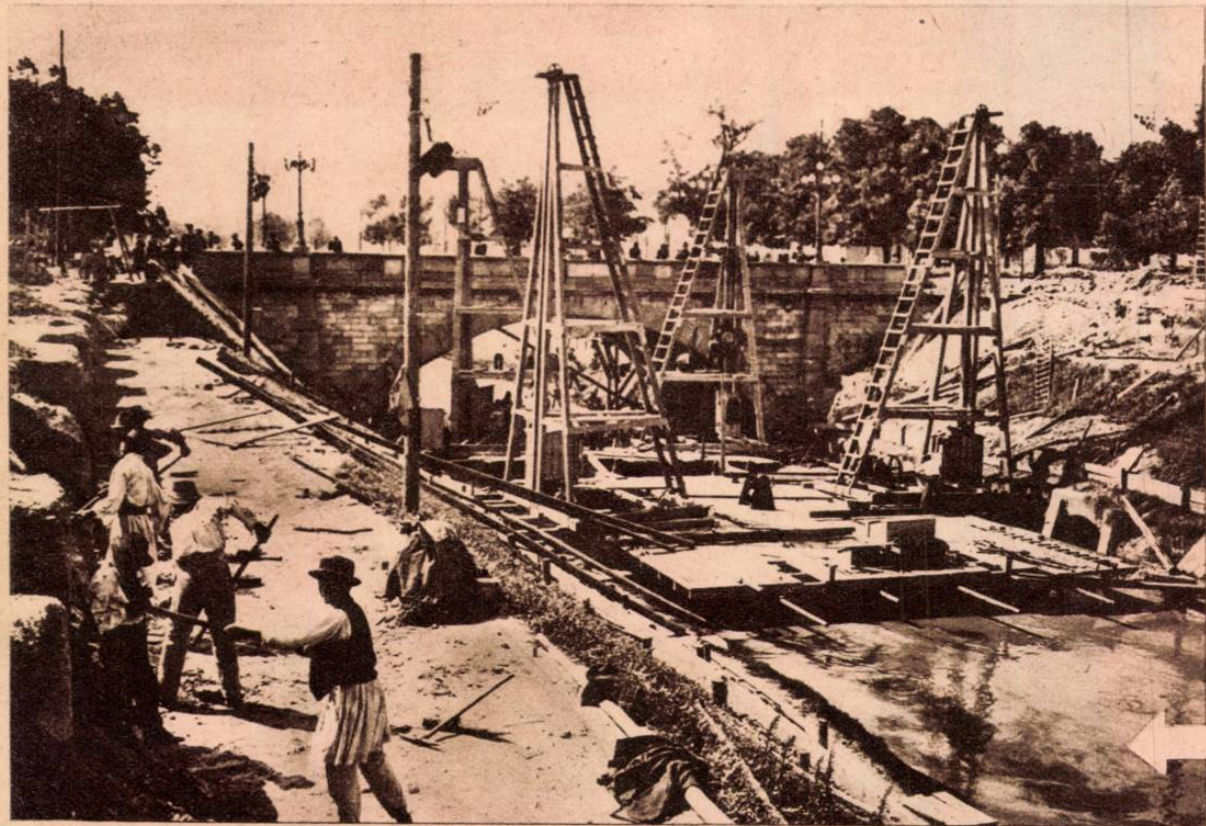

LA MARE, IN PLIN SEZON
DE VILEGIATURĂ

FOTOGRAFII DIN ȚARĂ

MUNCITORII DIN PLOEȘTI vizitează expoziția „Muncă și Voe Bună” din Parcul Regele Carol II.

URSUL IN TAXI

Ursarii nemai având voe să vie cu ursul în oraș, sue animalul într'un taxi, încercând să înșele astfel vigilența polițiștilor.

CONTINUAREA PLANȘEULUI

La podul Sf. Elefterie se construiește un nou planșeu peste Dâmbovița.

DRAPELUL ȘCOALEI PREGĂTITOARE DE OFIȚERI...

a fost predat în cadrul unei impresionante solemnități la muzeul militar.

STRĂJERII...

au întâmpinat în Gara de Nord grupul de cercetași francezi care au venit să ne viziteze țara,

DIN TOATĂ LUMEA

Principele Bern- hardt al Olandei

a vizitat mina dela Lu
Herade (Olanda) pe
care a studiat-o cu
deamănuntul. Iată-l
părăsind ascensorul
minei.

PE RUINELE CĂMINULUI EI

O urmare a bombarda-
mentului japonez de la
Chengtu (China). O chi-
nezoaică își plânge gos-
podăria distrusă...

FORTIFICAȚII LA GRANIȚA OLANDEI

Olanda se pregă-
tește pentru orice
eventualitate, con-
struind puternice
fortificații la fron-
tieră.

PRINCIPESA MOȘTENITOARE INGRID

a Danemarcei în vi-
zită la tabăra dela
Aarhus (Danemar-
ca), unde a petrecu-
t câteva zile, în
tovărășia cerceta-
șelor.

FOSTUL REGE AL ANGLIEI, PE RIVIERA.

Ducele și Ducesa de
Windsor fotografiați
pe promenada
din Cannes.

ACUM treizeci de ani, inginerul Bleriot traversa pentru prima dată la bordul unui avion Canalul Mânecii, stabilind astfel legătura pe calea aerului între Anglia și continent. Acum douăzeci de ani, avioanele franceze au fost acelea care au făcut posibilă valorificarea din punct de vedere comercial a acestei căi aeriene, unind zilnic Londra cu Parisul. De douăzeci de ani încoace societățile aviatice au sporit necontenit ca număr, iar calitatea aparatelor puse în serviciu s'a îmbunătățit treptat. Linia Paris-Londra este astăzi una dintre cele mai frecventate ale întregii lumi. Materialul de sbor este de calitate excepțională. Confortul și rapiditatea avioanelor care deservesc această linie a ajuns proverbială. Dela vechiul Breguet

ACUM 30 DE ANI, BLERIOT

TRAVERSA PENTRU PRIMA DATA CANALUL MÂNECII

Pentru Anglia isprava sportivă
a însemnat începutul unei noi
ere politice

Louis Bleriot se urcă la bordul avionului său.

Doamna Bleriot și soțul ei, la bordul vaporului care i-a readus în Franța după traversare.

Instantaneu luat în timpul sborului peste Canalul Mânecii.

14 s'a trecut la avioanele Bloch 160, care fac traversarea în 1 oră și 10 minute. Dela viteza de 120 de kilometri pe oră, care pe vremuri părea un record nemaipomenit, s'a trecut la 300 de kilometri pe oră, rapiditate de croazieră. Pentru a se înțelege mai bine ce însemnătate are această linie în legăturile dintre Continent și Anglia, este suficient să arătăm, că în 1919, s'au străbătut 46.495 km. cu 295 pasageri și 7.674 kgr. mărfuri. În 1938 s'au străbătut 995.350 km. cu 31.919 pasageri 313.373 kgr. mărfuri și 67.600 kgr. poștă.

Interiorul unui avion de pasageri Bloch, care face zilnic legătura între Londra și Paris.

Aceste cifre ne arată clar care este drumul parcurs dela prima traversare a Canalului Mânecii de către Bleriot și până astăzi. Bleriot a fost pionierul unui drum care este astăzi de cea mai mare însemnătate comercială, politică și strategică.

REPERCUSIUNI NEȘANUITE

Repercusiunile sborului lui Bleriot au fost extraordinare. În prima clipă omenirea nu a voit să vadă decât o simplă izbândă sportivă. Oamenii politici și-au dat însă seama, că prin cucerirea aerului, Anglia încetează de a mai fi o insulă, că izolarea ei nu mai este posibilă. Urmările acestui eveniment nu au fost cu nimic mai prejos, decât acelea ale traversării Atlanticului în 1927 de către Charles Lindbergh. Numele lui Bleriot va rămâne înscris în orice caz cu litere de aur în cartea de onoare a aviației. Louis Bleriot era un inginer sărac, care avea însă idei multe și bune. Neobținând succese în meseria lui, s'a hotărât să se ocupe de aviație și a început să studieze chestiunea aparatelor mai grele ca aerul. Fără să ție seamă de greutatea pe care avea să le întâmpine Bleriot pornește la muncă, studiază, experimentează și nu odată își pune viața în pericol, cu o sfidare a morții care amintește pe eroii din poveste. Nesuccesele de moment nu îl fac să dispare, ci îl îndârjesc, astfel că în cele din urmă încercările lui sunt încununate de succes. Prima sa ispravă aviatică a fost circuitul orașelor Franței, fapt care-l face să întrevadă posibilitățile vaste ale aviației. Depe vremea acestui circuit datează ideea traversării Canalului Mânecii în avion. Bleriot studiază chestiunea și pune la punct planurile unui avion, care era menit să înfrunte forțele naturii.

Cu toate acestea este vorba de un biet aparat, slab, făcut din pânză, lemn și metal și dotat cu un motor de abea 25 de cai putere. Temerarul sburător investise toată averea sa în construirea acestui aparat. Reușita avea să-i aducă bogăție și faimă. Nereușita nu putea însemna altceva decât moartea în valurile mării. Cu toate acestea avionul Bleriot XI a fost construit, iar sborurile de încercare au sporit încrederea pilotului în reușită.

În cursul lunii Iulie 1909, Bleriot ia la bord un pasager și străbate fără escală 41.200 km. Proba era făcută. Cu atât mai ușor avea să poată străbate cei 38 km. ai Canalului. Ziarul Daily Mail fixase un premiu de 25.000 franci pentru pilotul care va face primul sbor dintre cele două țări.

Bleriot cere concursul guvernului francez, care-i dă ca escortă pentru orice eventualitate torpilor „Escopette”. În ziua de 20 Iulie Bleriot este la Calais unde face ultimele pregătiri.

În ziua de 25 Iulie, în zori, timpul este cețos. Louis Bleriot este bolnav, și destul de serios rănit la picior. Cu

